

Than Đen Hoàng Hậu

Contents

Than Đen Hoàng Hậu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	52
9. Chương 9	58
10. Chương 10: End	65

Than Đen Hoàng Hậu

Giới thiệu

Được rồi, nàng xuyên –Xuyên là cái gì? Chính là xuyên qua chứ là gì!Đúng vậy, chính là cái loại xuyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-den-hoang-hau>

1. Chương 1

Nàng gọi là Tô Tú Dung, mười chín tuổi, là hoàng hậu Vương triều Thịnh Nguyên.

Môn Lịch sử của Giang Sơ Vi dù không giỏi, nhưng ít nhiều gì thì nàng cũng đã đọc qua sách giáo khoa lịch sử, tuyệt đối không có triều đại Thịnh Nguyên này.

Xoa huyệt thái dương để giảm đau đầu, nàng thật chẳng còn gì để nói.

Cho dù xuyên đến cổ đại, ít nhất cũng nên cho nàng xuyên đến một triều đại mà nàng biết đến chứ! Vậy nàng còn có thể làm thần toán biết trước tương lai, nhưng hiện tại lại xuyên đến một khoảng không gian không biết tên, hơn nữa xuyên qua lại gắn vào cơ thể Tô Tú Dung này, hoá ra lại là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Ha! Một người đen như than thế mà lại là hoàng hậu?

Làm ơn đi, cho dù nàng không hiểu hoàng đế này đang nghĩ cái gì, nhưng ít nhất nàng cũng hiểu biết nam nhân một chút. Một nam nhân nắm giữ quyền thế khắp thiên hạ làm sao lại có thể lập một than đen thế này làm hoàng hậu? Nằm mơ cũng biết nhất định là than đen này có giá trị lợi dụng, làm cho hoàng đế không thể không che mắt quý, lập một hoàng hậu xấu xí.

Mà sau khi ở tại cái nơi quỷ quái này vài ngày cũng đã đủ để cho nàng mơ hồ hiểu biết tình cảnh hiện tại của bản thân.

Đúng như nàng nghĩ, Tô Tú Dung tuy rằng là hoàng hậu, nhưng tuyệt đối không được hoàng đế sủng ái – Cũng thực bình thường thôi, trong hậu cung có nhiều mỹ nữ “Trắng trẻo thon thả” như vậy, ngay cả nàng cũng không muốn cắn một khối than đen!

Hơn nữa than đen này là do hoàng đế tâm không cam tình không nguyện mà cưới về, theo những tin tức nàng nghe ngóng được chung quanh, Tô Tú Dung là chất nữ bà con xa của hoàng thái hậu, thuở nhỏ mất đi nơi nương tựa, được quốc舅 không có con thu dưỡng – Vị quốc舅 này cũng không phải là loại tiểu nhân vô dụng chỉ biết nịnh bợ mông thái hậu như trong TV thường diễn, mà là một tướng quân uy vũ, dũng mãnh thiện chiến, giúp vương triều Thịnh Nguyên bình định rất nhiều chiến dịch ở biên cương.

Mà hoàng đế đăng cơ khi tuổi còn nhỏ, hoàng quyền hầu như đều bị bà con bên mẫu hệ nắm giữ, mặc dù sau khi hoàng đế trưởng thành, hoàng thái hậu đã đem hoàng quyền giao lại, nhưng quyền thế gia tộc thái hậu vẫn đang như mặt trời ban trưa, cho dù là thân sinh mẫu thân của chính mình, thân là hoàng đế dù sao vẫn có cổ kị. Bởi vậy, khi thái hậu muốn hoàng đế cưới Tô Tú Dung, dù hoàng đế có không muốn như thế nào, vẫn phải nhận.

Về phần thái hậu làm như thế nào để cho con cưới Tô Tú Dung ư? Nghe nói Tô Tú Dung này cá tính dịu dàng mềm mại, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, được thái hậu cưng yêu, tuy rằng diện mạo không tốt, nhưng đây là một quốc gia trọng phẩm đức, tướng mạo xếp sau, bởi vậy Tô Tú Dung mười sáu tuổi gả cho hoàng đế, thành hoàng hậu.

Nhưng hoàng đế lại cực kì lãnh đạm đối với Tô Tú Dung, trong ba năm, số lần lâm hạnh có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Phượng Nghi cung này lập tức không khác gì so với lãnh cung, bên người Tô Tú Dung chỉ có hai cung nữ, trước đó vài ngày nàng không cẩn thận ngã xuống hồ, kết quả, chỉ có thái hậu là quan tâm, còn về phần hoàng đế kia, nghe nói chỉ đến liếc mắt xem một cái rồi quay đi đi—

Tất cả mấy chuyện này đều là nghe cung nữ hầu hạ nàng nói.

Tô Tú Dung đã chết khi ngã xuống hồ, mà linh hồn Giang Sơ Vi nàng không hiểu sao lại xuyên vào trên người nàng ấy.

Nàng không trông cậy bản thân có thể trở về nơi thuộc về mình, bởi thân thể nàng hẳn là đã bị nổ thành trăm ngàn mảnh nhỏ trong tai nạn máy bay rủi ro – Giang Sơ Vi còn nhớ rõ nỗi thống khổ khi máy bay bị rơi, càng nhớ rõ ràng trước thời điểm đó nàng gần như phát điên mà bóp cổ lão đệ.

Nếu không phải thằng nhóc khốn kiếp Giang Hạo Thừa kia không có việc gì lại đi trúng giải thưởng lớn du lịch Paris gì đó, còn được hai người đồng hành một người miễn phí, làm hại nàng vui vẻ thuận tiện kéo Đỗ Diệu Phủ cùng nhau đồng hành..... Kết quả thì sao? Du lịch Paris cái rắm ,ấy căn bản chính là cùng bỏ thân trên biển!

Giận thì giận, nhưng nghĩ đến đứa em trai ruột cùng người bạn thân nhất của mình cứ như thế mà không còn tồn tại nữa, Giang Sơ Vi vẫn vô cùng thương tâm, ngay khi nhận ra bản thân sống sót xuyên qua, nàng nhin không được mà khóc lớn.

Cha mẹ nàng ở hiện đại đã qua đời trong tai nạn xe cộ, chỉ để lại nàng cùng Giang Hạo Thừa đang học trung học, tuy rằng nàng cùng thằng nhóc đó mỗi ngày đều đấu võ mồm cãi nhau, nhưng dù hấn có khốn kiếp đáng ghét thế nào vẫn là em trai bảo bối của nàng a!

Mà Đỗ Diệu Phủ bị nàng kéo cùng chết là người bạn duy nhất của nàng, cảm tình của hai người tốt như chị em ruột thịt. Bất ngờ thiếu vắng hai người thân yêu nhất, lại xuyên qua thành người sống tại một địa phương quỷ quái không quen biết, còn biến thành bộ dáng giống quỷ thể này, bảo nàng sao có thể không bị suy sụp, có thể nào không khóc?

Nhưng khóc xong rồi, ngày vẫn cứ trôi qua, nàng không thể thay đổi sự thật tàn nhẫn này, chỉ có thể rừng rưng đón nhận.

Giang Sơ Vi vốn kiên cường, bằng không sau khi cha mẹ bị tai nạn xe cộ qua đời, nàng cũng sẽ không dứt khoát kiên quyết tạm nghỉ học đi làm – Tuy rằng cha mẹ có để lại chút tiền bảo hiểm, nhưng sau khi tang sự xong xuôi, phần còn lại căn bản không đủ trả tiền học phí lẫn phí sinh hoạt của nàng cùng em trai.

Khi đó Giang Hạo Thừa đang học lớp mười cũng muốn tạm nghỉ học đi kiếm việc làm như chị, nhưng sau khi nàng nghe được liền trực tiếp dùng nắm đấm đánh nhau với hấn một chút.

Nói đùa sao! Thằng nhóc mười sáu tuổi làm được việc gì? Nàng Giang Sơ Vi cũng không muốn có một đứa em chỉ có bằng trung học.

Nàng ra lệnh Giang Hạo Thừa tiếp tục đi học, chuyện tiền nong cứ để nàng phụ trách là tốt rồi. Nàng tìm được một công việc trợ lý làm việc ở một tạp chí. Tuy gọi là trợ lý, bất quá cũng chẳng khác gì em gái sai vặt, mệt chết đi được. Thực vất vả, mấy vị tiền bối này căn bản không xem nàng là người mà – hơn nữa, một đồng nữ nhân luôn xem nàng là địch thủ, năm lần bảy lượt đem một đồng công việc quăng cho nàng, mà nàng toàn phải cắn răng nhịn xuống.

Cái gì nàng cũng làm, vừa làm vừa học, sau khi ổn định, nàng chuyển tới lớp ban đêm đi học trở lại, bắt đầu vừa học vừa làm, từ trợ lý thành biên tập, lại lên làm tổng biên tập. Trong suốt khoảng thời gian đó cho tới nay, nàng không hề chảy dù chỉ nửa giọt nước mắt, bởi nàng không có thời gian rảnh để rơi lệ, cứ hướng lên trước mà đi, lại hung hăng dùng ánh mắt cười nhạo những kẻ từng khi dễ nàng.

Nàng Giang Sơ Vi chính là một cô gái kiêu ngạo đáng đánh đòn như vậy!

Đến nơi quỷ quái này nửa tháng, nàng đã trấn định được cảm xúc, thám thính biết được toàn bộ sự tình nên biết, chuẩn bị hết thảy để đối mặt với những việc sẽ xảy ra tiếp theo.

“Nương nương, ngài có khỏe không?” Hai cung nữ hầu hạ Giang Sơ Vi nhìn thấy nàng sắc mặt âm trầm, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Nương nương sau khi ngã xuống hồ thì trở nên rất kỳ lạ, đầu tiên là đột nhiên hỏi một ít vấn đề rất kỳ quái, sau đó bất thần khóc lớn, dọa các nàng sợ đến nhảy dựng. Mặc kệ an ủi như thế nào, nương nương cũng không để ý, sau khi khóc một ngày, nàng lại trở nên im lặng, mà là yên lặng rơi lệ, làm các nàng thấy lo lắng không thôi, không biết nương nương làm sao vậy.

Qua vài ngày sau, nương nương không hề khóc, khi các nàng tưởng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, ai ngờ nương nương đột nhiên mở miệng hỏi các nàng là ai, hỏi mình là ai, nói là nàng chẳng nhớ rõ chuyện gì hết.

Chuyện này làm các nàng hoảng sợ bèn nhanh chóng truyền thái y đến, theo thái y nói, có thể là do lúc ngã xuống hồ bị đụng vào đầu làm cho hoàng hậu sẽ đánh mất trí nhớ tạm thời, qua một thời gian sẽ tốt hơn, nhưng khi nào sẽ tốt thì ngay cả thái y cũng không xác định.

Các nàng chỉ phải tận tâm chiếu cố chủ tử, nhưng mấy hôm nay luôn cảm thấy chủ tử là lạ, cá tính cũng hoàn toàn không giống với trước kia.

Các nàng từ nhỏ hầu hạ ngay bên cạnh chủ tử, đối với cá tính chủ tử cực kỳ hiểu biết, nhưng bây giờ, chủ tử giống như biến thành người xa lạ, không chỉ thói quen không giống, ngay cả cảm giác tạo cho người ta cũng không giống.

Trước kia chủ tử ôn nhu thuận theo, đối mặt với hoàng đế lãnh đạm cùng hoàng cung cô tịch trên mặt luôn toát ra vẻ âm thầm buồn bã, các nàng tuy rằng đau lòng, nhưng các nàng chỉ là tỳ nữ nhỏ nhỏ, hoàn toàn

không thể giúp gì được cho chủ tử.

Nhưng hiện tại, chủ tử lại hoàn toàn không giống với trước kia, khi nàng nói chuyện ngữ khí trở nên mạnh mẽ, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng vào người khác, không hề nao núng giống như trước kia, tuy rằng vẫn gương mặt đỏ, nhưng so với vẻ mặt ảm đạm trước kia, hiện tại chủ tử dường như vui vẻ lạnh lợi hơn rất nhiều.

Đối với những thay đổi này các nàng kỳ thật rất vui mừng, tuy rằng mất trí nhớ, nhưng chỉ cần chủ tử vui vẻ, các nàng làm hạ nhân cũng sẽ vui vẻ theo.

“Không có việc gì.” Giang Sơ Vi khoát tay áo, nhìn hai cung nữ hầu hạ nàng.

Hai người các nàng là tỷ muội, tỷ tỷ kêu Hạ Hỉ, muội muội kêu Xuân Hỉ, các nàng từ nhỏ đã hầu hạ Tô Tú Dung, cùng lớn lên với Tô Tú Dung, sau khi Tô Tú Dung tiến cung, các nàng cũng cùng tiến cung.

Nàng nghiêng mặt đánh giá hai tỷ muội, Hạ Hỉ dáng người cao thân thể gọn gàng, diện mạo tú lệ, chừng chạc mà lạnh lợi, Xuân Hỉ có vẻ nhỏ nhắn, tướng mạo đáng yêu, cá tính hoạt bát vui vẻ, nhưng trọng điểm là –

Mặc kệ là Hạ Hỉ hay Xuân Hỉ, dáng vẻ mỗi người đều xinh đẹp hơn so với Tô Tú Dung.

Tô Tú Dung này lại lưu giữ những người so với mình xinh đẹp hơn ở bên cạnh hầu hạ, hơn nữa qua cư xử của các nàng cũng nhìn ra được Hạ Hỉ cùng Xuân Hỉ là thật sự quan tâm nàng, do đó có thể thấy được rằng Tô Tú Dung nhất định là đối với các nàng không tồi, cá tính Tô Tú Dung thật đúng là tốt đẹp.

Hạ Hỉ cùng Xuân Hỉ bị ánh mắt của Giang Sơ Vi dọa sợ hãi, Xuân Hỉ nhịn không được nói: “Nương nương, sao ngài lại nhìn chúng nô tỳ như thế?”

“Ta thấy các ngươi xinh đẹp mà!” Giang Sơ Vi nhịn không được đưa tay捏捏 khuôn mặt tròn trịa của Xuân Hỉ. “Chắc chắn, ngay cả làn da sờ cũng mịn như vậy.”

Nàng giống như một tên háo sắc nhìn chằm chằm vào bộ ngực đầy đặn của Hạ Hỉ, lại cúi đầu nhìn chính mình, ai, nơi này không biết có đủ đủ tươi mát để uống hay không?

“Nương nương...” Hai tỷ muội nghĩ rằng chủ tử lại buồn bã vì dung mạo của mình, Hạ Hỉ vội vàng an ủi. “Nương nương, tính tình ngài ôn nhu, lại biết thi họa thi từ, những cái này tốt hơn nhiều so với nô tỳ cùng Xuân Hỉ.”

Xuân Hỉ lập tức gạt đầu, “Đúng vậy, hơn nữa tay nương nương lại khéo, không giống Xuân Hỉ, ngay cả đoá hoa cũng thêu không được...”

Tin ta đi, bây giờ ta cũng thêu không được.

Giang Sơ Vi ở trong lòng trầm lặng nói tiếp, thấy hai tỷ muội còn muốn tiếp tục an ủi nàng, không khỏi buồn cười mở miệng: “Được rồi, tướng mạo ta như vậy là sự thật không thay đổi được, cũng không có gì để khổ sở cả.”

Nàng sờ sờ mặt mình, Tô Tú Dung tuy rằng có màu da giống khối than đen, bắt quá làn da vô cùng tốt, vô cùng mịn màng, sờ lên vô cùng mềm mại, đây là thứ duy nhất làm cho nàng thấy may mắn.

“Từ hôm nay trở đi, các ngươi chuẩn bị cho ta hạt bo bo, táo đỏ và mộc nhĩ trắng, làm thành điểm tâm hoặc canh ngọt cũng được.” Thử ăn nhiều thức ăn có công dụng làm trắng này xem có trắng hơn được chút nào không. Giang Sơ Vi lại cúi đầu nhìn bộ ngực bằng phẳng.

“Đúng rồi, cơm thì chuẩn bị cho ta giò heo, chân gà, thêm cá nữa.” Tô Tú Dung rất gầy, ít nhất phải ăn cho béo một chút, nói không chừng đến lúc đó đường nhưa bằng phẳng biết đâu sẽ biến thành một hòn núi nhỏ, về phần 34E hoài niệm mà nàng... quên đi, nàng không thể trông cậy được nữa rồi.

Nếu đã nhất định phải ở lại cái nơi quỷ quái này, nàng cũng chỉ có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, trước là thử xem làn da đen như cột nhà cháy này có còn cứu được không, về phần cái khác, về sau nói sau đi!

Hít sâu một hơi, Giang Sơ Vi nắm chặt tay lại, quyết tâm sẽ vượt qua tháng ngày kế tiếp của mình ở Thịnh Nguyên vương triều này thật tốt.

*

Thân là đế vương một quốc gia, Hạ Hầu Dận có tài đức sáng suốt, bảy tuổi hấn đã tiến nhậm đế vị, mười bốn tuổi chính thức nắm giữ hoàng quyền. Sau khi hấn thống trị, vương triều Thịnh Nguyên phồn vinh hưng thịnh, cuộc sống nhân dân giàu có, mà binh lực quốc gia cũng cường hấn, các nước khác muốn dòm ngó xâm lược cũng không dám mà cũng không dễ dàng xâm phạm.

Có thể duy trì một quốc gia phồn thịnh, ngoài quy công cho sự thống trị anh minh của hấn, công thần lớn nhất nên là hoàng thái hậu.

Hấn đăng cơ lúc tuổi còn nhỏ, nếu không phải do thái hậu gánh vác tất cả, buông rèm chấp chính ở phía sau, chỉ đạo hấn cách thống trị quốc sự như thế nào, hơn nữa quốc cữu tay cầm binh quyền trấn áp, chỉ sợ là một số kẻ tiểu nhân đã sớm tác yêu tác quái, làm sao còn có một quốc gia phồn vinh yên ổn như hôm nay?

Mà sau khi hấn lớn lên, thái hậu không hề tham quyền cố vị chút nào, đem hoàng quyền giao lại tay hấn, từ đó về sau không hề quản lý chính sự, duy nhất chỉ dặn dò rằng bà muốn hấn làm một hoàng đế anh minh quyết đoán.

Đối với mẫu hậu hấn luôn luôn tôn kính, mặc dù có kẻ tung tin vịt nào là họ hàng bên ngoại tham gia vào chính sự, nào là hấn kiêng kỵ thế lực của gia tộc thái hậu cùng binh quyền đang nắm trong tay quốc cữu, nhưng cái ngày mà hoàng quyền thực sự giao về tay hấn, quốc cữu tuy thân là uy vũ đại tướng quân nhưng đã quỳ gối trước hấn thề tận trung tận tâm cống hiến, hấn đã biết, hấn hoàn toàn không cần đề phòng hai vị thân nhân này.

Hấn thật may mắn khi có thể có mẫu thân hiền đức và cậu tận trung tận tâm như vậy, bởi vậy đối hai thân nhân này, hấn luôn luôn đối xử tử tế, bọn họ nếu có yêu cầu gì, chỉ cần là hấn có thể chấp nhận, hấn bình thường sẽ không cự tuyệt.

Bởi vậy, khi mẫu hậu yêu cầu hấn cưới Tô Tú Dung làm hoàng hậu, hấn không có phản kháng gì.

Ấn tượng về Tô Tú Dung với hấn rất mơ hồ, tuy rằng nàng là nữ nhi được cậu thu dưỡng, nhưng mà cơ hội để hai người gặp mặt nhau không nhiều lắm, nếu ngẫu nhiên có gặp đi chăng nữa, nàng cũng chỉ cúi đầu.

Lần đầu tiên thật sự nhìn nàng là ngày đại hỷ thành thân.

Hấn tuy rằng không hề coi trọng sắc đẹp của nữ nhân, nhưng khi nhìn đến Tô Tú Dung, hấn vẫn kinh ngạc.

Dáng vẻ của nàng thực bình thường – đương nhiên, đây đã là cách nói khách khí. Tóm lại, sau khi hấn thấy rõ bộ dáng của nàng, liền tắt đèn, bắt đầu đêm động phòng hoa chúc của hấn.

Sau đó, hấn đương nhiên sẽ ít đến Phượng Nghi cung...

Không phải là hấn cố ý vắng vẻ nàng, lúc mới đầu hấn cũng vẫn nghĩ là tân hôn nên vẫn sẽ ngẫu nhiên đi Phượng Nghi cung. Nhưng hoàng hậu của hấn đối mặt hấn lại luôn cúi đầu, nói chuyện ôn ôn nhu nhu, nói không được mấy câu thì lại bắt đầu trầm mặc một trận. Cứ như vậy lâu ngày, hấn cảm thấy nhàm chán không thú vị, liền càng lúc càng ít đi Phượng Nghi cung.

Hơn nữa lại có một đám tú nữ tiến cung, hấn tấn phong vài tần phi, cũng sung hạnh một ít phi tử, từ đó mà cũng rất tự nhiên quên mất rằng hấn còn có một hoàng hậu – chỉ khi nào hoàng thái hậu tới cửa nhắc nhở, hấn mới có thể nhớ tới.

Hạ Hầu Dận bắt đắc dĩ buông tấu chương đang phê duyệt, ngẩng đầu nhìn hoàng thái hậu ngồi trên trường kỷ trước mặt, “Mẫu hậu...”

“Sao? Hoàng Thượng rốt cục cũng nguyện ý rảnh rỗi để chú ý tới kẻ làm nương như ta rồi sao?”

Thái hậu bưng chén trà, chậm rãi uống một ngụm, đôi mắt đẹp khôn khéo thản nhiên nhìn con. Mặc dù đã ngoài bốn mươi, nhưng trên mặt bà không thấy một nếp nhăn nào, quần áo hoa phục sang trọng tỏa ra khí chất tôn quý, vẫn có thể nhìn ra hương sắc tuyệt đẹp năm nào.

“Mẫu hậu, sao ngài lại nói những lời này? Ngài thực sự có chuyện, nhi thần sao có thể không để ý tới ngài?” Hạ Hầu Dận tươi cười lấy lòng.

“Là như thế này sao?” Thái hậu hừ lạnh, không dễ dàng bị vẻ mặt tươi cười nịnh nọt của con làm cho xiêu lòng, cũng không tiếp tục cùng hắc giả bộ mơ mơ hồ hồ, mà nói thẳng toẹt ra: “Con nói đi, con đã bao lâu không đến Phượng Nghi cung rồi?”

Hắc biết ngay mẫu hậu đích thân tới ngự thư phòng là vì việc này mà! Hạ Hầu Dận rất là bất đắc dĩ, hắc biết rằng nếu không làm ầu hậu vừa lòng, bà sẽ không dễ dàng buông tha hắc.

“Mẫu hậu, ngài cũng biết nhi thần gần đây bận việc...”

“Bận việc? Vậy đêm qua sao con lại rảnh rỗi đến chỗ Thanh phi? Ừm, đêm trước đó hình như là Nghiên phi, lại trước đó nữa là...”

“Khụ khụ..... Mẫu hậu.....” Hạ Hầu Dận gần như dở khóc dở cười, hắc nhìn hoàng thái hậu, cảm thấy đau đầu bèn đưa tay lên xoa huyệt thái dương. “Mẫu hậu đối với việc nhi thần lâm hạnh phi tử nào thật đúng là rõ ràng...”

“Hoàng Thượng, con có rảnh đến chỗ Thanh phi, Nghiên phi, không thể nào lại không đến Phượng Nghi cung chứ.” Thái hậu bất mãn trừng mắt nhìn con, “Hoàng hậu của con trước đó vài ngày còn rơi xuống nước, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, con chỉ đến liếc một cái, sau đó lại không để ý tới?”

“Trẫm không phải không hề để ý.....”

“Không có? Vậy Hoàng Thượng con nói xem, trừ cái hôm nàng rơi xuống nước đó, con có đến Phượng Nghi cung thăm Dung nhi không?”

“Ách.....” Thật đúng là không có. Hạ Hầu Dận sờ sờ mũi, bị mẫu hậu nói như vậy trong tâm cũng có chút áy náy. “Được ạ, chờ nhi thần xử lý xong đồng tấu chương khẩn này sẽ đến Phượng Nghi cung thăm hoàng hậu.....”

Thấy Thái hậu vẫn nhìn mình chằm chằm, hắc lại bồi thêm một câu, “Cũng sẽ ở lại Phượng Nghi cung qua đêm.”

Thái hậu cuối cùng cũng có điểm vừa lòng, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn xuống một chút. “Dận Nhi, mẫu hậu biết Dung nhi không được con yêu thích, nhưng Dung nhi thật là một cô nương tốt, tuy rằng bị con vắng vẻ, nàng vẫn đang quản lý hậu cung rất khá, tuy nàng không xinh đẹp, nhưng cá tính vô cùng tốt, tâm địa cũng tốt. Dận Nhi, chỉ cần con để tâm hiểu biết Dung nhi hơn sẽ biết mặt tốt của nàng.”

“Mẫu hậu, nhi thần biết.” Những lời này Hạ Hầu Dận đã sớm nghe hoài đến phát ngứa. Hắc cũng biết mẫu hậu yêu thương hoàng hậu đến mức nào, nhưng đối mặt với Tô Tú Dung, hắc thực sự không khơi dậy nổi một chút hứng thú nào.

Nàng lúc đối mặt hắc lúc nào cũng nao núng mềm mại, hắc nói một, nàng không dám đáp hai, hơn nữa ngay cả nhìn thẳng hắc mà nàng cũng không dám, mỗi khi gặp mặt, hắc đều chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu đang cúi xuống của nàng.

Hắc từng hoài nghi đó có phải là do Tô Tú Dung sợ hắc hay không, nếu hắc đáng sợ thế, sao lại gả cho hắc? Nếu dựa vào tình yêu thương mà mẫu hậu và cậu dành cho nàng, nếu nàng không muốn, hắc là mẫu hậu và cậu cũng sẽ không miễn cưỡng nàng.

Đối với hoàng hậu đã kết hôn ba năm, hắc thực sự không hề hiểu biết chút nào – hoặc là nên nói, hắc cũng không muốn phí tâm tư đi tìm hiểu làm gì.

Thái hậu đương nhiên nhìn ra được con mình đang nói cho có lệ, nhưng bà cũng chỉ có thể lắc đầu, “Con nha, lần nào cũng đều nói biết, nhưng sau khi thuận theo ta một lần thì sau đó lại đem Phượng Nghi cung làm lãnh cung.”

Nhưng bà cũng chỉ có thể lẩm bẩm mà thôi, dù sao Dung nhi không được Dận Nhi yêu thích là sự thật, chuyện giữa hai vợ chồng bà cũng không muốn quản nhiều lắm, chỉ có thể lâu lâu ngẫu nhiên “tụng” một chút, kêu con quan tâm một chút.

Hắn cũng không muốn nha! Ai bảo Tô Tú Dung quá mức trầm mặc, trầm mặc đến mức khiến cho hắn đã quên đi sự tồn tại của nàng.

Hạ Hầu Dận nghĩ trong lòng như vậy, nhưng cũng biết là lúc này không nên đáp lại là tốt nhất, đỡ phải lại rước lấy thêm một chút bài “tụng” của mẫu hậu, trên bàn hắn còn đang có một đồng tấu chương khẩn chưa được phê duyệt, cũng không muốn cùng mẫu hậu tiếp tục bàn luận chuyện Tô Tú Dung.

Thái hậu đứng dậy, khoát tay áo, thấy ánh mắt con đã hướng về đồng tấu chương thì cũng biết là hắn không định nhẫn nại nói tiếp về vấn đề này, bà cũng hiểu được có chừng có mực.

“Được rồi, con làm việc đi! Nhớ đó, tối nay phải đến Phượng Nghi cung.” Trước khi rời đi, bà không quên dặn dò lần nữa.

Thái hậu vừa rời khỏi, Hạ Hầu Dận cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa cầm lấy bút lông sói, chuyên chú phê khởi tấu chương, phê duyệt xong, hắn mới mở miệng.

“Vĩnh Phúc.”

“Dạ.” Một gã thái giám tướng mạo thanh tú đi vào ngự thư phòng, cung kính khom người.

“Phân phó xuống, đêm nay trăm bãi giá đến Phượng Nghi cung.”

“Tuân chỉ.” Vĩnh Phúc đáp một tiếng, lập tức im lặng rời khỏi ngự thư phòng.

Hạ Hầu Dận nhéo nhéo mũi, nghĩ đến Tô Tú Dung, hắn lại âm thầm thở dài.

Xem ra đêm nay lại là một đêm nhàm chán rồi.

*

Gì? Hoàng đế đêm nay muốn tới Phượng Nghi cung?

Không kinh hỉ giống như Hạ Hỉ và Xuân Hỉ, Giang Sơ Vi một chút cũng cười không nổi.

Làm ơn đi, cho nàng bình an có được không, nhưng nàng cũng nghe thái giám nói rất rõ, đêm nay hoàng đế sẽ đến thị tẩm Phượng Nghi cung.

Thị tẩm nha!

Đó chẳng phải ý là hoàng đế muốn... Trời ạ, một cục than đen thui mà tên hoàng đế háo sắc kia cũng muốn ăn sao?

Hắn muốn ăn, Giang Sơ Vi nàng một chút cũng không muốn bị ăn nha!

“Nương nương, Hoàng Thượng đêm nay sẽ tới, Hạ Hỉ giúp nương nương trang điểm thật đẹp một chút.”

“Có cái gì phải trang điểm?” Giang Sơ Vi liếc qua, mắt hững hờ mở miệng, “Hơn nữa trang điểm thế nào cũng không đẹp hơn em và Xuân Hỉ.”

Lời này của nàng không có ý tứ hàm xúc châm chọc gì, chỉ thuần túy là nói ra sự thật mà thôi.

Nhưng Hạ Hỉ và Xuân Hỉ lại bị câu nói này dọa sợ, hai tỷ muội kinh hoảng liếc mắt nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng chạy đến quỳ xuống, “Xin Nương nương bớt giận.”

Nàng tức giận cái gì? Giang Sơ Vi thấy hai người quỳ thì ngơ ngác, “Ta vẫn chưa có chết mà, hai em quỳ cái gì, đứng lên!”

Nhưng Hạ Hỉ và Xuân Hỉ vẫn không dám đứng dậy, “Nương nương...”

“Hửm?” Giang Sơ Vi thản nhiên liếc ngang các nàng, khí thế nữ vương làm cho các nàng kinh hãi, không dám tiếp tục quỳ nữa mà vội vàng đứng dậy.

Gần đây chủ tử trở nên thật đáng sợ, không hề ôn nhu giống như trước, nói chuyện cũng không ôn nhu tinh tế như trước kia, người trở nên quyết đoán, lời nói ra khỏi miệng tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào cãi lời.

Hơn nữa, người cũng không cho các nàng quỳ xuống trước mặt người, khi ăn cũng muốn các nàng ngồi xuống ăn cùng người, nàng cùng Xuân Hỉ ngay từ đầu căn bản không dám ngồi, nhưng nường nường chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn các nàng, mở miệng nói một tiếng “Ngồi”, hai người các nàng liền nhanh chóng ngồi xuống.

Giang Sơ Vi thẳng lưng nghiêm mặt, nhìn hai tỷ muội đang run rẩy co vai, miễn cưỡng mở miệng nói: “Ta nói lại lần nữa nha – đây là một lần cuối cùng, những lời này đừng để ta có cơ hội lặp lại một lần nữa – ta không thích bị quỳ, bị lạy, chờ ta chết thì tùy các em cứ quỳ cứ lạy đến bằng thích. Còn nữa, các em xinh đẹp hơn ta là sự thật, ta sẽ không vì một sự thật rành rành như vậy mà tức giận hoặc tự ti, đã hiểu chưa?”

“Dạ, đã hiểu.” Hai tỷ muội vội vàng gật đầu.

Xuân Hỉ thấy chủ tử dường như thực sự không phải đang buồn bực mất hứng, liền đánh bạo mở miệng, “Nhưng thưa nường nường, Xuân Hỉ cảm thấy nường nường gần đây trở nên đẹp nha!”

Xuân Hỉ vừa nói xong, Hạ Hỉ bên cạnh cũng gật đầu theo, “Đúng vậy, Hạ Hỉ cũng cảm thấy như vậy.”

Hai người các nàng cũng không phải là đang nịnh hót, mà đây là lời nói thật, gần đây không chỉ cá tính của nường nường chuyển biến, mà ngay cả cảm giác khi thoát nhìn cũng không giống nhau.

Nường nường không còn gầy nhẳng giống như trước, mà trở nên có da có thịt, tuy rằng chính thể vẫn là tinh tế, nhưng nhìn nét mặt lại toả sáng rất nhiều.

Giang Sơ Vi đương nhiên biết hai nha đầu này không phải vuốt mông ngựa, so với bộ dáng như dân chạy nạn đói kém trước kia, hiện tại Tô Tú Dung đã tốt hơn nhiều.

Nàng đã nghĩ thì liền bắt tay vào làm – màu da thì vẫn đen, hơn một tháng ăn hạt bo bo, mọc nhĩ trắng, nàng đương nhiên không trông mong là có thể lập tức trắng trẻo lên, hướng chi dường như Tô Tú Dung này trời sinh làn da ngăm đen, cho dù nàng có bảo dưỡng như thế nào cũng không có khả năng trở nên trắng nõn, bất quá ít nhất hiện tại màu da có trở nên nhạt một chút, không đi phơi nắng, mỗi ngày cuồng ăn quả nhiên là đúng.

Chân heo, chân gà cùng một đồng canh bồ cuối cùng cũng làm cho Tô Tú Dung có thêm chút thịt, hơn nữa làn da trở nên mịn màng sờ rất tốt, giống như một khối đậu hũ, điều này làm cho Giang Sơ Vi thực vừa lòng, về phần bộ ngực... Riêng cái này không phải một sớm một chiều có thể thành, nàng chỉ có thể chậm rãi cố gắng.

Nhìn ngực phẳng, Giang Sơ Vi thở dài ở trong lòng, ngực phẳng như vậy, người lại gầy, mặc vào quần áo hoa lệ cung nghi, trên đầu đội một đồng phỉ thúy trâm cài, nàng hoài nghi trước kia Tô Tú Dung sao lại không bị đồng quần áo kia đè chết, bằng không thì cũng bị đồ trang sức rất nặng ép tới mức gãy cả cổ.

Ở đây gần hai tháng, từ trong miệng hai nha đầu này, nàng đại khái hiểu biết phong tục dân tình nơi này.

Người nơi này thích nữ nhân đầy đặn một ít, hơn nữa mặc quần áo tiên diễm hoa lệ, nhất là kẻ tiểu thư quý tộc hoặc nhà có tiền lại càng thêm ăn mặc xinh đẹp động lòng người, không chỉ lộ da, còn lộ ra bộ ngực sữa, rất rộng rãi để lộ ra tiền vốn đầy đặn.

Tô Tú Dung có tiền vốn sao? Đương nhiên không có, cho nên mặc quần áo lộ ngực lộ da này, căn bản là chống đỡ không được, chính là càng lộ khuyết điểm bản thân ra ngoài.

Hơn nữa màu da nàng lại đen, cùng hoa phục đủ mọi màu sắc xinh đẹp như vậy căn bản không hợp, mặc vào giống y như thẳng hề.

Cho nên cả tủ quần áo xinh đẹp tinh xảo làm cho người ta yêu thích không buông tay này, Giang Sơ Vi đành phải nhịn đau mà bỏ qua không nói, chỉ chọn một ít quần áo màu nhạt để mặc, rồi tự tay vẽ mấy kiểu thiết kế – ở đại học nàng học khoa thiết kế trang phục, vẽ vài bản thiết kế đối với nàng mà nói không là vấn đề, sau đó đem mấy bản thiết kế này đưa cho Hạ Hỉ, bảo nàng tìm phường thêu làm.

Hiện tại trên người nàng mặc chính là quần áo nàng thiết kế, váy màu vàng thanh nhã, cổ tay áo dùng dây thắt lại thành nơ con bướm đáng yêu, Tô Tú Dung gây, cho nên nàng thiết kế kích thước quần áo có lưng áo bó sát, lại chiết eo ngay dưới ngực đẩy hướng lên trên, làm cho bộ ngực thoát nhìn không hề phẳng như vậy.

Giang Sơ Vi nhìn cổ tay áo thêu hoa xinh đẹp, khoe môi khẽ nhếch lên.

Nơi này kỹ thuật may thêu thật không tồi, phường thêu còn giúp nàng thêu gấu áo cổ áo, cổ tay áo cùng làn váy đều thêu hoa văn cùng màu, thoát nhìn tổng thể vô cùng tao nhã, xinh xắn quý phái. Về phần mái tóc dài của Tô Tú Dung, nàng vốn đã cầm lấy kéo muốn cắt ngắn, ai ngờ Hạ Hỉ cùng Xuân Hỉ lại sợ tới mức ngăn cản, nàng thế mới biết nơi này nữ nhân sau khi cập kê sẽ không cắt tóc, tóc đối với các nàng mà nói có thể quan trọng hơn so với sinh mạng rất nhiều – cái này quả thực có bệnh à nha, tóc dù cắt đi, rồi sẽ dài ngay lại có gì quan trọng chứ?

Đối với sự khóc lóc cầu khẩn của hai tỷ muội, Giang Sơ Vi trực tiếp trừng mắt nhìn một cái, kéo trên tay rằng rắc một tiếng, hai tỷ muội thét chói tai, đem mái tóc dài cắt đến ngang thắt lưng –

Được rồi, thấy các nàng khóc đến mắt đỏ mũi hồng, nàng thấy cũng không nên quá đáng quá, nói sao đi nữa thì nàng hiện tại cũng là Tô Tú Dung, lại là hoàng hậu, nên là cắt ngắn có vẻ tốt hơn.

Nàng búi tóc đơn giản – mẹ khi còn sống là nhà tạo mẫu tóc, nàng đi theo mẹ học không ít, tóc trên đầu nàng toàn do nàng chỉnh sửa.

Tô Tú Dung mặt nhỏ thon dài, nàng đem tóc hai bên mặt cắt ngắn, lại tỉa mỏng tóc mái, bình thường đã đem tóc dài búi nửa, đem những sợi xõa xuống buộc lại, dùng dây cùng màu với quần áo buộc lại, mép tóc lại dùng trâm nhỏ gài lại, Tô Tú Dung thoát nhìn hoàn toàn khác hẳn, tuy rằng tướng mạo vẫn là bình thường, nhưng ít nhất so với bộ dáng xấu xí trước kia thì tốt hơn nhiều.

“Vậy nương nương... Hôm nay Hoàng Thượng đến...” Thấy chủ tử trầm mặc không nói, Hạ Hỉ thật cẩn thận mở miệng, không biết tại sao, nàng cảm thấy chủ tử giống như không hề cao hứng với việc Hoàng Thượng sắp đến.

Biết Hạ Hỉ biết xem sắc mặt người, Giang Sơ Vi mỉm cười, trong mắt lóe tinh quang sắc bén, “Nói với công công, ta đêm nay thân thể không khỏe, không nên thị tẩm... Thỉnh Hoàng Thượng tìm phi tử khác dập lửa đi thôi!” Đương nhiên một câu cuối cùng là không thể trực tiếp nói ra miệng thế được, nhưng nàng tin tưởng với sự thông minh của Hạ Hỉ sẽ biết nên đáp lời như thế nào.

Hạ Hỉ đương nhiên hiểu được, một câu cuối cùng của chủ tử làm ặt của nàng đỏ hồng, thấy đáng vẻ kiêu ngạo của chủ tử, tuy rằng cảm thấy chủ tử trở nên kỳ quái, bất quá chủ tử như vậy làm cho người ta không thể chán ghét được, nàng cười cười, vâng theo mệnh lệnh chủ tử, “Dạ, Hạ Hỉ đi ngay.”

“Ừm!” Giang Sơ Vi vừa lòng gật đầu, sau đó nhìn Xuân Hỉ nói: “Xuân Hỉ, ngày hôm qua em làm hoa quế cao ăn ngon thật.”

“Nương nương thích sao? Vậy Xuân Hỉ lập tức đi làm ngay, đồng thời sẽ giúp chủ tử nấu bát canh bạch quả mộc nhĩ.” Xuân Hỉ cười vuốt tóc, xoay người đi chuẩn bị mấy món điểm tâm chủ tử thích ăn.

Thấy hai nha đầu đã đi khỏi, Giang Sơ Vi mang trà lên ưu nhân uống một ngụm, môi nhếch lên nụ cười khinh thường.

Muốn nàng thị tẩm?

Phi! Kêu tên hoàng đế háo sắc kia rút xa một chút đi! Nàng Giang Sơ Vi mặc kệ sống ở thế giới nào đều có nam nhân quỳ gối mà liếm ngón chân nàng, chỉ cần có thể có cơ hội hầu hạ nàng.

Muốn nàng hầu hạ nam nhân? Hừ! Nằm mơ đi!

2. Chương 2

“Hoàng Hậu thân thể không khỏe?” Nghe Vinh Phúc báo lại, Hạ Hầu Dận nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn không có một chút lo lắng, chỉ bình thản hỏi: “Đã mời thái y chưa?”

Vinh Phúc cúi đầu đáp, “Hạ Hỉ nói Hoàng Hậu chỉ bị chút phong hàn, đã tìm thái y kê thuốc cho Hoàng Hậu dùng, nhưng mà Hoàng Hậu sợ phong hàn trong người ảnh hưởng long thể Thánh Thượng, có lẽ đêm nay không nên thị tẩm.”

Nhưng thái độ Hạ Hỷ khi hồi báo có vẻ như đang nói quanh co làm cho hắn cảm thấy có điểm kỳ quái.

Nhưng Vĩnh Phúc cũng không nghĩ nhiều, dù sao cũng không có khả năng Hoàng Hậu nương nương giả bị bệnh cự tuyệt thị tẩm chứ? Xì, chuyện này căn bản không có khả năng, làm sao có thể có người cự tuyệt việc được Thánh Thượng ân sủng chứ?

Hạ Hầu Dận trầm ngâm một chút, thuận miệng nói: “Lấy mấy căn nhân sâm, cỗ linh chi cùng tuyết liên mà Ngôn quốc tiến cống đưa đến Phượng Nghi cung, cũng dặn thái y chú ý nhiều hơn tới phượng thể của Hoàng Hậu.”

“Tuân lệnh.” Vĩnh Phúc cúi đầu đáp lại. Hắn từ nhỏ đã đi theo Hoàng Thượng, cũng hiểu rõ tâm tư Hoàng Thượng, lần này không cần đến Phượng Nghi cung nữa, trong lòng Hoàng Thượng nhất định thở phào nhẹ nhõm. Trong cung ai chẳng biết Hoàng Hậu không được yêu thương? Phượng Nghi cung to như vậy cũng chỉ có hai cung nữ hầu hạ, nếu không phải có Thái hậu làm chỗ dựa, nếu không phải Hoàng Hậu khiêm tốn dịu dàng ngoan ngoãn cũng được đại thần ủng hộ, thì riêng việc Hoàng Hậu đến nay còn chưa có mang bầu thì chỉ sợ địa vị đã sớm khó giữ được.

“Vậy Hoàng Thượng đêm nay còn muốn đi Phượng Nghi cung hay không, hay là muốn tiểu nhân thông báo cho Thanh Linh cung?” Gần đây Thanh phi rất được Hoàng Thượng yêu thích, gần nửa năm qua hầu như đều là Thanh phi thị tẩm.

Hạ Hầu Dận khoe môi hơi nhếch lên, cười mà như không cười nhìn tâm phúc bên người, “Vĩnh Phúc, người thật đúng là biết tâm tư trẫm.”

Vĩnh Phúc trộm liếc mắt một cái dò xét Hoàng Thượng, thấy chủ tử không giận, lập tức ưỡn ngực, vẻ mặt đắc ý, “Đương nhiên, tiểu nhân từ nhỏ đã đi theo bên người ngài, đại sự tiểu nhân không hiểu nên không thể vì ngài mà chia sẻ, thể thì những việc nhỏ đương nhiên muốn hầu hạ tốt để Hoàng Thượng hài lòng.”

Nghe được lời Vĩnh Phúc nói, Hạ Hầu Dận khẽ cười ra tiếng, “Người, tiểu tử này, vậy mà cũng có thể nói.” Có tri kỷ như vậy kề cận bên người, quả thật đã bớt cho hắn không ít việc, “Truyền lệnh xuống, đêm nay trẫm dùng bữa ở Thanh Linh cung.” Nói xong, hắn cúi đầu tiếp tục xem tấu chương trên bàn.

“Tuân lệnh.” Vĩnh Phúc cúi đầu rồi đi, xoay người thông báo cho người bên Thanh Linh cung chuẩn bị.

Hạ Hầu Dận chuyên tâm phê duyệt tấu chương, đối với chuyện đáp ứng Thái hậu hắn đã nhanh chóng vứt ra sau đầu. Với hắn mà nói, nữ nhân hậu cung đều chỉ là công cụ giải sầu, đối với nữ sắc hắn không hề coi trọng. Thân là ngôi cửu ngũ chí tôn, muốn loại nữ nhân nào, với hắn mà nói dễ như trở bàn tay, đối với chuyện nữ nhân hậu cung tranh thủ tình cảm như thế nào, hắn cũng không có hứng thú để quản, chỉ cần không cần quá phận, hắn cũng tùy các nàng đi.

Hắn đương nhiên biết Hoàng Hậu không được sủng ái thì việc quản lý hậu cung khó khăn, nhưng như vậy thì sao chứ? Tô Tú Dung thân là Hoàng Hậu, quản lý hậu cung chính là chuyện của nàng, nếu ngay cả bốn phận của chính mình cũng làm không tốt, vậy hắn cần Hoàng Hậu này để làm gì?

Hiện tại Hoàng Hậu có thể dựa vào Thái hậu, vậy nếu Thái hậu mất, chỉ sợ Hoàng Hậu Tô Tú Dung này chắc chắn rốt cuộc sẽ bị hậu cung tấn phỉ ỨC HIẾP?

Nghĩ đến cá tính Tô Tú Dung nhát gan, bút lông sồi trên tay ngừng lại, Hạ Hầu Dận hơi hơi nhíu mi, ngay sau đó lại thôi, hắn nhếch môi cười không sao cả, tiếp tục cầm lấy bản tấu chương khác.

Nếu đến lúc đó Tô Tú Dung thực sự quản lý hậu cung không tốt, vậy hắn cũng chỉ cần tìm một phi tử khác hỗ trợ nàng, hắn sẽ không hủy bỏ vị trí hoàng hậu của Tô Tú Dung. Bởi nếu làm như vậy thì sau đó cũng sẽ phiền toái, đại thân tuyệt đối phản đối, hơn nữa như vậy thì với cậu bên kia cũng không có đúng công đạo, Tô Tú Dung vẫn sẽ là Hoàng Hậu, chỉ là không có thực quyền thôi.

Cho nàng cả đời phú quý an ổn, như vậy cũng coi như đối đãi không tệ với nàng chứ?

Hạ Hầu Dận tâm tình vui vẻ nhìn tấu chương, không thể không nói, đêm nay không cần phải đi Phượng Nghi cung với hắn mà nói thật sự là một việc đại hỷ.

Nghĩ đến Thanh phi ôn nhu kiều mỹ, nhìn thế nào cũng đều tốt hơn nhiều so với một Tô Tú Dung tẻ ngắt.

Đêm nay chắc chắn không phải là một đêm nhàm chán!

Tới thời gian dùng bữa, Hạ Hầu Dận bãi giá đến Thanh Linh cung.

Hắn chấp tay sau lưng, ưu nhân đi tới, vài tên thái giám đi theo phía sau, còn Vĩnh Phúc thì cầm đèn lồng đi phía trước dẫn đường. Đột nhiên, Vĩnh Phúc dừng bước.

“Hoàng Thượng.” Vĩnh Phúc hơi chần chờ quay đầu, trước cửa Thanh Linh cung có một nữ quan đang quỳ, nhìn thấy nữ quan kia, sắc mặt Vĩnh Phúc liền cứng lại.

Hạ Hầu Dận đương nhiên cũng nhìn thấy, đó là cung nữ bên người Thái hậu.

“Lục Tụ khấu kiến Hoàng Thượng.” Nữ quan cung kính cúi đầu.

Hạ Hầu Dận không lên tiếng, chỉ nhíu mày.

“Hoàng Thượng, Thái hậu lệnh cho Lục Tụ ở chỗ này chờ ngài, thay Thái hậu truyền một câu.”

“Câu gì?”

“Quân vô hí ngôn.” (= Vua không nói xạo, haha)

Hay ột câu ‘quân vô hí ngôn’! Hạ Hầu Dận cảm thấy thái dương giật giật, mẫu hậu không buông tha cho hắn? Hắn cũng có thể mặc kệ không cần để ý tới, thế nhưng có thể suy ra được rằng chẳng cần qua bao lâu thì mẫu hậu cũng sẽ đích thân tới Thanh Linh cung. Hạ Hầu Dận thì còn lạ gì cá tính của mẫu thân cơ chứ.

Hạ Hầu Dận bất đắc dĩ nhắm mắt, xoay người.

“Hoàng Thượng?” Vĩnh Phúc nhanh chóng mở miệng.

“Đến Phượng Nghi cung.” Không đợi Vĩnh Phúc, Hạ Hầu Dận tự mình cất bước hướng Phượng Nghi cung, “Vĩnh Phúc đi theo là được, còn lại cho lui.”

Vĩnh Phúc nhanh chóng chạy theo phía sau chủ tử, hắn thông minh mà ngậm chặt miệng, biết rằng giờ này khắc này cái gì cũng không nên nói, đỡ khiến cho chủ tử tâm tình đã kém lại càng kém.

Khi đến Phượng Nghi cung, hắn mới thật cẩn thận mở miệng, “Hoàng Thượng, có cần tiểu nhân đi vào trước thông báo...”

“Không cần.” Dù sao thông báo hay không thông báo cũng giống nhau, đêm nay nhất định thực nhàm chán, “Trực tiếp tiến...”

Hạ Hầu Dận dừng bước, mày nhăn lại.

“Hoàng Thượng làm sao vậy?” Vĩnh Phúc cũng dừng lại theo, hắn nghi hoặc nhìn vương tử, “Có cái gì không... A? Sao lại có mùi gì?”

Hắn ngẩng đầu dùng sức ngửi ngửi, “Mùi này...” Sao lại có cảm giác như là từ trong Phượng Nghi cung bay ra?

Hạ Hầu Dận không nói chuyện, chỉ bước vào Phượng Nghi cung, Vĩnh Phúc cũng vội vàng đuổi theo.

Càng đến gần, mùi cũng càng nồng, Vĩnh Phúc liếm liếm môi, nhịn không được vẫn hít lấy hít để mùi hương kia, nước miếng không ngừng trào ra, lại tiến thêm vài bước, khi tới gần cổng vòm nội cung, chợt nghe được thanh âm từ bên trong truyền ra.

“Nương nương, cái này thực sự có thể ăn sao?”

“Đương nhiên có thể, phao câu gà chính là món ăn ngon của nhân gian.”

“Thật không.....”

“Không tin em ăn thử một cái.”

“Ừm..... Nóng quá nóng quá..... A? Thực sự ăn rất ngon nha! Hạ Hỉ, ngươi cũng ăn một miếng xem.”

“Chờ một chút, nướng nướng, đùi gà nướng được rồi.”

“A, ngon , á..... Nóng quá!”

“Nương nương cẩn thận!”

“Không có việc gì, đừng chỉ lo cho ta, các em cũng ăn đi.”

Nghe mẫu đối thoại này, Hạ Hầu Dận nhú mày. Hắn đi vào cổng vòm, lập tức nhìn thấy ba người ngồi vây quanh, ở giữa đặt một tảng đá, trên tảng đá đặt lưới sắt, ở trên để vài miếng thịt, trong cái bát bên cạnh có rất nhiều thịt tươi, Hạ Hỉ cùng Xuân Hỉ tay cầm bút lông, chăm vào một cái bát đựng tương, lại phết lên trên miếng thịt, mà mùi chính là phát ra từ lưới sắt.

Mà Hoàng Hậu của hắn...

Hạ Hầu Dận mặt mày càng nhăn chặt lại, Tô Tú Dung dịu ngoan rụt rè, ăn mặc đúng mực, giờ phút này chỉ mặc một bộ độc y mỏng manh – thật đúng là một bộ mà thôi, ngay cả đai lưng cũng chưa thắt, không chỉ lộ ra da thịt, ngay cả một khoảng ngực màu hồng đào cũng đều lộ ra hết, mái tóc tết thành bím tùy ý lấy châu sai búi lại, nàng ngồi trên ghế, hai chân thô lỗ để trên bàn, tay phải cầm lấy một cái đùi gà, há mồm thật to ra mà cắn.

Vĩnh Phúc đương nhiên cũng thấy được, hắn vội vàng cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn Hoàng Hậu, nhưng trong lòng cũng bị rung động.

Ông trời! Hắn có nhìn lầm hay không, kia thật là Hoàng Hậu sao?

“Hạ Hỉ, ta muốn ăn cánh gà.” Miệng đầy thịt, Giang Sơ Vi âm ờ nói, vừa nhai đùi gà, tay lại cầm lấy bầu rượu bên cạnh, mà nàng cũng không đổ ra chén rượu, thực hào khí trực tiếp đổ vào miệng uống, sau đó thở ra thực thỏa mãn.

“Rượu hoa quế này thật không tồi.” Nàng chặc lưỡi, tuy rằng không có nhạc, nhưng rượu hoa quế này uống cũng không tệ, đáng tiếc không có ít đá, bằng không uống rượu lạnh nhất định rất ngon!

Đối với hành động phóng khoáng của chủ tử, Hạ Hỉ cùng Xuân Hỉ sớm thành thói quen, các nàng cũng từng nghi hoặc, làm sao mà chỉ qua một đêm mà chủ tử lại thay đổi lớn như vậy? Tuy nhiên, nhìn chủ tử thật sự rất vui vẻ, các nàng cũng thấy vui vẻ, không hề nghi ngờ cứu tại sao chủ tử lại có biến hóa như vậy.

“Nếu nương nương thích, bên này vẫn còn.” Xuân Hỉ lập tức lại lấy ra một bầu hoa rượu quế, “Nhưng nương nương, rượu hoa quế này ngâm cực chậm, ngài cũng đừng uống nhiều quá.”

“Được rồi, ta biết.” Một ngụm rượu một miếng thịt, Giang Sơ Vi ăn thật sự thỏa mãn, nàng còn không quên nói: “Hạ Hỉ, cánh gà!”

“Dạ, Hạ Hỉ biết.” Hạ Hỉ quay đầu cười, chuẩn bị lấy cánh gà từ bàn, khéo mắt lại nhìn thấy có người đang đứng ở cổng vòm! Nàng sợ tới mức kêu lên sợ hãi, vội vàng đứng dậy, “Hoàng... Hoàng Thượng?!”

Hạ Hỉ đứng lên, Xuân Hỉ cũng nhìn thấy Hạ Hầu Dận đứng ở cổng vòm, nàng sợ tới mức chiếc đĩa trên tay rơi xuống, vội vàng đứng dậy, “Hoàng Thượng!”

Giang Sơ Vi vẫn còn gặm đùi gà, hàm răng còn cắn vào miếng thịt, nghe thấy hai nha đầu kêu lên như thế, nàng ngẩng đầu, nhìn về phía cổng vòm, thẳng tắp mắt đối mắt với Hạ Hầu Dận.

Nàng trừng mắt nhìn, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Hoàng Thượng. Với việc hắn còn trẻ nàng không bất ngờ bởi trước đó đã biết được tuổi của hoàng đế từ trong miệng Hạ Hỉ, điều mà nàng không ngờ chính là vị hoàng đế này... bộ dạng cũng không tệ lắm! Được rồi, coi như là nàng dùng con mắt tổng biên tập tạp chí dành cho phái nữ mà phát biểu đi, phải nói là thực hoàn hảo.

Nàng tưởng rằng hoàng đế ở trong cung, sống an nhàn sung sướng, việc nặng gì cũng không phải làm, hắn là bộ dạng sẽ éo lá, bằng không thì là loại hạ lưu bại hoại có cái bụng cực lớn – nàng vẫn còn ghi hận chuyện thị tẩm, không ngờ rằng thực tế bộ dạng hắn lại nằm ngoài suy đoán của nàng.

Nàng nhìn ra, nam nhân này hắn là cao hơn 1m80, lam bào thêu ngũ trảo bàn long(= áo bào màu lam thêu rồng vươn 5 móng vuốt) tỏa ra khí thế cao quý, hoàn toàn không giống loại lùn tịt trắng nõn éo lá như nàng tưởng tượng. Màu da Hạ Hầu Dận mặc dù không ngâm đen, nhưng nhìn vào lại không có chút nào yếu ớt, đáng người cao lớn cường tráng, đừng nói bụng to, nàng nghĩ có khi hắn còn có cơ bụng sáu múi!

Bộ dạng hần cũng không thuộc loại âm nhu thanh tú, mà rất có vị nam nhân, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, vẻ thì tuấn mỹ nhưng không lộ vẻ âm nhu (= yếu ớt, nữ tính), đôi mắt hẹp dài khiến nàng nghĩ đến Thái hậu – thời gian vừa qua, Thái hậu có đôi khi cũng sẽ đến Phượng Nghi cung thăm nàng. Ngay lần đầu tiên gặp mặt là nàng đã biết Thái hậu này không đơn giản, sẽ không dễ dàng bị lừa giống như hai nha đầu bên người nàng, bởi vậy khi đối với mặt Thái hậu, nàng liền giả dạng bộ dáng Tô Tú Dung.

Điểm này cũng không khó, chỉ cần giả bộ dáng vẻ dễ bảo vâng lời, lại bày ra bộ dáng suy yếu, nàng đã dễ dàng lừa gạt được Thái hậu khôn khéo; mà hoàng đế này, ánh mắt của hần rất giống của Thái hậu, tuy rằng thuộc loại nam nhân dương cương, nhưng trong mắt có sự khôn khéo và lạnh lùng nghiêm nghị, khiến nàng hiểu được lần này sẽ không may mắn vượt qua như vậy.

Cắn khối thịt tiếp theo, Giang Sơ Vi hạ ánh mắt, miệng vẫn không quên nhai thịt, cố gắng nghĩ xem phải giải quyết tình huống hiện tại này như thế nào.

Khi Giang Sơ Vi đánh giá hần, Hạ Hầu Dận cũng đem phản ứng của nàng thu hết vào trong mắt, trong cặp mắt kia hiện lên sự kinh ngạc, rồi lập tức khôi phục trấn tĩnh, thậm chí còn có thể tiếp tục cắn đùi gà trong tay.

Điểm này cũng không giống với Tô Tú Dung trong trí nhớ của hần.

“Nô tỳ khấu kiến Hoàng Thượng.” Kinh hoảng qua đi, Hạ Hỉ cùng Xuân Hỉ vội vàng quỳ xuống, Xuân Hỉ không quên vụng trộm nhìn về phía chủ tử, dùng ánh mắt ra hiệu với chủ tử nên nhanh chóng hướng Hoàng Thượng hành lễ một chút.

Nhưng Giang Sơ Vi đang mải suy tư xem sẽ giải quyết tình hình trước mắt này như thế nào nên nhất thời quên mất chuyện thấy hoàng đế là phải cung kính hành lễ.

“Tất cả lui ra.” Hạ Hầu Dận xua tay, mắt vẫn nhìn chăm chăm Giang Sơ Vi.

Hạ Hỉ cùng Xuân Hỉ cùng liếc mắt một cái, tuy rằng bất an, nhưng cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của Hoàng Thượng, đành phải đứng dậy đi theo Vĩnh Phúc rời khỏi Phượng Nghi cung.

Giang Sơ Vi hoàn hồn, vừa vặn nghe được lời Hạ Hầu Dận vừa nói, ngẩng đầu nhìn Hạ Hỉ cùng Xuân Hỉ rời đi, trước khi đi, còn không quên lo lắng quay đầu nhìn nàng.

Nàng nhìn về phía hoàng đế, chỉ thấy hần đang nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt thâm trầm làm cho người ta thấy không rõ suy nghĩ, nhưng cũng đủ để nàng hiểu, nếu cửa này nàng không khôn khéo mà vượt qua được, cái mạng nhỏ của nàng cũng sẽ không đảm bảo được.

Bỏ lại miếng xương gà chẳng còn bao nhiêu thịt, nàng cầm lấy khăn mặt xoa xoa tay, bình tĩnh đứng dậy, lúc này rốt cuộc mới nhớ ra được là gặp Hoàng Thượng thì phải làm sao. Nàng khụy gối nhún người.

“Nô tì khấu kiến Hoàng Thượng.”

Đối phương không lên tiếng, Giang Sơ Vi cắn môi một chút, rồi cũng không tính cứ cúi người như vậy, liền đứng thẳng thân mình, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Hầu Dận.

Thái độ của nàng tuyệt không cung kính, ánh mắt nhìn hần không có một chút sợ hãi nào, nếu hần không nhìn lầm, nàng đối với hần còn thực khinh thường.

Hạ Hầu Dận bước về phía trước, đến khi cách nàng khoảng hai bước thì dừng lại, mà nàng cũng không lui lại, vẫn đứng vững vàng, cặp mắt kiêu ngạo kia vẫn dõi theo hần.

“Người không phải Tô Tú Dung.” Tô Tú Dung không có loại ánh mắt này, càng không có loại dũng khí này.

Ánh mắt Hạ Hầu Dận lạnh đi, bàn tay bất ngờ vung ra bắt lấy khiến Giang Sơ Vi không kịp phòng thủ, bàn tay to lớn nắm chặt như muốn bẻ gãy cổ tay nàng, “Người là ai, Tô Tú Dung ở nơi nào?”

Đột nhiên bị nắm chặt, cổ tay đau làm cho Giang Sơ Vi nhíu mày, “Này! Buông tay!” Nàng muốn giãy dụa, nhưng Hạ Hầu Dận lại nắm càng chặt, xương cốt của nàng như muốn nhanh chóng vỡ vụn.

Giang Sơ Vi nổi giận, nàng trực tiếp giơ chân đá vào cẳng chân hần, Hạ Hầu Dận tránh được, nàng lại dùng chân gạt chân hần, một tay bắt lấy cánh tay hần, thân mình nhỏ nhắn tiến lên tấn công, tính quật ngã hần.

Nhưng nàng đã quên, thân thể này là của Tô Tú Dung, cho dù Giang Sơ Vi nàng nhanh nhẹn dũng mãnh, cho dù nàng là cao thủ đai đen Taekwondo, nhưng khối thân thể này không chỉ gầy yếu, mà còn cực kỳ nhu nhược vô lực.

“Shit!” đánh không được, hai tay của nàng bị chế trụ, khóa trái ở sau người, xương tay truyền đến cảm giác đau đớn khiến mặt nàng vặn vẹo. “Đợi chút, ngừng! Chúng ta đều đừng kích động, mà trước tiên hãy tỉnh táo lại, lấy phương thức của người văn minh đến giải quyết.”

Trong thời điểm này, nếu đánh không lại, nàng đương nhiên biết nên cầu xin tha thứ.

Giang Sơ Vi nuốt nước miếng bày ra khuôn mặt tươi cười, vội vàng dùng ánh mắt diêm dâm đáng yêu lấy lòng mà xem xét Hạ Hầu Dận, “Hoàng Thượng, thân là vua của một nước, đối đãi như vậy với một nữ nhân cũng không tốt đâu?”

Hạ Hầu Dận cũng không để ý tới, lại hỏi: “Tô Tú Dung đâu?”

“Ta chính là a a a –” Cổ tay đau làm cho nàng cắn răng, nàng tức giận trừng mắt, “Chết tiệt! Người nếu không tin sao không thử sờ xem!”

Giang Sơ Vi kiễng ưỡn chân, khuôn mặt nhỏ nhắn gần như kề sát mặt hắn, “Người sờ đi người sờ đi, sờ xem khuôn mặt này có phải là của Tô Tú Dung hay không!”

Hạ Hầu Dận nhìn chằm chằm khuôn mặt đang kề sát, không có chỗ nào khả nghi, ngay cả hai bên mắt cũng không có gì khác thường, tìm không ra dấu vết dịch dung nào.

Mày nhíu lại, hắn vươn tay trái sờ mặt Giang Sơ Vi, cũng không tìm ra một chút sơ hở nào, không thể nào, ngay cả thuật dịch dung lợi hại cũng không có khả năng không để lại chút dấu vết.

Người này thật sự là Tô Tú Dung? Hạ Hầu Dận buông tay phải ra.

Vừa được tự do, Giang Sơ Vi lập tức xoa cổ tay đã sớm ứ máu sưng đỏ, ánh mắt ngạo nghễ nhìn Hạ Hầu Dận.

“Như thế nào, tin chưa?”

Ha ha! Nhìn thấy nghi hoặc trong mắt Hạ Hầu Dận, tâm tình Giang Sơ Vi cuối cùng cũng tốt hơn chút, dù là hoàng đế vừa anh minh lại thần võ này cũng tuyệt đối không thể ngờ được loại sự tình xuyên qua đổi hồn này đi?

“Người là ai?” Người trước mắt đúng là Tô Tú Dung, nhưng hắn cũng biết giờ phút này người đang đặc ý nhìn hắn cũng không phải là Hoàng Hậu của hắn.

Hắn không cho rằng Tô Tú Dung trước giờ là cố ý giả thành bộ dáng mềm mại nhu thuận, Tô Tú Dung không cần phải làm loại sự tình này, hơn nữa nữ nhân trước mắt cảm giác cùng Tô Tú Dung khác nhiều lắm, căn bản là giống hai người khác nhau.

Giang Sơ Vi xoa cổ tay, tròng mắt khẽ chuyển, lập tức lộ ra tươi cười với Hạ Hầu Dận, cười đến nheo mắt lại, “Ta gọi là Giang Sơ Vi, về phần Tô Tú Dung... Nàng đã chết rồi.”

Nhìn thấy Hạ Hầu Dận nhíu mày, nàng cũng thực bất đắc dĩ mà thở dài, miệng cũng thực tự nhiên phun ra một chuyện hoang đường, “Kỳ thật, ta là một cô hồn dã quỷ vẫn phiêu du tại thế gian này. Thực đáng thương nha! Lúc ta đang bay bay, vừa vặn nhìn thấy Tô Tú Dung rơi xuống hồ, sau đó trước mắt ta liền tối sầm, khi tỉnh lại, đã biến thành Tô Tú Dung rồi.”

Loại sự tình xuyên qua huyền bí này, nàng nghĩ cổ nhân trước mắt này dù gì cũng không biết, dù sao nàng cũng không có nói sai, nàng quả thật là sau khi tỉnh lại không hiểu sao đã biến thành Tô Tú Dung.

Đúng như Giang Sơ Vi nghĩ, trong mắt Hạ Hầu Dận hiện lên ánh giáo hoạt, hắn hừ lạnh, khóe môi nhếch lên trào phúng, “Người cho là loại chuyện ma quỷ này trăm sẽ tin tưởng?”

Nằm mơ cũng biết là không, nếu không phải nàng tự mình trải qua, nàng cũng sẽ không tin tưởng!

“Loại chuyện ma quỷ này, người ngu xuẩn không biết đương nhiên sẽ không tin tưởng.” Giang Sơ Vi mắt tà nghệ nhìn hắn, nhanh chóng triển khai tươi cười nịnh nọt.

“Nhưng Hoàng Thượng ngài là Thiên Tử nha! Thiên Tử là gì? Chính là con trời nha! Ngài có được thân phận tôn quý như vậy, chẳng lẽ lại là cái loại người ngu xuẩn không biết gì này sao?” Nàng từ trên xuống dưới đánh giá Hạ Hầu Dận, chỉ thiếu động tác kinh hô ngạc nhiên.

Nữ nhân này..... Hạ Hầu Dận nhú mày, ý châm chọc trong mắt càng tăng lên. “Người cho là trẫm sẽ vì những lời này của người mà buông tha người?”

Được rồi, nhận ra rằng không nên trêu chọc vị hoàng đế này, Giang Sơ Vi cũng thu hồi khuôn mặt tươi cười, hai tay khoanh trước ngực, hất cằm lên, “Bằng không người muốn như thế nào? Giết ta? Nhưng thân thể này thật sự là Tô Tú Dung, người muốn nói ta không phải, cũng không có người tin?” Nàng nhún vai, sau đó hé môi lộ ra nụ cười giả dối nhìn hắn.

“Hơn nữa, nếu người thực sự đụng đến một sợi lông tơ của ta, chỉ sợ cũng không phải phép đối với Thái hậu và quốc cữu đi?” Đối với hậu trường của Tô Tú Dung, nàng đã sớm hỏi thăm rành mạch.

Nhìn chằm chằm nụ cười đắc ý của nàng, Hạ Hầu Dận cũng không giận, chỉ thản nhiên mở miệng: “Người đây là uy hiếp trẫm?” Nên nói nàng to gan lớn mật hay là ngốc nghếch đây, tại loại thời điểm này mà cũng dám khiêu khích hắn?

Giang Sơ Vi lắc lắc ngón trỏ, “Nói uy hiếp hơi khó nghe, người là hoàng đế nha! Ta nào dám uy hiếp người?” Trông mặt khinh chuyển, nàng cười meo meo nói: “Hoàng Thượng, chúng ta coi như làm một cuộc giao dịch đi!”

Hạ Hầu Dận nhướng mày, “Giao dịch gì?” Hắn thú vị hỏi, nữ nhân kêu Giang Sơ Vi này hoàn toàn khiến hắn thấy hứng thú.

Thấy có hi vọng giao dịch, Giang Sơ Vi cười càng vui vẻ, tay vỗ vỗ ngực hắn, “Yên tâm, giao dịch này đối với người tuyệt đối chỉ có lợi mà không có hại.”

Hạ Hầu Dận cúi mắt nhìn chằm chằm tay nàng, trên đời này không có người nào dám làm thế với hắn.

Giang Sơ Vi cũng không để ý đến, tiếp tục nói: “Nghe nói, người rất kiêng kỵ thế lực của Thái hậu cùng quốc cữu.” Nàng đã trộm dò xét hắn, đoán rằng nam nhân này hẹp hòi, một khi bị nói toạc ra sẽ thẹn quá thành giận.

Hạ Hầu Dận mặt không đổi sắc, cũng không đáp lại, Giang Sơ Vi coi như hắn cam chịu.

Đáng thương, làm con rối hoàng đế cũng không tốt!

“Người cười Tô Tú Dung, cũng là bị bắt đắc dĩ chứ? Còn phải vất vả miễn cưỡng ép mình đến Phượng Nghi cung.” Giang Sơ Vi lắc đầu cảm thông, “Nhưng người yên tâm, ta không phải Tô Tú Dung, cho nên sẽ không miễn cưỡng người, tuy rằng bộ dạng người không tồi, thể trạng thoát nhìn cũng tốt lắm, cũng không biết năng lực như thế nào.....”

Năng lực?

Hạ Hầu Dận nhìn thấy ánh mắt của nàng chuyển xuống dưới bụng hắn, thực rõ ràng chữ “Năng lực” là chỉ “Phương diện kia”, con người đen hiện lên một chút hứng thú.

Nữ nhân lớn mật này thật sự ngoài dự kiến của hắn, lời của nàng nếu tùy tiện trích một câu thôi là cũng đã có thể làm cho nàng khó giữ được cái mạng nhỏ này. Hơn nữa, từ lúc hắn tới cho đến bây giờ, nàng cũng không để ý là trên người hiện tại chỉ mặc một bộ đơn độc, cứ áo yếm quần manh như vậy mà cùng hắn nói chuyện, không có một chút mất tự nhiên nào.

“Khụ khụ...” Phát hiện mình lạc đề, Giang Sơ Vi ho nhẹ một tiếng, làm như không có việc gì thu hồi tâm mất, “Về phần ta, ta sẽ ngoan ngoãn sắm tốt vai Tô Tú Dung, làm một Hoàng Hậu không có tiếng tăm, nếu gặp Thái hậu cùng quốc cữu cũng sẽ nói tốt cho người; Còn người, muốn sủng ái phi tử nào cũng được, muốn đổi phò Thái hậu và quốc cữu, ta cũng có thể giúp người thu thập tin tức, như thế nào, giao dịch này xem như không tệ chứ?”

“Quả thật không tệ.” Nghe qua đúng là có lợi cho hắn, “Chẳng qua, người nghĩ sai một chút rồi, trẫm cũng không muốn đổi phò Thái hậu và quốc cữu.”

Giang Sơ Vi trong nháy mắt lập tức sáng tỏ, gật gật đầu, “Nga, ta biết.” Xem ra đây là một tên vô dụng! Liếc mắt một cái cũng lập tức nhìn ra nàng đang nghĩ cái gì, Hạ Hầu Dận nhếch môi, thần nhiên nói: “Thái hậu cùng quốc cữu chưa bao giờ là địch nhân của trẫm.”

Sao?

Giang Sơ Vi nhú mày nhìn hắn, nghĩ hắn có khi nào là nam nhân tự tôn bị quấy phá liền nổi sung, nhưng nhìn về mặt hắn lại không giống. Nàng hồi tưởng lại gần đây có gặp mặt Thái hậu vài lần, đó là một nữ nhân khôn khéo giỏi giang, có khi Thái hậu cũng nhắc tới hoàng đế, trong giọng nói như trách cứ, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ...

Giang Sơ Vi lập tức mở to mắt, đó là vẻ mặt mẫu thân yêu thương tiểu hài tử của mình.

Lúc trước nàng xem nhẹ những biểu hiện này, giờ hồi tưởng lại, nếu Thái hậu thực sự nắm quyền thế, vậy hoàng đế sẽ nhất định mỗi ngày đều đến ôm đùi Tô Tú Dung, sao có thể xa cách với nàng.

“Sao, nghĩ thông suốt chưa?” Cuối cùng cũng nhìn thấy được vẻ mặt kinh ngạc của nàng, Hạ Hầu Dận cảm thấy thật vừa lòng dùng ngón tay nâng cằm nàng.

“Giang Sơ Vi.” Hắn mở miệng, tiếng nói trầm thấp nhớ kỹ tên nàng.

“Cái gì?” Giang Sơ Vi trừng hắn, chuẩn bị gạt tay hắn ra, nhưng câu tiếp theo của hắn lại làm nàng đứng bất động.

“Người rất thú vị, thú vị hơn so với Tô Tú Dung.” Cái gì cô hồn dã quỷ chứ, Hạ Hầu Dận không tin lời của nàng, nhưng hắn cũng từng đọc trong sách, cũng đã xem qua một ít miêu tả của việc di hồn chuyển thể. Mặc kệ như thế nào, Hạ Hầu Dận chỉ cảm thấy Giang Sơ Vi này rất thú vị – so với Tô Tú Dung dụ ngoạn thì thú vị hơn nhiều!

Giang Sơ Vi hé miệng, không biết vì sao, nhìn thấy chút suy tính trong mắt nam nhân đối diện, trong lòng nàng lại sợ hãi.

“Giao dịch thành lập, người có thể tiếp tục sống trong cung.” Hắn hé môi mỉm cười, tươi cười tuần mỹ đến khiến cho Giang Sơ Vi nổi da gà da vịt.

Thấy nàng mở to mắt, Hạ Hầu Dận lại từ từ phun ra bốn chữ. “Hoàng, hậu, của, ta.”

Đêm hè vẫn còn nắng chói chang, nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời Giang Sơ Vi lại lạnh run.

Tổn thọ nha, sao nàng lại có cảm giác tự chui đầu vào rọ thế này?

3. Chương 3

Hoàng hậu của ta.

Là “Ta”, không phải là “Trẫm” nha! Có ý gì đây?

Giang Sơ Vi cảm thấy run rẩy, lông tơ dựng đứng. Không cần nghĩ, chỉ cần đơn giản là nhìn đến nụ cười của nam nhân này cũng biết hắn không có ý tốt, ánh mắt tên kia tựa như vừa tìm được một món đồ chơi vậy.

Bị coi như một món đồ chơi, Giang Sơ Vi đương nhiên khó chịu, nhưng nàng hiện đang là cá nằm trên thớt, nàng hiểu ở nơi này nàng thế đơn lực mỏng, hơn nữa đối phương còn là hoàng đế, gần vua như gần cọp, những lời này nàng có nghe qua. Hơn nữa, trong tình hình này còn chưa hiểu được nam nhân kia muốn làm gì, nàng đương nhiên chỉ có thể cẩn thận quan sát.

Tựa như hiện tại, Giang Sơ Vi trộm ngắm nam nhân ngồi bên cạnh, hắn mặc hoa phục màu tím, ống tay áo cùng vạt áo thêu rồng vàng, bên hông đeo ngọc bội phỉ thúy, đầu đội kim quan màu tím, nhìn thật sự nhã nhặn nho nhã, nhưng ánh mắt và khí phách cũng rất khiếp người, khiến người khác không dám khinh thường – nói trắng ra thì chính là một con sói đội lột cừu.

“Mặt người dạ thú.” Giang Sơ Vi thực khinh thường thấp giọng phun ra bốn chữ.

Hạ Hầu Dận tay cầm dưa gà voi dừng lại, cho dù thanh âm nàng nói rất nhỏ, nhưng hần tập võ vẫn có thể nghe rất rõ ràng. Xem ra nàng thật sự ghét hần!

Nín cười, hần quay sang từ từ nói: “Hoàng hậu, nàng nói gì?”

Giang Sơ Vi cứng đờ, ngẩng đầu lườm hần. Quái lạ, thanh âm nhỏ như vậy mà hần cũng nghe thấy?

“Hửm? Dung nhi có nói gì sao?” Thái hậu cũng nhìn về phía Giang Sơ Vi, nghi hoặc hỏi con.

Hôm nay là sinh nhật thái hậu, nhưng thái hậu không thích phô trương, chỉ thiết yến tại Từ Ninh cung, để hoàng đế cùng hoàng hậu và phi tần chúc mừng bà. Ba người bọn họ ngồi ở ghế trên, Giang Sơ Vi bị thái hậu lôi kéo ngồi giữa, Hạ Hầu Dận thì ngồi phía bên phải, còn lại các phi tần ngồi ở phía dưới.

Giang Sơ Vi tươi cười, bàn tay dưới bàn nắm lại, cúi đầu ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Dung nhi nói bánh bao thủy tinh này ăn ngon thật.”

“Hóa ra là như vậy.” Hạ Hầu Dận cười cười, tự tay gấp một cái bánh bao thủy tinh vào bát nàng, “Vậy Dung nhi ăn nhiều một chút, nàng xem nàng gầy như vậy, trầm nhìn thật đau lòng.”

Hần yêu thương cầm lấy tay nàng, ngón cái nhẹ nhàng cọ xát trên mu bàn tay nàng.

Sờ cái gì mà sờ? Đồ háo sắc chết tiệt!

Giang Sơ Vi thật muốn giẫy ra, nhưng nàng không thể, nên cố gắng nhịn xuống sự kích động, giả thành bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn, “Vâng, tạ ơn Hoàng Thượng đã quan tâm.” Sau đó muốn thoát khỏi tay hần để cầm chiếc dưa, ai ngờ tên háo sắc này lại sống chết không buông.

Nàng âm thầm nghiêng răng, e lệ nâng mắt nhìn hần, “Hoàng Thượng, tay người.....” Đồ háo sắc! Cầm đủ chưa? Mau buông ra!

Hạ Hầu Dận lại làm như không phát hiện sát ý trong mắt nàng, ngược lại còn cười gấp lấy bánh bao thủy tinh đưa tới trước miệng nàng, tự tay dứt nàng, “Nào, a...”

Một màn này thật làm ọi người kinh ngạc. Thái hậu lạ lẫm nhìn con, hần từ trước đến nay vẫn luôn đối xử lạnh nhạt với Dung nhi, đây là lần đầu tiên bà nghe con kêu tên Dung nhi mà không phải hai chữ hoàng hậu, lại còn thân mật cầm tay Dung nhi, thậm chí tự tay dứt thức ăn.

Giang Sơ Vi âm thầm hít sâu, biết người này cố ý bởi nàng nhìn thấy trong mắt hần lóe ra ác ý, đúng là hần đang đùa nàng tìm trò vui.

Nàng cúi mắt, cứ thế này mà bị dè ra đánh cũng không phải là cá tính của Giang Sơ Vi nàng, nàng không phải không còn cách nào khác, trái lại, tính tình của nàng rất mạnh mẽ!

Giang Sơ Vi lấy chân gắng sức dẫm lên chân hần, còn hung hăng xoay nghiêng, đáng tiếc trên chân không phải đang đi đôi giày cao gót bẫy tắc mà nàng yêu nhất, nếu không hần tuyệt đối sẽ kêu oa oa, mà tay đang bị hần cầm liên lật ngược lại một cái, hai ngón tay dùng sức nhéo gan bàn tay hần.

Nhưng mặt nàng lại ngược lên thực thẹn thùng, sợ hãi cắn một miếng bánh bao thủy tinh, lại thẹn thùng rũ mắt xuống, nhẹ nhàng mở miệng: “Cám ơn Hoàng Thượng.” Ngón tay đang nhéo dùng sức xoay vặn, nếu không buông tay, bà đây liền cấu đứt thịt người!

Chân đau đối với Hạ Hầu Dận mặt dày thì chẳng thấm vào đâu, nhưng thịt bị cấu thực sự rất đau, móng tay nữ nhân này thật đúng là sắc!

Nhưng bàn tay nhỏ bé này đúng là sờ rất thích, mềm mềm, giống miếng đậu hũ, phải buông ra như vậy thật đúng là luyến tiếc, hơn nữa nhìn bộ dáng nàng rõ ràng là ghét nhưng có chết cũng không dám cố sức giẫy ra, thì hần lại càng luyến tiếc buông tay.

Giang Sơ Vi âm thầm dùng ánh mắt lườm hần, nàng đã làm đến như thế, hần còn không chịu buông tay?

Hạ Hầu Dận coi nhẹ sự chán ghét trong mắt nàng, mở miệng ăn miếng bánh bao thủy tinh mà nàng đã cắn qua. Hành động này lại đưa tới nhiều ánh mắt, làm cho phi tần phía dưới vừa đổ kị vừa ao ước.

Hoàng Thượng trước mặt mọi người đút cho hoàng hậu ăn, thậm chí còn ăn tiếp miếng bánh bao thủy tinh hoàng hậu đã cắn? Loại đồ chơi này, ngay cả Thanh phi được sủng ái cực kỳ cũng chưa từng được hưởng.

“Gần đây tình cảm của Hoàng Thượng với Dung nhi dường như không tồi?” Thái hậu cũng thực ngạc nhiên, chẳng lẽ con đã thông suốt, nhận ra điểm tốt của Dung nhi?

Thái hậu vừa nói, Giang Sơ Vi vội vàng thu chân, cũng buông ngón tay đang cấu lòng bàn tay hần ra. Đáng ghét, hần không đau, nhưng nằng néo cũng đau.

Hạ Hầu Dận nhếch môi, thấy nằng thôi công kích, con người đen xẹt qua một chút đùa giỡn, “Nhi thần gần đây phát hiện Dung nhi trở nên đẹp hơn.”

“À?” Thái hậu nhìn về phía Giang Sơ Vi, khẽ a lên một tiếng, tay nâng mặt Giang Sơ Vi, “Đúng thật, Dung nhi, con dường như đầy đặn hơn, cảm giác cũng khác trước.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn bình thường, nhưng hai má lại phúng phính hơn một chút, trên đầu chỉ cài một cây trâm trâm châu, vài sợi tóc rơi ra từ búi tóc, lại dùng dây màu xanh buộc gọn, quần áo màu xanh thanh nhã không có trang sức hoa lệ, so với cung phi đang ngồi, nằng là hoàng hậu nhưng ăn mặc lại rất mộc mạc, nhưng khí chất lại yên tĩnh thanh lịch, hoàn toàn khác với cảm giác trước kia.

Thái hậu không khỏi sửng sốt, sao mới mấy ngày không thấy, Dung nhi lại thay đổi nhiều như vậy, ngay cả thái độ của Hoàng Thượng cũng thay đổi.

“Thật không?” Giang Sơ Vi hận không thể đem tên háo sắc bên người kia ra giết, hần rõ ràng cố ý gây phiền phức cho nằng, nằng muốn ẩn mình, chẳng lẽ khó như vậy sao?

Lửa giận cháy hừng hực lại phải nhịn xuống, Giang Sơ Vi cảm thấy mình sắp ới máu tới nơi. Nằng tức giận đến nỗi hai má phồng hồng, khiến nằng trông như được khen ngợi mà thẹn thùng, nằng gắng cười một chút, “Có lẽ vì gần đây Hạ Hỉ với Xuân Hỉ thường hầm thuốc bổ cho con ăn, cho nên thoát nhìn khí sắc không tồi.”

“Đúng, đúng.” Thái hậu vừa lòng gật đầu “Con đó, nên ăn nhiều một chút, như vậy vẫn còn rất gầy nha.”

Nếu cá tính e lệ này của nằng cũng có thể cùng lúc thay đổi thì tốt rồi, nhưng bà cũng biết điều đó là không có khả năng, cá tính dịu dàng ngoan ngoãn này của Dung nhi chỉ sợ không thay đổi được.

Nghĩ vậy, thái hậu không khỏi lo lắng. Hiện tại bà còn sống, còn có thể trấn trụ hậu cung; nếu bà mất thì thế nào, lấy cá tính Dung nhi thì làm sao có thể thắng được đám tần phi tâm cơ quá sâu này? Hơn nữa, Dung nhi lại không được yêu thương nên khiến bà càng lo lắng. Nhưng hiện tại nhìn thái độ của Hoàng Thượng, bà cảm thấy có hy vọng.

“Hoàng Thượng, con cũng nên quan tâm Dung nhi nhiều một chút.” Thái hậu quay đầu dặn dò con.

“Vâng, nhi thần đêm nay sẽ ngủ lại Phượng Nghi cung.”

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé, Hạ Hầu Dận lộ ra dáng vẻ tươi cười mê người với Giang Sơ Vi, trong khi Giang Sơ Vi lại thầm nghĩ muốn xé xác hần!

“Được, như vậy mới đúng.” Thái hậu cười cực kỳ hài lòng, nằng vỗ vỗ tay Giang Sơ Vi, “Dung nhi, mau sinh tôn nhi ầu hậu ôm, biết không?”

Đến bây giờ Hoàng Thượng còn chưa có con nối dõi, không chỉ có đại thần nôn nóng, ngay cả bà cũng sốt ruột.

Cái gì? Giang Sơ Vi tròn mắt.

“Mẫu hậu yên tâm, nhi thần cùng Dung nhi sẽ cố gắng.” Hạ Hầu Dận ám muội nhìn Giang Sơ Vi, ngón tay trong lòng bàn tay mềm mại của nằng vẽ vài vòng ám chỉ, “Phải không, Dung nhi?”

Về mặt hần ôn nhu, trong mắt lại mơ hồ lóe ra bản chất tà ác!

Đối mặt với nụ cười tuần nhã mê người của hần, nằng không có một chút động tâm, khí huyết trong ngực bốc lên, chỉ thiếu nước chưa ới ra máu.

Giờ khắc này nàng chỉ có một suy nghĩ duy nhất trong đầu – chém hấn!

*

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh – cuộc đời Giang Sơ Vi lần đầu tiên ném trái loại cảm giác này.

Trước kia lúc làm tiểu muội bị áp bức, ít nhất nàng còn có thể vụng trộm đùa giỡn một ít mảnh khoe để chinh lại. Nhưng hiện tại kẻ nàng đối mặt là một hoàng đế, chỉ cần sai một chút thì đầu nàng khó có thể giữ được, có khi như vậy còn được cho là may mắn, chứ ngoài ra còn có khả năng bị tra tấn đến sống không được mà chết cũng không xong.

Cho dù thái hậu và quốc cữu thương yêu nàng, cho dù thân thể này thật là Tô Tú Dung, nhưng Giang Sơ Vi không phải là một tiểu muội muội thật thà chất phác, đương nhiên sẽ không nghĩ mình có núp dựa vào thì an toàn.

Thật sự nếu muốn làm một người biến mất, cho dù người đó là hoàng hậu, bằng quyền thế của Hạ Hầu Dận cũng không phải không làm được, hấn có thể cho người hạ độc, hoặc phái người ám sát, cũng có khả năng đem nàng lên giải quyết nhanh gọn, rồi phái một người giả dạng thành Tô Tú Dung, cũng có khả năng này lắm.

Mấy thủ đoạn này trên tivi thường hay có, khi đó nàng còn vừa nhìn vừa cười nhạo là điên khùng, cũng không ngờ đến một ngày kia chính mình cũng sẽ gặp loại sự tình này.

Trời ơi, xuyên qua còn chưa tính, sao lại cho nàng xuyên thành hoàng hậu làm chi? Không thể xuyên thành một dân chúng bình thường được sao?

“Ta đã gây nên cái tội lỗi gì? Vì sao muốn chinh ta như vậy!” Giang Sơ Vi tức giận đến cắn chặt môi, tay nắm thành quyền nện thình thịch vào chân.

Thật đáng buồn... Nàng chỉ có thể làm như vậy cho hả giận.

“A a a.....” Tiếng thét chói tai bị ém trong chăn bông hóa thành tiếng kêu rên, cuối cùng nàng chịu không nổi, tức giận chụp lấy gối đầu mà quăng.

“Hạ Hầu Dận, đi chết đi!” Nàng tức giận đánh gối đầu, đem gối đầu trở thành đầu Hạ Hầu Dận mà dùng sức đánh, dùng sức vặn, hận không thể đem đầu của hấn bẻ xuống, “Vương bát đản, hạ lưu bại hoại, lão nương sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày chặt bỏ cái cây phía dưới của ngươi.”

Một bên Hạ Hỉ, Xuân Hỉ đứng nhìn mà trong lòng run sợ, hơn nữa nghe được chủ tử gọi thẳng tên Hoàng Thượng, lại còn nói lời đại nghịch bất đạo, các nàng sợ tới mức phát run.

“Nương nương, ngài nói nhỏ thôi, không thể mắng Hoàng Thượng!” Hạ Hỉ chạy nhanh tới ngăn cản, vừa lo lắng nhìn ra ngoài cửa. Tuy biết rằng Phụng Nghi cung chỉ có ba người các nàng, nhưng nếu lời nói nhục mạ Hoàng Thượng bị truyền ra, vậy thì nương nương liền toi rồi!

Xuân Hỉ lao nhanh ra phòng ngoài, đóng cửa trước, cũng không quên nhìn ngó xung quanh, khi xác định không có ai mới nhẹ nhàng thở ra. Trở lại phía trong phòng, nàng rót chén trà, đưa đến trước mặt chủ tử đang hoang mang rối loạn, “Nương nương, người đừng giận, uống một ngụm trà hạ hỏa đi.”

Giang Sơ Vi thở phì phò, khoe mắt tức giận đến đỏ lên, nàng cũng biết chính mình đang quá mức kích động, nhìn thấy hai nha đầu bị hành động của nàng dọa đến mặt mày trắng bệch, thậm chí tay Xuân Hỉ cầm chén trà cũng run bần bật.

Nhận chén trà, Giang Sơ Vi ngửa đầu một hơi uống sạch, chửi mắng lâu như vậy, nàng quả thật rất khát, “Một chén nữa.” Nàng đưa cái chén cho Xuân Hỉ.

Xuân Hỉ lập tức đón lấy, rất nhanh lại rót một chén nước đưa cho chủ tử.

Giang Sơ Vi chậm rãi uống, sau khi phát tiết được rồi thì nàng cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Thấy chủ tử dường như đã bình tĩnh hơn, Hạ Hỉ mới thật cẩn thận mở miệng. “Nương nương, ngài có khỏe không?”

Nàng thật không hiểu, rõ ràng khi ở yến tiệc mừng thọ mọi việc đều cực kỳ hoàn hảo, Hoàng Thượng nắm tay chủ tử, mặt chủ tử còn đỏ ửng lên. Nàng với Xuân Hỉ đều nghĩ rằng bây giờ đã được Hoàng Thượng coi trọng, chủ tử nhất định sẽ thật vui vẻ. Ai mà biết được khi vừa mới rời Từ Ninh cung thì mặt chủ tử liền lạnh đi, khi trở lại Phượng Nghi cung sắc mặt chủ tử càng thêm khó coi, sau khi vọt vào phòng, chính là tình hình vừa rồi.

Giang Sơ Vi không trả lời. Nàng đem trà uống hết, bỏ lại gối đầu trên giường, đem chén trà không đưa cho Xuân Hỉ, rồi rời giường đi tới bàn trang điểm cầm lấy cây kéo đặt trên bàn, hai mắt âm trầm híp lại.

Hạ Hỉ cùng Xuân Hỉ thấy thế, nhớ tới những câu mắng mới vừa rồi của chủ tử bèn không khỏi cùng phát run.

Mà lúc này ngoài cửa cũng truyền đến thanh âm của Vĩnh Phúc, “Hoàng Thượng giá lâm –”

Trời ơi! Chẳng lẽ nương nương thực sự muốn...

“Nương nương! Không thể!” Xuân Hỉ sợ tới mức lập tức bật khóc.

“Cái gì không thể?” Không đợi cung nghênh, Hạ Hỉ Dận đã tự mình đi vào tẩm cung. Hắn nhìn Giang Sơ Vi, nhìn đến cây kéo trong tay nàng, mày rậm nhíu lại. Không phải nữ nhân này muốn lấy kéo ám sát hắn chứ?

“Nô tỳ khấu kiến Hoàng Thượng.” Hạ Hỉ, Xuân Hỉ nhanh chóng quỳ xuống.

Hạ Hỉ Dận vẫn nhìn Giang Sơ Vi, tò mò muốn xem nàng muốn làm gì, hắn tùy ý khoát tay áo, cho Hạ Hỉ, Xuân Hỉ lui ra.

Nhưng Hạ Hỉ cùng Xuân Hỉ lại chần chờ, các nàng nhìn về phía chủ tử, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cây kéo trên tay chủ tử rồi quay lại nhìn nhau, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện.

Giang Sơ Vi không nhìn bọn họ, nàng giống như một u hồn bay tới giường, nhu thuận ngồi xuống, trên tay vẫn cầm cây kéo.

Thấy hai cung nữ vẫn không rời đi, Hạ Hỉ Dận thần nhiên liếc mắt, Hạ Hỉ với Xuân Hỉ cả kinh, “Dạ, nô tỳ cáo lui.” Các nàng sợ chọc giận Hoàng Thượng nên không dám tiếp tục lưu lại, chỉ đành bất an rời khỏi tẩm cung.

Xem hai cung nữ trước khi rời đi còn lo lắng nhìn cây kéo trên tay Giang Sơ Vi, Hạ Hỉ Dận không khỏi cảm thấy buồn cười. Hắn nhìn về phía Giang Sơ Vi, thấy nàng vẫn cúi đầu, với việc hắn đến làm như không thấy, đây là lần đầu tiên hắn bị bỏ qua một bên như vậy, hắn nhíu mày, cất bước tiến tới.

“Sao? Người muốn dùng cái kéo nhỏ kia ám sát ta sao?” Đối mặt với nàng, hắn không cần dùng tôn xưng (kiểu tự xưng tôn kính = “Trẫm”), chiếu theo sự quan sát của hắn, trong mắt nàng hoàng đế như hắn đại khái còn không bằng tên khất cái ven đường, cho dù có dùng tôn xưng với nàng, nàng vẫn khinh thường hắn.

Trong cuộc đời này là lần đầu tiên hắn bị người chán ghét như vậy, hơn nữa người đó còn là một nữ nhân, Hạ Hỉ Dận không phải không thấy mới mẻ, hắn thừa nhận, hắn bị những nữ nhân bên cạnh làm hư.

Trong cung tần phi người nào mà chẳng lấy hắn làm trời, người nào mà chẳng dùng ánh mắt ái mộ nhìn hắn, ngay cả Tô Tú Dung trước đây cũng vậy. Tuy rằng lúc đối mặt hắn, Tô Tú Dung luôn e lệ rụt rè, nhưng về mặt nhìn hắn không che giấu được sự ngưỡng mộ – đây cũng là lý do đầu tiên khiến hắn tin tưởng nàng không phải là Tô Tú Dung, trong mắt nàng không có một tia động tâm, thậm chí còn khịt mũi khinh thường hắn.

Thái độ của nàng làm cho hắn cảm thấy thú vị, một linh hồn thần kỳ, rất hứng thú!

Giang Sơ Vi ngẩng đầu, không nói lời nào, bình tĩnh đưa kéo cho hắn.

Hạ Hỉ Dận không tiếp nhận, hết nhìn kéo nàng đưa qua, lại nhìn nàng, không hiểu ý của nàng, chẳng lẽ đầu hàng nhanh như vậy sao?

Giang Sơ Vi bĩu môi, tức giận nhìn hắn, “Người thực sự nghĩ rằng ta muốn dùng kéo này giết người sao?”

Bộ nàng ngu ngốc như vậy sao? Ám sát hoàng đế chứ giỡn chơi à, nàng đâu phải không muốn sống nữa! Hơn nữa, công phu quyền cước của nàng chỉ sợ còn không thắng được hắn, đều là bởi thân thể của Tô Tú Dung quá gầy yếu. Nghĩ đến mình bây giờ ngay cả một cú quật ngã cũng không làm được, Giang Sơ Vi thực muốn khóc.

Hạ Hầu Dận tiếp nhận kéo, hắn cũng không cho rằng nàng là người tốt như vậy, “Phải không?” Nàng lấy kéo chỉ để chơi thôi?

“Ừ!” Nàng vươn tay phải.

“Hử?” Hạ Hầu Dận cúi đầu xem tay nàng, không hiểu ý.

Giang Sơ Vi dùng ánh mắt như nhìn tên ngốc nhìn hắn, “Nhìn thấy chưa? Móng tay ta bị gãy.” Nhất định là do vừa rồi dùng sức đâm cái gối, làm hại móng tay nàng tỉ mỉ chăm sóc bị gãy.

Hạ Hầu Dận nhìn kỹ, phát hiện móng ngón trỏ tay phải nàng bị gãy mất một góc, hắn nhìn cây kéo trên tay, lại nhìn móng tay nàng bị gãy, chẳng lẽ...

“Cắt giúp ta.” Giang Sơ Vi mở miệng thật tự nhiên.

Hạ Hầu Dận nhìn nàng, hoài nghi không biết mình có nghe lầm hay không.

Giơ tay đến mỗi, Giang Sơ Vi không kiên nhẫn trừng hắn, “Nhanh chút!”

Nhìn cái gì vậy? Bộ hắn nghĩ chỉ cần dùng ánh mắt để nhìn thì móng tay của nàng sẽ đẹp hơn sao?

Hạ Hầu Dận nở nụ cười, đây vẫn là lần đầu tiên có kẻ kêu hắn cắt móng tay, lại còn dùng thái độ đương nhiên không cần bàn cãi, phải khen lá gan của nàng lớn hay sao?

Nhưng nếu chuyện này phát sinh ở trên người nàng thì hắn cũng không ngạc nhiên, nếu nàng không đặc biệt như vậy, sao có thể gọi lên hứng thú của hắn?

Hạ Hầu Dận dùng chân kéo lấy ghế tựa, ngồi vào ghế, cầm tay nàng, lần đầu tiên giúp người khác sửa móng tay, sợ cắt đến thịt bên trong móng, hắn cẩn thận đem móng bị gãy cắt ngắn, chỉ chừa lại một hình cung tròn ngắn ngắn.

“Xong rồi.” Hắn buông tay ra.

Giang Sơ Vi cúi đầu xem kỹ, vừa lòng gật gật đầu, “Tốt, những cái khác cũng sửa một chút.” Bằng không móng tay cái dài cái ngắn sẽ rất khó coi. “Mau cắt đi.”

Đưa tay về phía Hạ Hầu Dận, nàng ra lệnh thật tự nhiên.

Hạ Hầu Dận cũng không giận, cầm tay nàng, cúi đầu tiếp tục giúp nàng sửa.

Thực nghe lời! Giang Sơ Vi theo dõi hắn, phát hiện lông mi của hắn thật dày, nhìn gần như vậy, làn da cũng không tẻ lắm, cúi đầu nhìn tay hai người, tay nàng bị hắn nắm trong tay, tay hắn rất lớn, khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay có vết chai, phát hiện này làm cho nàng nhúm mày, sau đó...

Màu da của nàng còn đen hơn so với hắn?!

Thật muốn khóc nha... Giang Sơ Vi trong lòng thở dài thật mạnh.

“Tay trái cũng cắt sao?” Cắt xong tay phải, Hạ Hầu Dận ngược mắt nhìn nàng.

“Ừ.” Có người phục vụ, sao nàng lại không cần?

Câu trả lời của nàng một chút cũng không làm cho Hạ Hầu Dận cảm thấy ngoài ý muốn, cầm tay trái của nàng, hắn bất giác mở miệng: “Người dường như thực chán ghét ta.”

Giang Sơ Vi không phủ nhận, nàng không có hảo cảm với hắn.

“Chưa từng bị nữ nhân chán ghét sao?” Nhìn động tác của hắn ngừng lại, nàng hừ hừ, “Hoàng Thượng luôn được ái mộ, một đồng nữ nhân lớp sau tiếp lớp trước muốn chiếm được sự sủng ái của người, không chừng ngay cả Tô Tú Dung cũng yêu người vô cùng. Lần đầu trong cuộc đời có nữ nhân không động tâm với người, không ôm đùi người, thật không quen phải không?”

Hắn tưởng cứ hễ như một con chim công xòe cái đuôi loè loẹt thì sẽ khiến người người liên yêu sao? Đó chẳng qua là do đám nữ nhân này gặp quá ít nam nhân mà thôi!

“Cho nên... Người muốn khiến cho ta chú ý?” Mới cố ý bày ra thái độ chán ghét hắn?

Giang Sơ Vi cười lớn, đưa tay vỗ nhẹ mặt hắn, “Quả thực bộ dạng người cũng không tệ, có điều ta cũng không phải chưa từng thấy qua nam nhân so với người còn đẹp trai hơn.” Trong số bạn trai của nàng không ít người bộ dáng còn đẹp hơn so với hắn.

“Ồ?” Không thèm để ý hành động bất kính của nàng, Hạ Hầu Dận thú vị nhìn nàng. Rõ ràng là gương mặt của Tô Tú Dung, nhưng bộ dáng tự tin bất tuân kia lại hoàn toàn không giống với Tô Tú Dung, khuôn mặt bình thường kia thoáng chốc rạng ngời lên, nhìn thật thú vị!

Giang Sơ Vi nheo mắt, vươn ngón trỏ ôm lấy cằm hắn, nàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn kề gần mặt hắn, “Hạ Hầu Dận, ta chán ghét ánh mắt của người.”

Hạ Hầu Dận không tránh đi, cứ để cho nàng tiếp tục vô lễ.

“Người hắn là đang cảm thấy ta rất thú vị đi? Cho nên mới lưu ta lại, muốn nhìn một chút xem ta có đặc biệt nhiều không, giống như tìm thấy một món đồ chơi mới. Bởi vì không ai đối đãi với người như vậy, người muốn xem ta có thể mang đến cho người bao nhiêu niềm vui. Hoặc là, người muốn chinh phục ta, khiến ta phục tùng người, thỏa mãn tự tôn nam nhân của người; tới khi ngấy, sẽ quăng ta sang một bên, coi như có được một chiến lợi phẩm, phải không?”

Giang Sơ Vi cười, gần từng tiếng phân tích tâm lý của hắn, hai mắt mang theo ý cười cùng trào phúng, hết thấy tâm tư của hắn đều thu vào trong mắt.

Hạ Hầu Dận không phủ nhận, hắn quả thật nghĩ như vậy, chỉ là không nghĩ tới là nàng lại nhìn thấu tâm can của hắn như vậy, “Xem ra người thật hiểu biết nam nhân.” Bằng không làm sao biết rõ tâm lý nam nhân như vậy.

“Đương nhiên.” Giang Sơ Vi đắc ý, “Trong số nam nhân theo đuổi bốn tiểu thư, loại người tự mình là đúng như người nhiều nhất.”

Đám thiếu gia có tiền người nào mà chẳng muốn chinh phục được nàng, thêm một đoạn chiến tích vào danh sách săn diễm của mình? Có điều thật đáng tiếc, cuối cùng bọn họ đều ôm đùì nàng cầu nàng đừng rời đi.

Theo đuổi? Hạ Hầu Dận nhún mày.

Hắn không cần phải nói, chỉ cần nhìn sơ qua nét mặt hắn là Giang Sơ Vi liền biết ý tứ của hắn, nàng tức giận đẩy hắn ra, “Ta muốn nói ta không phải Tô Tú Dung.”

Nàng hai tay chống nạnh, ưỡn ngực, kiêu ngạo mà nhìn hắn, “Ta, Giang Sơ Vi, là một đại mỹ nhân điển đào chúng sinh.”

Tự tin không ai bì nổi kia khiến Hạ Hầu Dận nở nụ cười, đây là lần đầu tiên hắn nghe được có người tự khen ngợi chính mình như vậy, thật không khiêm tốn chút nào, nhưng lại không cho người ta chán ghét.

“Người cười cái gì?” Nghĩ rằng hắn không tin lời của nàng, Giang Sơ Vi giận.

“Ta tin tưởng.” Hạ Hầu Dận bắt lấy bím tóc trước ngực nàng, hơi hơi dùng sức mà kéo.

“Ồi!” Giang Sơ Vi kêu đau, da đầu bị đau làm cho nàng không thể không tới gần hắn, “Người làm cái gì đó?” Nàng tức giận đến muốn đánh người.

“Ta tin tưởng người rất đẹp.” Tự tin của nàng chiếu sáng khuôn mặt bình thường, làm cho nàng trông đặc biệt hơn, giống một ngôi sao sáng, rất đẹp, thực chói mắt.

Giang Sơ Vi ngăn người, ý muốn đẩy tay hắn ra nhất thời dừng lại.

“Cho nên...” Bàn tay ấm áp xoa mặt nàng, Hạ Hầu Dận thế này mới phát hiện, mặt của nàng rất nhỏ, một bàn tay của hắn cũng có thể ôm trọn.

Trước kia hắn chưa từng nhìn kỹ Tô Tú Dung, nhưng hiện tại, hắn lại chú ý tới nàng – Giang Sơ Vi.

“Tiếp tục làm cho ta cảm thấy thú vị đi!” Ngón cái lướt qua cánh môi, bờ môi nho nhỏ, màu hồng nhạt, “Chỉ cần không khiến ta cảm thấy nhàm chán, người có thể tiếp tục sống ở Phượng Nghi cung, tiếp tục làm Tô Tú Dung.”

Giang Sơ Vi tức thì muốn gạt tay hắn ra, thế nhưng lại không thể nhúc nhích, ngực nổi lên một cổ xôn xao, thật lạ, thật ngứa.

Hạ Hầu Dận khẽ hôn một chút lên cánh môi đang hé mở của nàng, đôi môi này không phải hắn chưa từng hôn qua, nhưng hiện tại cảm giác khi hôn lên cũng không giống nhau.

Hắn cong môi, con người đen lóe ra ý cười, hàm răng khẽ cắn cánh môi mềm mại, hắn ung dung nhìn nàng chăm chú, “Giang Sơ Vi, ta thực chờ mong những ngày về sau.”

Giang Sơ Vi ngây ngốc. Làm sao bây giờ? Sao nàng lại có loại cảm giác như đang tự đào hố chôn mình...

4. Chương 4

Nàng sai lầm rồi, hoàn toàn sai lầm rồi!

Sao nàng có thể quên là không bao giờ được khiêu khích lòng tự tôn của nam nhân cơ chứ, thế mà nàng lại còn đi trêu chọc hắn? Thế này không phải là càng khiến hắn chú ý sao?

Giang Sơ Vi, người muốn ẩn cư, chứ không phải muốn thu hút sự chú ý nha!

Chỉ vì bản thân nhất thời xúc động, bây giờ Giang Sơ Vi hối hận đến ruột cũng muốn phát chua, chỉ vì Hạ Hầu Dận, cuộc sống của nàng những ngày này thực khổ sở.

Mấy ngày nay hắn đều ngủ ở Phượng Nghi cung – nàng đương nhiên không muốn vậy, nhưng tên kia có đuổi kiểu gì cũng không chịu đi, nàng lại không muốn bị hắn sờ sảng, kết quả thế nào chứ, hắn ngủ giường, còn nàng phải ngủ ở ghế quý phi cạnh cửa sổ.

Rõ ràng giường của mình mà lại không thể nằm ngủ, Giang Sơ Vi cảm thấy bản thân siêu bi ai, xoa thắt lưng, nàng nhúu mày thống khổ.

Liên tục vài ngày chỉ có thể ngủ trên ghế quý phi, cơ bắp toàn thân nàng vừa căng cứng lại vừa đau, cho dù có trải tầng tầng lớp lớp chăn đệm mềm mại, nhưng có điều cái ghế nho nhỏ đó sao có thể nằm duỗi ra mà ngủ được, động còn không dám động nữa là, chỉ cần nghiêng người một chút là sẽ ngã xuống ngay lập tức, khiến nàng xoay tư thế nào cũng không thấy an ổn.

Mà cái tên vương bát đản kia chiếm lĩnh giường của nàng lại ngủ thật sự an ổn, mỗi ngày đều có tinh thần sáng láng để lâm triều. Mà nàng là hoàng hậu nên còn phải thức dậy giúp hắn mặc triều phục – nàng cũng đâu có muốn làm, nhưng lại có hơn mười ánh mắt nhìn chòng chọc, vì sao mặc cái quần cái áo còn phải có nhiều cung nữ như vậy vây quanh một bên để thu xếp nữa vậy trời?

Nàng là Tô Tú Dung ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, không phải là Giang Sơ Vi kiêu ngạo ương ngạnh... Nàng liên tục tưng tưng niệm niệm không ngừng câu này, cố gắng đem lửa giận ngút trời cắn răng nuốt xuống.

Nhưng liên tục vài ngày như vậy, nàng chịu không nổi, cuộc sống như vậy làm sao có thể vượt qua được nha?

Che miệng ngáp một cái, quệt bọt nước ứa ra trong mắt, Giang Sơ Vi đem ghế dựa dưới thân nhích ra sau một chút để tránh ánh mặt trời chiếu tới.

Phát hiện động tác của nàng, Hạ Hỉ lạnh lợi xoay ô che nắng lại, che khuất ánh mặt trời, Xuân Hỉ cầm quạt lông hỗ trợ quạt gió.

“Nương nương, ngài có khỏe không?” Hạ Hỉ bưng bát nước ô mai giải nhiệt đưa cho nàng, lo lắng nhìn sắc mặt mệt mỏi của chủ tử, quãng thâm dưới mắt chủ tử đậm quá rồi nha!

Mấy ngày nay Hoàng Thượng đều đến Phượng Nghi cung qua đêm, quãng thâm dưới mắt chủ tử cũng càng ngày càng nhiều, chắc hẳn Hoàng Thượng làm cho nương nương quá mệt mỏi..... Nghĩ đến làm mệt như thế nào, tuy rằng chưa có kinh nghiệm nhưng mặt Hạ Hỉ vẫn đỏ bừng, về chuyện nam nữ nàng từng nghe các

ma ma trong cung đề cập qua, chủ tử thân mình lại suy yếu, không thể thường xuyên như vậy hoài được, nàng vẫn nên sắc chút thuốc bổ để giúp chủ tử bồi bổ cho thật tốt mới được.

Không biết rằng Hạ Hỉ đang hiểu lầm, Giang Sơ Vi lười biếng uống nước ô mai, nghe bên cạnh truyền đến tiếng vỗ tay cùng thanh âm mềm mại đáng yêu.

“Hoàng Thượng tuyệt quá!”

Một mỹ nữ mặc cung phục thêu hoa đứng bên trái, cách Giang Sơ Vi có vài bước, bên người có sáu cung nữ hầu hạ. Nếu so sánh góc độ này, hoàng hậu như nàng liền kém cõi hơn, bên người chỉ có Hạ Hỉ và Xuân Hỉ, hơn nữa một thân bạch sam mộc mạc – bởi vì màu trắng có thể trừ nóng, trên đầu chỉ có trâm châu ngọc gài tóc. Toàn thân nàng đều một màu trắng, hơn nữa nàng lại trú dưới đình tránh nắng, thoát nhìn tựa như một u hồn.

Phải nhanh lên thôi... Nếu cứ tiếp tục những ngày như thế này, nàng sẽ mau quy thiên mất.

Buồn ngủ xoa xoa đôi mắt, Giang Sơ Vi lại ngáp một cái, dùng khước mắt nhắm mỹ nữ bên trái.

Trước đây nàng tình cờ nghe được nàng ấy là đệ nhất mỹ nhân của Thịnh Nguyên vương triều, trong thọ yến của thái hậu nàng ấy cũng có tam dự. Bộ dáng quả thật không tồi, vẻ đẹp của nàng ấy hoàn toàn ngược lại với vẻ diễm lệ của Giang Sơ Vi, Thanh phi mang vẻ đẹp thanh thuần lung linh, như ánh trăng ban đêm, nói trắng ra chính là – Giang Sơ Vi thích hợp làm tình nhân nuôi bên ngoài, còn Thanh phi lại thích hợp để lấy về nhà ra mặt cúng bái báo cáo tổ tông.

Có điều, dù trước kia nàng có phong hoa tuyết đại cỡ nào, hiện tại nàng chỉ là một khối than đen chả khiến được ai chới mắt cả, ai...

Giang Sơ Vi than thở trong lòng, tiếp tục liếc mắt nhắm Thanh phi thoát tục một cái, ngay cả làn da cũng trắng nõn không tì vết, chẳng trách nàng ấy rất được sủng ái.

Diễm phúc của tên háo sắc Hạ Hầu Dận kia đúng là sâu, trong thọ yến nàng đã nhắm qua, tần phi tham dự ít nhất cũng thuộc loại nhan sắc bắt mắt.

Kỳ quái, rõ ràng nhiều phi tử như vậy, Hạ Hầu Dận cũng không có tiết chế, sao đến một tiểu hài tử cũng không có?

Xem ra là nhìn được nhưng không dùng được, có khi chỉ sau một phút thì liền phóng tiết, ha ha...

Giang Sơ Vi oán thầm trong lòng, ánh mắt lại nhắm về phía nam nhân đang luyện võ, hắn chỉ mặc quần, lộ ra nửa người trên rắn chắc tinh tráng, dưới ngực là bụng sáu múi tuyệt đẹp, tay hắn cầm cung, kéo dây cung, cánh tay lập tức phô bày đường cong xinh đẹp, mồ hôi che kín làn da bóng loáng, dưới ánh mặt trời tỏa ra sáng bóng mê người.

Khoe mẽ!

Giang Sơ Vi cong môi khinh thường, nhìn mũi tên nhọn bắn ra trúng ngay giữa hồng tâm. Thanh phi lập tức hoan hô, mà nàng ở đình tránh nắng thì lại yên tĩnh không một tiếng động.

Nàng đang nóng muốn chết đây nè! Trời đổ nắng gắt, tên kia muốn luyệt bắn tên là chuyện của hắn, sao còn kêu nàng ở bên cạnh xem? Nàng cũng đủ đen rồi, sao lại còn phải phơi nắng nữa?

Còn nữa, cũng đã có một đồng đại mỹ nhân hương sắc vẹn toàn vì hắn mà hoan hô vỗ tay, còn cần khối than đen như nàng vào giúp vui nữa à?

Điên... nàng muốn đi ngủ!

Giang Sơ Vi chống đỡ không nổi nữa, nàng muốn đi ngủ, nàng muốn giường của nàng.

Cảm nhận được oán niệm phóng tới từ đình tránh nắng, Hạ Hầu Dận sung sướng nhếch miệng, kéo căng dây cung, buông đầu ngón tay, mũi tên nhọn bắn ra xé đôi mũi tên đang cắm trên hồng tâm thành hai nửa.

Nghe được tiếng vỗ tay của Thanh phi, sắc mặt hắn không đổi, tiếp nhận mũi tên Vĩnh Phúc đưa qua, lại kéo cung bắn tiếp.

Đây là thói quen của hắn, thân là quân vương, ngoài chuyện học văn, hắn cũng không thể bỏ qua môn võ nghệ. Quốc cữu thân là đại tướng quân đã tự tay chỉ đạo hắn, dưới yêu cầu nghiêm khắc của quốc cữu, hắn có một thân võ nghệ cực tốt, cũng biết rằng cường thân kiện thể là một điều rất trọng yếu.

Mỗi ngày, hắn cố định tập ở võ tròng một canh giờ, có khi bắn tên, có khi lại cùng thị vệ trong cung đánh nhau, hắn không cho bọn chúng nương tay, hắn muốn thắng lợi tuyệt đối.

Bắn xong mũi tên cuối cùng, Vĩnh Phúc tiếp nhận cung trên tay hắn, Thanh phi lập tức tiến lên, cầm khăn sạch giúp hắn lau mồ hôi.

“Hoàng Thượng, người vất vả rồi.” Nàng ôn nhu nói, trong mắt không chút nào che giấu vẻ ái mộ, vị quân vương tuần mỹ này hoàn toàn bắt được lòng của nàng. Mà từ khi tiến cung, nàng cũng được Hoàng Thượng sủng ái, chỉ trong một năm ngắn ngủi nàng đã từ tài nhân trở thành Thanh quý phi, nàng tin tưởng qua một thời gian nữa thôi, vị trí hoàng hậu nhất định là của nàng.

Về phần Tô Tú Dung, nàng hoàn toàn không để trong mắt. Tuy rằng gần đây Hoàng Thượng đều ở Phượng Nghi cung, nhưng nàng nghĩ đó nhất định là có liên quan tới Thái Hậu. Ngày nào đó thái hậu mất, hoàng hậu căn bản không thể gây uy hiếp nào, nữ nhân xấu xí nhất gan vô dụng kia sao có thể so với nàng được?

Hạ Hầu Dận cười với Thanh phi một chút, đối với cung phi hắn đều nở nụ cười vui vẻ, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của hắn, hắn đều có thể tỏ ra ôn nhu.

“Hoàng Thượng, tối nay có muốn đến Thanh Linh cung dùng bữa không? Thanh nhi tự tay làm vằn chân hãm nhi mà Hoàng Thượng thích ăn nhất cùng với bách hoa nhượng mà Hoàng Thượng thích uống.” Thanh phi nở nụ cười yếu ớt xinh đẹp, Hoàng Thượng đã từng sủng ái nói rằng hắn yêu nhất nụ cười của nàng, chỉ cần nhìn thấy nàng cười với hắn, nàng nói gì hắn cũng đều đáp ứng.

Hạ Hầu Dận không trả lời, tâm tư của hắn đã sớm chuyển đến đình tránh nắng, nâng mắt nhìn qua hướng đó, hắn thấy hoàng hậu của hắn xoay gáy về phía hắn, hoàn toàn không có một tia phản ứng.

Chú ý thấy tầm mắt Hoàng Thượng, Hạ Hỉ, Xuân Hỉ cả kinh, các nàng cùng nhìn về phía chủ tử, Giang Sơ Vi vẫn đang chu môi ngủ say như chết.

Hạ Hầu Dận từ từ nheo con ngươi đen lại, hắn đẩy tay Thanh phi ra, bước về hướng đình nghỉ mát.

“Hoàng Thượng?” Thanh phi sững sốt, đây là lần đầu tiên nàng bị Hoàng Thượng lạnh nhạt như thế, hơn nữa còn là vì Tô Tú Dung, điều này sao có thể?

Nhìn thấy Hoàng Thượng đi tới, Hạ Hỉ khẩn trương, “Nương nương! Nương nương ngài mau tỉnh lại!” Làm sao bây giờ? Hoàng Thượng tới rồi!

“Hả...” Giang Sơ Vi miễn cưỡng mở mắt ra, vẫn chưa thanh tỉnh, mồm miệng triền miên. “Gì...”

Nàng mơ mơ hồ hồ nhìn Hạ Hỉ, nhưng mặt Hạ Hỉ lại đột nhiên nhoáng lên một cái, cả người nàng bay lên không.

“A –” Nàng nháy mắt bừng tỉnh, sợ ngã xuống, nàng vội vàng vươn tay bắt lấy bả vai nam nhân, cơ thể nóng nực ẩm ướt khiến nàng muốn rút tay về, nhưng lại sợ ngã xuống nên không dám.

Giờ phút này, nàng đang ngồi trên cánh tay phải của nam nhân, Hạ Hầu Dận đem nàng ôm lấy, con ngươi đen hẹp dài tà khí nhìn thẳng mắt nàng.

“Hạ...” Nàng tức giận đến muốn mắng người – xuýt nữa...xuýt nữa thì nàng đã thốt ra, “Hù chết nô tì, Hoàng Thượng.”

May mà nàng vẫn còn nhớ rõ nơi này là chỗ nào, Giang Sơ Vi vội vàng đem câu mắng sắp thốt khỏi miệng đổi thành tươi cười e lệ, có trời mới biết nàng muốn bóp chết hắn đến cỡ nào!

“Có nhìn thấy trâm bắn tên chứ?” Hạ Hầu Dận cười với nàng.

“Thấy ạ, Hoàng Thượng thật là lợi hại.” Giang Sơ Vi cũng đáp lại bằng nụ cười giả vờ, có điều nụ cười giả lại lẫn một tia không được tự nhiên. Bởi sợ ngã xuống, tay nàng không thể không bắt lấy bờ vai của hắn,

da thịt dưới lòng bàn tay tản ra hơi nóng, nàng lại đang kề sát hắn, có thể cảm nhận được hơi thở của hắn rất gần, ngực đột nhiên nhảy dựng, cảm giác có chút kỳ quái.

Từ sau khi thoát ly thời kỳ trẻ con, nàng chưa từng bị người khác ôm theo loại tư thế này, lúc này mới phát hiện khí lực của Hạ Hầu Dận rất lớn, có thể một tay ôm lấy nàng.

“Phải không?” Hạ Hầu Dận vươn ngón tay lau đi nước miếng ở bờ môi nàng, bên má phải nàng vẫn còn vết cắn hồng do tựa vào lưng ghé dựa. Nữ nhân này thật đúng là dám trợn mắt nói dối!

Ánh mắt Hạ Hầu Dận cười cười quán lấy nàng, “Không ngờ là hoàng hậu trong lúc ngủ cũng mơ thấy tư thế oai hùng của trẫm nha!”

Tươi cười trên mặt Giang Sơ Vi cứng lại, nàng lại ngủ đến chảy nước miếng, quá mất mặt! Nàng vội vàng trộm ngấm quanh mình, lại nhìn thấy Thanh phi đang hung tợn trừng nàng.

Trừng cái gì mà trừng, bộ nàng có chọc tới nàng ta sao?

Giang Sơ Vi bị trừng đến ngây ngốc, nhưng nàng hiện tại không có tâm tình để ý tới Thanh phi, trước tiên giải quyết Hạ Hầu Dận mới là trọng điểm.

Nàng nhanh chóng bày ra biểu tình vô tội, thốt ra thanh âm ôn nhu, ra vẻ hờn dỗi xem xét hắn.

“Ha ha, Hoàng Thượng ngài thực hay nói giỡn. Ah! Trên người ngài đều là mồ hôi, ngài nhanh đi tắm rửa, bằng không cảm lạnh cũng không tốt, nô tì lại đau lòng.”

Đau lòng cái rắm! Hắn nên bị bệnh nhập thật nặng vào là tốt nhất, đừng có tìm đến nàng gây phiền toái nữa.

“Phải không?” Hạ Hầu Dận nhú mày, “Hoàng hậu quan tâm trẫm như vậy, trẫm thực vui vẻ.” Hắn mỉm cười, cũng không buông nàng xuống mà cứ ôm nàng như vậy đi khỏi sân luyện võ.

Giang Sơ Vi sửng sốt, đột nhiên trong lòng có loại dự cảm bất hảo, thanh âm không khỏi có chút gấp rút, “Hoàng Thượng, ngài muốn dẫn nô tì đi đâu?”

“Không phải Hoàng hậu nói trẫm nên đi tắm rửa sao? Bằng không trẫm lại cảm lạnh làm cho hoàng hậu đau lòng, như vậy trẫm lại đắc tội với nàng.”

Ghe tởm! Mấy lời mè� mửa này mà hắn cũng nói ra miệng cho được?

Giang Sơ Vi ở trong lòng buồn nôn, nhưng câu tiếp theo của hắn làm cho tâm nàng chợt lạnh toát đi bởi dự cảm đã trở thành sự thật.

“Nếu hoàng hậu quan tâm trẫm như vậy, nàng liền tự mình hầu hạ trẫm tắm rửa đi!”

*

Hừ! Hạ Hầu Dận nghĩ như vậy là nàng sẽ sợ sao?

Giỡn chơi hoài, nàng Giang Sơ Vi đâu phải là cái loại nữ sinh mới lớn thanh thuần dễ nhìn thấy thân thể nam nhân sẽ mặt đỏ thẹn thùng, nàng không chỉ tình trường đặc ý mà kinh nghiệm cũng thực phong phú đó nha.

Cho nên dù Hạ Hầu Dận có ở trước mặt nàng cưỡi đến mảnh quần áo cuối cùng trên người thì mặt Giang Sơ Vi vẫn không đổi sắc.

Thân thể nam nhân nàng cũng không phải chưa từng thấy qua – chỉ có điều không ngờ là hắn không chỉ có thể trạng không tệ, “nơi đó” cũng có vẻ rất khả quan.

So sánh với những “nơi đó” nàng đã từng xem qua... Được rồi, Hạ Hầu Dận thắng, đáng tiếc cũng chỉ là cái đầu ngọn thương bằng thiếc sáng choang mà thôi, bằng không làm sao mà cho đến bây giờ ngay cả một tiểu hài nhi cũng không có?

Giang Sơ Vi trong lòng cười nhạo, nghĩ đến hình ảnh Hạ Hầu Dận bị phóng tinh sớm, khóe miệng của nàng liền run rẩy không kìm được.

Hạ Hầu Dận đã nhanh chóng bước vào bể tắm, đuổi thẳng thân dựa vào thành bể, nhìn thấy Giang Sơ Vi mím môi buồn cười, hần nhíu mày. “Người cười cái gì?”

“Cười người sớm phóng... Khụ khụ!” Muốn chết, nàng nói lỗ miệng tí xiu rồi. Giang Sơ Vi ho nhẹ vài tiếng, làm như chưa có chuyện gì xảy ra, ra vẻ nhàn nhả rồi hơi nhìn xem bốn phía.

“Bể nước này thật tốt à nha, suối nước nóng thiên nhiên nha! Ha ha...” Nàng có ý đồ nói lảng sang chuyện khác, nhưng không còn kịp nữa rồi, ánh mắt Hạ Hầu Dận đã nheo lại âm lãnh.

Không có nam nhân nào khi bị nói sớm phóng mà còn có thể bày ra một nét mặt không đổi sắc. Đó là một sự nhục nhã, không có nam nhân nào chịu được!

“Giang Sơ Vi, người muốn thử một chút sao?” Hần không ngại chứng minh cho nàng thấy, chỉ sợ nàng không dám.

Chắc... Đúng là nam nhân!

Giang Sơ Vi nhịn không nổi, trong lòng vụng trộm trợn trắng mắt, nếu không thể giả ngu, dù sao hiện giờ trái phải cũng không có người, nàng cũng không cần tiếp tục giả bộ mềm mại yếu đuối.

Đối với hần..... Nàng đã nhẫn nhịn quá lâu rồi!

Giang Sơ Vi khoanh hai tay trước ngực, đánh giá hần từ trên xuống dưới. Không thể không thừa nhận, giờ phút này Hạ Hầu Dận thoát nhìn gọi cảm mê người.

Mái tóc đen vốn búi lên được tháo ra, làm cho khuôn mặt vốn đã tuấn mỹ giờ lại thêm nét cuồng dã, bọt nước dính long lanh trước ngực, cơ bụng ngăm dưới dưới nước cũng hiện rõ vẻ rắn chắc, sau khi trút xuống long bào tôn quý làm cho hần thiếu phần nho nhã, nhưng lại hơn một phần tính cách hoang dã xâm lược, nếu ai mà nghị lực kém thì có khi đã sớm nhào qua ăn luôn hần rồi... Chẳng qua, “ai” đó không bao gồm nàng.

“Ta không có hứng thú với người.” Nàng rất kiên định hất cằm lên, ánh mắt thực kiêu ngạo, không hề ngại ngừng gì mà không cho hần thấy bộ dáng cuồng vọng của nàng.

Nhưng chính cái tư thái này lại gợi lên dục vọng chinh phục của nam nhân, nếu có thể khiến nàng phục tùng, được nàng thuận theo, cảm giác nhất định rất tuyệt.

Trong mắt Hạ Hầu Dận loé lên một chút ánh sáng kỳ dị, xử sự của nàng luôn nằm ngoài dự kiến của hần, có khi xúc động, có khi lại bình tĩnh vô cùng, có khi lớn mật kinh người – tỷ như hiện tại, nhìn thấy thân thể nam nhân lại tuyệt nhiên không một chút kinh hoảng, giống như đã tập mãi thành thói quen.

Có khi nàng lại nhát gan sợ phiền phức, hần nghĩ đến những thời điểm nàng cực lực che giấu chính mình, không để phát ra một chút hào quang nào, hơn nữa rõ ràng là chán ghét hần, nhưng những lúc như thế nàng lại khuất phục, chỉ sợ khó giữ được đầu. Chỉ có một thứ không thay đổi – ánh mắt của nàng. Cặp mắt kia luôn sáng ngời nhìn thẳng, trong ánh mắt chứa đầy ngạo khí nhưng thường được thu liễm cất dấu, chờ khi không có người chú ý sẽ lợi dụng thời cơ cắn ngược lại một cái.

Nếu chỉ nói nàng giống con mèo hoang, chẳng thà nói toẹt ra là nàng giống sư tử cái đứng đầu thì đúng hơn, mạnh mẽ mà xinh đẹp.

Hần tin rằng nếu không phải đêm đó vì nàng không cẩn thận mà bị hần nhìn thấy diện mạo chân thật, thì nhất định nàng sẽ tiếp tục giả dạng bộ dáng Tô Tú Dung trước mặt hần, lúc nào cũng nhát gan khiếp sợ cúi đầu, nhưng ở sau lưng lại vừa phun vừa hăm hừ hần. Sau đó chờ đủ lông đủ cánh, nàng sẽ bằng cách nào đó khiến cho Tô Tú Dung biến mất, rồi vụng trộm rời khỏi hoàng cung.

“Thật nên cảm tạ mẫu hậu.” Hạ Hầu Dận nở nụ cười, lần đầu tiên cảm thấy hần nên cảm tạ thủ đoạn bất buộc của thái hậu, bằng không chỉ sợ hần sẽ vô tình mà bỏ qua nàng, như vậy rất đáng tiếc!

“Cái gì?” Liên quan gì đến thái hậu? Giang Sơ Vi hoàn toàn ngờ ngác.

Hạ Hầu Dận cười đến mê người, trong mắt nhuốm đầy ánh hào quang, “Người không có hứng thú với ta, nhưng ta đối với người rất hứng thú.” Hơn nữa, là phi thường hứng thú.

Giang Sơ Vi hừ nhẹ, rất chi là khinh thường, “Lời này ta nghe đến phát ngáy.” Nam nhân theo đuổi nàng đều từng nói những lời này với nàng!

Hạ Hầu Dận tránh ánh mắt nhẹ hỏi, “Nam nhân của người rất nhiều sao?”

“Ít hơn so với cung phi của người.” Nàng cười meo meo, nhưng khẩu khí khoe khoang không giấu được, đó là chiến tích huy hoàng xinh đẹp của nàng nha!

Hạ Hầu Dận đương nhiên nghe ra là nàng đang đắc ý, biểu hiện trên mặt nàng tuyệt nhiên không hề che giấu, “Người tới từ thanh lâu?” Cho nên mới quen thuộc nam nhân như vậy?

Giang Sơ Vi cười lớn, nàng biết ngay là sẽ bị cho là như vậy mà, “Nói cho người hay, ở quê quán của ta, nữ nhân được quyền tự do thực sự, chỉ cần không kết hôn, muốn kết giao với mấy nam nhân thì có thể kết giao từng ấy nam nhân, không phải chỉ nam nhân mới có thể trái ôm phải ấp, nữ nhân cũng có thể.”

Loại sự tình này Hạ Hầu Dận lần đầu tiên nghe nói đến, hắn không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, “Quê hương của người nghe qua thật đặc biệt.”

“Đương nhiên.” So với cái nơi quỷ quái thông thái rởm này tốt hơn nhiều!

“Vậy người nhà người đâu?” Hắn tò mò hỏi, đã thấy thần sắc của nàng cứng lại, cặp mắt sáng ngời như bị phủ một tầng bụi ẩm đậm, tuy rằng biến mất trong chớp lát, nhưng Hạ Hầu Dận biết rõ rằng mình đã hỏi lỗ lòi.

Giang Sơ Vi tươi cười, trên mặt giấu giếm một tia cảm xúc, “Ở đây chỉ có mình ta.” Nàng mỉm cười như không có việc gì, nhưng ánh mắt luôn nhìn thẳng hắn lúc này cũng dời đi chỗ khác.

“Phải không...” Nhìn cũng thấy vẻ cô đơn trong nụ cười của nàng, không giống với vẻ kiêu ngạo thường trực của nàng, cho dù vẻ mặt nàng vẫn giống như bình thường, nhưng hắn vẫn nhìn thấy nàng đang che giấu sự yếu ớt.

Nàng như vậy làm cho Hạ Hầu Dận thấy không quen, hắn nhíu mày, phát hiện hoá ra chính mình không thích nhìn thấy nàng như vậy, hắn muốn nàng tiếp tục bày ra bộ dáng tinh thần phần chấn thần khí bông bột kia.

“Vậy xem ra...Người ở nơi này là tứ cố vô thân.” Tiếng nói trầm thấp nghiền ngẫm đột nhiên tới gần nàng.

Giang Sơ Vi ngẩn ra, đột nhiên có một lực gì đó bắt lấy mắt cá chân của nàng, dùng sức kéo nàng xuống.

“A!” Nàng kinh hô, trong nháy mắt ngã xuống bể, nước ầm vọt vào miệng mũi nàng làm nàng hớp vài ngụm nước nên bị sặc.

Giấy dựa nổi lên mặt nước, Giang Sơ Vi vì bị sặc nên nước mắt nước mũi tuông ra ào ào, ánh mắt đỏ hệt lên.

“Hạ Hầu Dận! Người là đồ hồn đản chết tiệt!” Nàng tức giận đến muốn giết người, hơn nữa nàng còn nghe được tiếng cười của hắn, làm cho nàng càng phát điên hơn nữa.

Hạ Hầu Dận cười đến thực vui vẻ, dáng vẻ chật vật của nàng thật đúng là hoàn toàn giải trí hắn, thấy nàng cảm tức nghiêng rằng vẻ như hận không thể cắn đứt một miếng thịt của hắn, làm cho hắn có cảm giác thật tốt nha, nàng như vậy mới đúng là sư tử cái cao ngạo trong ấn tượng của hắn, nhìn thuận mắt hơn.

“Người hồn đản này còn dám cười!” Giang Sơ Vi tức giận đến mức chuẩn bị xông tới trực tiếp cắn người, ai ngờ hắn lại đột nhiên vươn tay bắt lấy mái tóc nàng rồi kéo mạnh.

“Ui da!” Nàng nhíu mày nhăn mặt, cả người bị kéo tiến vào trong lòng hắn.

“Buông tay!” Nàng hoàn toàn phát hỏa, giang hai tay chỉ muốn vẽ hoa lên mặt hắn.

“Vi Vi.” Hạ Hầu Dận đột nhiên kêu tên nàng vô cùng thân thiết.

Bàn tay đang vươn ra dừng lại, nội tâm Giang Sơ Vi hung hăng nhảy dựng lên một cái. Nàng kinh ngạc ngược mắt lên nhìn khuôn mặt tuần tú phía trên, mà hắn lại đang lộ ra nét tươi cười với nàng.

“Người nhà người gọi người như vậy sao?” bàn tay ấm áp khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, phản ứng của nàng cho hắn biết hắn đoán đúng rồi, cánh môi đẹp nhếch lên, hắn lại cố ý kêu một lần nữa, “Vi Vi.”

Hắn muốn nhìn xem nàng sẽ có phản ứng gì, nhất định là sẽ tức giận không cho phép hắn kêu nàng như vậy.

Giang Sơ Vi lẳng lặng nhìn hắn, nàng đã lâu không được nghe ai gọi hai chữ này, từ sau khi ba mẹ qua đời, nàng không hề nghe qua.

Chỉ là một cách xưng hô mà thôi, lúc ấy nàng cũng không cảm thấy nó đại diện cho cái gì. Nhưng từ khi đi vào nơi này, nàng chỉ còn một thân một mình, thân nhân bằng hữu cũng không có ai, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình mà phấn đấu. Không phải nàng không sợ hãi, mà chính là vì nàng quá kiên cường, cũng đã có thói quen một mình đương đầu chống chọi mọi việc từ ngày trước, nàng không biết là sẽ còn có cái gì trong tương lai.

Nàng là Giang Sơ Vi, một Giang Sơ Vi dũng cảm độc lập.

Nhưng hiện tại, nghe thấy cách xưng hô quen thuộc, nàng mới giật mình nhận thấy thì ra mình cô đơn biết bao, nàng rất muốn gặp lại ba mẹ, cực kỳ nhớ thương đứa em trai ngu ngốc kia, lại càng muốn gặp lại cô bạn tốt thân tình như tỷ muội của mình. Nhưng bọn họ không có ở đây, chỉ còn một mình nàng.

Ở đây, nàng chỉ có chính mình...

Nước mắt nóng hổi chậm rãi tích tụ trong hốc mắt, lúc này, nàng không còn kiên cường được nữa.

Tươi cười trên mặt Hạ Hầu Dận biến mất, nước mắt của nàng làm cho hắn kinh ngạc, hắn không nghĩ rằng nàng sẽ khóc, hắn chưa từng nghĩ rằng nàng sẽ rơi lệ trước mặt hắn.

Chẳng phải là nàng nên tức giận sao? Đáng lẽ ra nàng nên giương nanh múa vuốt, tức giận đến muốn xé xác hắn, phải như vậy mới đúng. Nhưng nàng lại khóc.

Hắn không muốn làm nàng khóc, chỉ vì gọi theo cách mà người nhà nàng thường thân mật gọi nàng, nàng lại thương tâm rơi lệ, nước mắt tích tụ rơi trên tay hắn, làm cho hắn trở tay không kịp.

Mà nàng không hề phát ra tiếng, chỉ lẳng lặng để nước mắt rơi xuống, loại rơi lệ không tiếng động này càng khiến cho người khác cảm thấy đau lòng.

Hạ Hầu Dận mềm lòng, cũng đột nhiên hiểu ra, nàng không phải thực sự mạnh mẽ, mà nàng cũng có lúc cô đơn tịch mịch, thậm chí, nàng so với bất kỳ ai khác đều cô đơn hơn rất nhiều, so với bất kỳ ai khác đều sợ đơn độc hơn rất nhiều, bởi vì, ở nơi này nàng chỉ có một mình.

Ngực ần ần buồn đau, giống như bị ai đó cầm lấy mà xoay vặn, nước mắt nóng hổi của nàng như ngấm vào trong tim hắn, hắn phát hiện mình không thích nhìn thấy nàng khóc, hoàn toàn không thích tí nào.

Là do áy náy chăng? Nàng như vậy làm cho người ta không thể ngồi yên không để ý đến.....

Hạ Hầu Dận nhẹ thở dài trong lòng, cúi đầu khẽ hôn mắt nàng, hôn lên giọt nước mắt mặn chát, cuối cùng bắt lấy cánh môi mềm mại.

Nàng không có phản kháng, môi dưới bị hắn ôn nhu cắn mút làm nàng cảm nhận được độ ấm của môi hắn, nhẹ nhàng mà yêu thương an ủi nàng.

Mắt lệ ướt mi run rẩy, nàng biết, khi hắn hôn nàng, nàng nên đá thẳng một cước vào phần trí mạng của hắn, rồi sau đó hung hăng giáo huấn hắn một chút, nhưng nàng không nhúc nhích được.

Cử chỉ ấm áp như vậy làm lòng nàng xúc động, nàng tham lam muốn càng nhiều hơn nữa, nàng muốn bắt trụ cái cảm giác ấm áp này, dù chỉ một khắc cũng tốt rồi, ít nhất cũng có thể làm cho nàng cảm thấy hiện tại mình không còn cô đơn.

Nàng vươn tay ôm lấy cổ hắn, há mồm hôn lại hắn, đầu lưỡi nóng bỏng tham lam tiến nhập vào trong miệng hắn, giống như một ngọn lửa đẹp để quán quanh khiêu khích lưỡi hắn.

Không ngờ nàng lại đột nhiên hôn hắn, Hạ Hầu Dận ngây ngốc, nhưng lập tức lại bị đầu lưỡi trơn trượt của nàng đánh bay mất thần trí, nàng liếm môi hắn từng chút một, cái lưỡi xinh đẹp từ từ ăn hết hơi thở của hắn, mới trong nháy mắt ngừng, dục vọng của hắn đã bị khơi dậy bùng bùng.

Miệng này không phải lần đầu hân hôn, thân hình gần sát hân cũng rất quen thuộc, nhưng hân biết chúng không hề giống như trước kia. Nàng không phải là Tô Tú Dung, Tô Tú Dung sẽ hôn không như vậy, Tô Tú Dung lại càng không dụ hoặc hân như vậy. Nàng là Giang Sơ Vi, một Giang Sơ Vi có thể hoàn toàn gợi lên dục hỏa của hân.

Con người đen vì tình dục mà nóng cháy, hân bắt lấy chiếc lưỡi mềm mại đang khiêu khích hân, cuồng dã cắn nuốt nàng, liếm sâu vào trong cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, hung hăng hôn cánh môi nàng.

Bàn tay nâng mông tròn lên, hân đem nàng hướng lên phía trên, dục vọng nam tính đã sớm cương lên để ở nơi mềm mại của nàng, chỉ cách một lần áo mỏng ướt đầm.

Cảm nhận được lửa nóng dục vọng của hân, hạ thân Giang Sơ Vi cảm thấy một trận tê dại, đột nhiên, phần thân nóng rực của hân dùng sức va chạm nơi riêng tư của nàng.

“Ừm...” Nàng bật ra một tiếng kêu ngân nga, thân thể vì hưng phấn mà khẽ run, nơi riêng tư tiết ra một chút mật dịch nhu nhuận, nàng khát vọng xoay mông, thân thể càng dán chặt vào hân.

“Nàng xác định?” Hân rời đi môi nàng, thanh âm vì dục vọng mà khàn khàn, ánh mắt thiêu đốt nóng cháy muốn hung hăng ăn nàng ngay lập tức, nhưng hân quyết định cho nàng một cơ hội cuối cùng.

Nàng nâng người lên hôn dính miệng của hân, chiếc lưỡi mềm kịch liệt đưa đẩy trong miệng hân, giờ phút này nàng chẳng muốn để ý bất cứ cái gì, chỉ thầm muốn ấm áp trước mắt xỏ xuyên qua nàng, lấp đầy nàng...

Nàng muốn hân!

5. Chương 5

Trong bồn tắm bằng ngọc thạch tràn ngập sương mù trắng đục mờ mờ ảo ảo truyền ra tiếng nước xao động, đôi hơi thở trầm thấp ái muội theo hơi nước phiêu tán mà xuyên thấu ra ngoài.

Giang Sơ Vi bám vào người Hạ Hầu Dận, hai tay quấn chặt lấy cổ hân, áo ngoài bị cởi ra để trôi trên mặt nước, thân thể mảnh khảnh mềm mại chỉ còn cái yếm màu đen và tiết khố tuyết trắng.

Nàng bị đặt lên trên thềm đá, tiết khố bị nước thấm ướt cọ xát vào da thịt, bao quanh nụ hoa mê người, phần thân kiên định nóng rực của hân để lên người nàng, ngực nàng vì dục vọng mà căng đầy nóng bỏng bùng bùng phần chấn.

Cái lưỡi thơm tho khéo léo bị hân cắn nuốt, nàng nuốt vào nước bọt của hân, phần lưỡi cũng không chịu yếu thế phản kích mà đoạt lấy hơi thở của hân. Nàng rất biết cách hôn môi, lại càng hiểu được phải làm như thế nào để trên chóc dục vọng mãnh liệt của nam nhân, làm cho bọn họ mê muội vì nàng, trở thành tù binh của nàng.

Lý trí Hạ Hầu Dận bị nàng làm cho biến mất hoàn toàn, chỉ còn nghĩ đến việc mạnh mẽ chiếm lấy nàng, làm cho nàng trở nên yêu kiều ở dưới thân hân, vì hân mà biểu lộ ra vẻ xinh đẹp.

Bàn tay thâm nhập vào cái yếm, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt bởi vì dính nước mà càng trở nên mềm mướt giống như lụa vậy, làm cho người ta cứ muốn lưu lại dấu vết thô bạo ở trên đó.

Hân cảm một miền nhũ tinh xảo, tuy vẫn có thể cảm bằng một bàn tay nhưng xúc cảm lại khác, còn có vẻ lớn hơn một chút so với trong ấn tượng trước kia, ngón tay miết lấy nhụy tiêm, hơi hơi mẩn mê, liền khiến nàng ngâm nga tinh tế, phản ứng nhiệt tình của nàng làm cho Hạ Hầu Dận cảm thấy rất mới mẻ.

Thân thể này rõ ràng không phải lần đầu tiên hân đụng chạm, nhưng lại có phản ứng hoàn toàn khác nhau; Tô Tú Dung trong lúc trên giường luôn tỏ ra khiếp sợ khiến người trở nên cứng ngắt, thái độ của nàng cũng làm cho hân cảm thấy không thú vị cho nên hân rất ít chạm vào nàng, cho dù có cũng chỉ làm qua loa đại khái rồi chấm dứt nhanh chóng.

Nhưng hiện tại, hân mới vuốt ve nhũ tiêm một chút, thân thể mềm mại trong lòng liền khẽ run, hô hấp trở nên hỗn loạn, nụ hoa nhanh chóng nở rộ trong tay hân, phản ứng mẫn cảm này làm cho hân cảm thấy hứng thú, không nhịn được muốn thăm dò thật kỹ thân thể mềm mại này, muốn kích thích cho nàng phát ra càng nhiều kiều mị.

Hạ Hầu Dận cởi bỏ cái yếm, cúi đầu ngậm lấy một bên ngực mềm, đầu lưỡi liếm qua nhũ tiem, hết xoay tròn rồi lại ngậm, hàm răng khẽ cắn nhũ mềm mịn, hần lần lượt liếm mút hai bên kiêu nhũ, bàn tay không ngừng vuốt ve da thịt mềm nộn, không ngừng tìm kiếm nơi mẫn cảm của nàng.

Lửa nóng dưới thân cũng không buông tha nơi xinh đẹp của nàng, bừa bừa phần chần để giữa hai chân nàng, cách tiết khô dán vào động hoa, cọ xát qua lại trong nước giống như muốn đi vào nàng, càng lúc càng tăng thêm va chạm.

Nước ấm dưới sự tiến công của hần không ngừng gợn sóng lay động, Giang Sơ Vi bám vào vai hần, ngẩng đầu lên, thân thể đột nhiên run rẩy một trận.

Nàng không ngờ tới thân thể này mẫn cảm như vậy, mới chỉ kích thích bên ngoài mà yêu dịch tràn đầy đã trào ra từ trong cơ thể, đầu ngón tay bấm sâu vào vai hần, nàng yêu kiều thở gấp, thân thể nhảy mất khít chặt, rồi lập tức nhu nhược ngã vào trên người hần, cái miệng nhỏ nhắn khẽ thở ra hít vào, nước mắt cao trào tích tụ trong khóe mắt.

Hạ Hầu Dận cũng sững sốt, hần không nghĩ chỉ mới khiêu khích vài cái mà nữ nhân trong lòng nhảy mất đã lên đỉnh, lửa nóng của hần dán tại hoa huyết cảm thụ được mật hoa trào ra, mà gương mặt vốn rất bình thường kia giờ nhiễm sắc hồng dục tình lại hiện lên vẻ quyến rũ động lòng người, khiến hần cảm thấy tim đập thành thịch một hồi.

Đây là lần đầu hần cảm thấy khuôn mặt trước mắt này thật xinh đẹp, lần đầu cảm thấy thân thể này hấp dẫn hần như vậy, lần đầu... muốn dùng lực chiếm lấy nữ nhân này.

Để nàng thuộc về hần – trong đầu hần đột nhiên hiện lên ý niệm này.

Hạ Hầu Dận nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn đôi mắt sáng ngời kia dần dần lại trong veo, hần mạnh mẽ hôn cái miệng nhỏ nhắn, nuốt vào tiếng thở dốc của nàng, lưỡi nóng tiến vào cái miệng thơm ngát mùi đàn hương, đem từng cái từng cái ngọt ngào nhất của nàng nuốt vào, bàn tay thô lỗ xé tiết khô, bàn tay to nâng lên móng tròn, nam tính cứng rắn để ở đóa hoa, đột nhiên đẩy một cái, mở ra nơi mảnh mai, xuyên qua nàng.

“Đừng.....” Đột nhiên bị giữ chặt, rồi vách hoa rất nhanh bị phần lửa nóng lấp đầy, vách thịt mị hoặc liền co rút lại, hút chặt thiết đầu nóng bỏng, Giang Sơ Vi nhắm mắt, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Ngoại trừ một chút đau đớn không thích ứng ban đầu còn có một loại thỏa mãn không lời, nàng có thể cảm nhận được phần cứng rắn của hần đã bị nàng gắt gao bao trọn, nàng có thể nghe được tiếng tim đập của hần, mùi của hần bao lấy nàng, mắt nàng mơ hồ nhìn hần.

Ánh mắt của hần quá mức thâm thúy, toát ra dục hỏa nồng đậm làm thân thể này như muốn nhũn ra ..... Hần muốn hung hăng ăn nàng? Bụng của nàng nhanh chóng co rút một trận, hoa cốt bao vây lấy nóng rực nhất thời co rút càng nhanh, giống như muốn nuốt luôn hần.

Hạ Hầu Dận cắn răng nuốt xuống tiếng than nhẹ sắp phát ra, hần cắn cái miệng nhỏ nhắn, môi bị đau làm cho nàng khẽ rên, thiết bồng nóng rực chôn ở huyết động từ từ lui lại, vách thịt mê mị theo động tác của hần mà nhẹ nhàng nhả ra, hần có thể cảm nhận được rung động của nàng, lại đột nhiên đẩy vào, lập tức được bao quanh càng chặt, hoa cốt hưng phấn mà co rút lại, cơ thể kiêu mị đột nhiên đạt hưng phấn mà run rẩy.

Bàn tay nhanh chóng ôm lấy móng tròn, hần hết lần này đến lần khác mạnh mẽ va chạm, càng lúc càng xâm nhập sâu hơn, mật hoa do hần ra vào mà trơn bóng, nước ấm áp theo động tác hần tiến vào mà tràn ra ngoài hoa khẩu, gần như ép nàng phát điên.

Nàng muốn thở dốc, muốn rên rỉ, lại bị hần nuốt toàn bộ vào trong miệng, hần giữ lấy môi nàng, cướp lấy hô hấp của nàng, nóng rực thân xuyên qua nàng, thân thiết mà chôn vào cơ thể nàng, dường như muốn cướp lấy linh hồn của nàng.

Nàng không thể không sợ hãi, mà càng sợ, hoa cốt lại hấp thu hần càng chặt, không cho hần rời khỏi, mỗi một lần hần tiến vào đều làm cho nàng run rẩy không thôi.

Khoái cảm tạo nên từng trận từng trận cao trào, thân thể nhiệt tình không ngừng trào ra mật dịch, tiếng nước lụt động truyền đến tai nàng, cảm giác tê dại chiếm lĩnh thần trí của nàng, làm cho nàng nhanh chóng kề cận mức điên cuồng.

“Không.....” Rời khỏi môi hần, nàng miễn cưỡng kháng cự, lại lập tức bị nuốt hết.

Thân thể của nàng bị hần nắm trong tay, bị bày ra các loại tư thế dâm dăng, hần để nàng đưa lưng về phía mình, bàn tay bắt lấy thêm đá, dục vọng thô to từ phía sau dùng sức tiến vào.

“A...” Nàng ngẩng đầu lên, muốn trốn về trước, hần lại đột nhiên đánh mông nàng, ôm lấy eo nhỏ, kéo nàng lại phía sau.

“Người muốn chạy trốn đi đâu?” Thanh âm thô ráp gợi cảm mà tà ác, ngón tay miết lấy nhụy châu ngay trước hoa cốc, châu nhụy đỏ au như bảo thạch xinh đẹp, hương thơm tràn ra dưới ngón tay hần, mật dịch dính đầy tay hần, hoa huyết ngọt ngào tràn ngập dấu vết hần lưu lại.

“Đừng... Ừm...” Nàng lắc đầu muốn xin khoan dung, nhưng ngón tay dài lại đột nhiên tham nhập cái miệng nhỏ nhắn, làm nàng ném được hương vị của chính mình.

Hai ngón tay kẹp lấy cái lưỡi thơm tho, làm cho nàng phun ra nuốt vào, tựa như cái miệng nhỏ nhắn dưới thân nàng khát khao nuốt hần, khiến hần muốn ngừng mà không được.

Hạ Hầu Dận giống dã thú không thỏa mãn, phát cuồng đòi hỏi, hần muốn chiếm lĩnh nàng, không chỉ là thân thể, còn cả linh hồn nàng.

Hần rút ra ngón tay dài, cái miệng nhỏ nhắn không kịp nuốt vào chảy ra nước bọt, bắt lấy tóc dài ẩm ướt, hần quay đầu nàng lại, há mồm hôn trụ cánh môi trước đó đã bị hần cắn sưng đỏ.

Thô to chôn sâu ở thủy huyết đột nhiên dừng luật động, đầu lưỡi nóng rực xâm lược nàng, chọn ôm lấy phần lưỡi, nhẹ nhàng lướt qua hàm răng.

“Ừ...” Đột nhiên yên lặng làm cho nàng khó nhịn nâng mi, đưa mắt đắm nước xem xét hần, Giang Sơ Vi lắc mông, khát vọng muốn hần kịch liệt xuyên qua.

Rõ ràng thân thể đã nhanh chóng bị mệt mỏi không thôi, quá nhiều khoái ý làm cho nàng rã rời, nhưng dục vọng bị gợi lên vẫn đang tràn ngập nàng, làm cho nàng không thể khắc chế chính mình.

Nàng giống một dâm phụ tham lam, chủ động di chuyển cái mông, cọ sát thô nóng trong cơ thể, hoa thịt khinh nhuyển, vẫn không thỏa mãn được nàng.

Hạ Hầu Dận tà tứ nhìn bộ dáng dâm lãng đang bắt mãn của nàng, đầu lưỡi liếm qua môi mềm, “Muốn sao? Hử?”

“Muốn...” Nàng phun ra đầu lưỡi, chủ động cuốn lấy môi hần.

“Vậy nàng muốn gì?”

Dục vọng tham lam dường như đã hoàn toàn xâm nhập thân thể của nàng, làm cho nàng đánh mất lý trí, muốn được chiếm lĩnh thật nhanh thật mạnh. “Cầu người cho ta...”

Nghe được lời muốn nghe, Hạ Hầu Dận rốt cuộc không kiềm chế được, nam tính nhanh chóng bùng nổ, bắt lấy nàng, dục vọng ra khỏi lại tiến vào, chạm vào hoa tâm.

“A —” Thân thể mềm mại từ lúc đạt cao trào đến giờ sau vài lần bị hần xuyên qua lại lần nữa đạt đỉnh, yêu dịch chảy ra, theo va chạm của hần phát ra tiếng nước trạch trạch.

Cao trào làm cho hoa cốc co rút, gắt gao hấp thụ dục vọng thật lớn của nam nhân, khối thân thể xinh đẹp này giống đóa hoa ăn thịt người, làm cho nam nhân cam nguyện chết ở trên người nàng.

Chỉ có điều, lúc này, nàng là của hần.

Hạ Hầu Dận đem dục vọng chôn vào thật sâu, quá nhiều sung sướng làm cho Giang Sơ Vi trước mắt tối đen, mồm mống của nam nhân lấp đầy nàng, hoa huyết tham lam nuốt lấy dịch nóng bỏng.

Hắn cắn răng hưởng thụ hoa cốc vậy quanh, phân thân nam tính phập phồng, lấp đầy nụ hoa, làm cho thân thể mê người hoàn toàn bị phủ kín dấu vết của hắn...

Kích tình trôi qua...

*

Giang Sơ Vi, mày nghĩ gì vậy, sao lại hành động đáng xấu hổ như vậy...

Đều bởi tại thân thể này của Tô Tú Dung, sao lại miễn cảm như vậy chứ, hoàn toàn hưởng thụ thú vui tình dục, kết quả, thậm chí chính là nàng.

Ở bể tắm làm đến té xỉu, sau đó được Hạ Hầu Dận tự tay ôm hồi tắm cung, nghĩ đến tình cảnh mà Xuân Hỉ miêu tả, Giang Sơ Vi lập tức muốn chết quách cho rồi.

Đều do nàng, nhất thời yếu đuối che mờ lý trí, khi đó nàng thực sự không nghĩ nhiều lắm, đã có người muốn cung cấp ấm áp, vậy nàng liền dùng, kết quả chờ lý trí nàng hồi phục đã không còn kịp rồi.

Tuy rằng nàng cũng thực sự hưởng thụ... Giang Sơ Vi thực không cam lòng thừa nhận điểm ấy, ban đầu nàng cho rằng Hạ Hầu Dận háo sắc kia chính là cái nạn giấy, không nghĩ tới kỹ xảo hắn tốt như vậy, nàng phải liên tiếp cầu xin tha thứ, những từ không bao giờ nói thì nàng đã đều nói thành lời.

Nghĩ đến hình ảnh chính mình cầu xin hắn, Giang Sơ Vi đem mặt vùi vào chăn bông, phát ra tiếng rên rỉ ảo não.

Nàng đời này chưa từng mất mặt mất mũi đến như vậy. Rõ ràng trước đó một khắc còn nói không có hứng thú với hắn, kết quả giây tiếp theo liền cùng người ta lăn lộn.

Đáng giận, đều do hắn! Tự dưng không có việc gì lại kêu nàng Vi Vi làm cái gì.

“Vi Vi.”

Đúng, chính là kêu nàng như vậy, hơn nữa thanh âm còn rất êm tai, vừa vặn là tông giọng trầm ấm mà nàng thích, làm cho nàng nghe xong ngực liền một trận tê tê.

“Vi Vi.”

“Cái gì! Đừng kêu nữa... Oa!” Nàng sợ tới mức lui về sau, theo bản năng túm ngay lấy chăn, mắt mở to trừng trừng nhìn Hạ Hầu Dận.

Người này đến đây lúc nào? Bộ là quỷ vách tường à! Đi đứng cũng không có tiếng động! Hơn nữa Hạ Hỉ, Xuân Hỉ đâu? Sao không thông báo cho nàng?

“Hai người các nàng đi chuẩn bị điểm tâm.” Nhận ra suy nghĩ của nàng, Hạ Hầu Dận trả lời nàng, tay cời bỏ áo ngoài.

“Người làm cái gì đó?” Giang Sơ Vi kinh hãi trừng hắn, đem chăn ôm ở ngực. Tên háo sắc này còn muốn làm? Ngày hôm qua bộ chưa đủ sao?

“Thay quần áo!” Hạ Hầu Dận nhú mày, nhìn cái vẻ cảnh giác của nàng, trong mắt hiện lên ý cười, “Bằng không nàng muốn ta làm sao?”

Hắn nhìn chằm chằm dấu hôn ở cổ nàng, ánh mắt xẹt qua một tia tà ý, hắn vốn cũng không muốn làm, nhưng thái độ của nàng khiến hắn cảm thấy nếu không làm thì thực có lỗi với chính mình.

Nhìn đến tà khí trong mắt hắn, ngực Giang Sơ Vi nảy một cái, nàng cũng không phải đứa ngốc, sao không biết ánh mắt nam nhân biểu hiện cái gì?

Nàng vội vàng lui ra sau, “Này! Người... Oa!” Mắt cá chân bị hắn bắt lấy, nàng muốn đá hắn, tay hắn lại sờ chân nho nhỏ của nàng, thậm chí còn hướng lên trên cọ xát.

“Đừng.....” Giang Sơ Vi run rẩy, động tác phản kháng một chút, nhưng nháy mắt sau liền vạn kiếp bất phục, thân thể cường tráng đặt ở trên người nàng, đem nàng khóa vào trong ngực.

“Phản ứng của nàng thực làm cho người ta yêu thích.” Mới chạm vào một chút liền có cảm giác như vậy? Ngón tay đi vào tiết khổ mỏng manh, hai ngón tay để cửa hoa cốc, cọ vài cái thì vài dẹt liền ẩm ướt. “Thật nhanh.”

Ngón tay dùng sức một cái, cách tiết khổ thâm nhập hoa khẩu.

Giang Sơ Vi cắn môi nhịn xuống tiếng rên rỉ sắp thoát khỏi miệng, đôi mắt ẩm ướt hung tợn lườm hắn, gầm gừ*: “Tránh ra!” (* thực ra là từ “ngân ngân phê” nghĩa là chó sủa gâu gâu- hehe).

“Thực sự muốn ta rời đi?” Hạ Hầu Dận nhíu mày, ngón tay trêu chọc đóa hoa, công kích nhược điểm của nàng, bạc môi cắn vành tai của nàng, không chút ngạc nhiên khi phát hiện nàng run rẩy, nơi này cũng là chỗ mẫn cảm của nàng.

Đầu lưỡi ẩm ướt nóng rực liếm vào lỗ tai, thổi ra hơi nóng, “Nhưng thân thể của nàng dường như muốn ta nha! Xem, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới đều ẩm ướt một mảng rồi.”

Tên háo sắc này!

Giang Sơ Vi tức giận đến muốn cắn người, nhưng vừa vặn thân thể nàng lại nhiễm khởi tình dục dưới những khiêu khích của hắn. Thật đáng giận! Thân thể này thực sự rất thẳng thắn không chống đỡ được trêu ghẹo.

Không được, nàng không muốn khuất phục!

“Hạ Hầu Dận, ngươi cút ngay... Đừng!” Hắn chợt cắn bên gáy nàng, ngón cái cách bạc khổ khẽ áp vào nhụy châu, bụng nàng liền nổi lên một trận xôn xao.

A... Đáng chết! Nàng không ổn rồi...

Đang lúc nàng chuẩn bị thúc thủ chịu trôi, đột nhiên có tiếng kêu đánh tỉnh lý trí của nàng, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạ Hỉ, Xuân Hỉ đang cầm điểm tâm, đỏ mặt gục đầu xuống.

“Thực xin lỗi, nô tỳ cáo lui.”

“Đứng lại.” Hạ Hầu Dận lại gọi các nàng, “Đem điểm tâm dọn cho xong.”

“Dạ.” Hai nha đầu nhanh chóng đem đồ ăn sáng bày hết lên bàn, rồi cúi lạy, rất nhanh lui ra, từ đầu đến cuối ánh mắt cũng không dám hướng đến phía giường.

Hạ Hầu Dận cắn cánh môi, đầu lưỡi tham nhập, cuồng tứ hôn nàng, ngón tay ở dưới thân nàng không ngừng châm ngòi, mật dịch thấm ra đã làm ẩm ướt tiết khổ.

Hô hấp của nàng toàn bộ hỗn độn, miệng đều là hương vị của hắn, ngón tay không tự giác bắt lấy y bào hắn, phần lưỡi nhiệt tình đáp lại hắn.

“Đói bụng sao?” Hạ Hầu Dận buông nàng ra, đầu lưỡi khẽ liếm cánh môi.

“Ừ...” Giang Sơ Vi gạt đầu, nàng muốn ăn hắn, ánh mắt nàng ngập sương mù, thân thể kêu gào muốn bỏ nhào vào hắn.

“Vậy ăn điểm tâm đi!” Hạ Hầu Dận ban cho nàng một nụ cười, tự bước xuống giường, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm lấy bát đĩa.

A? Giang Sơ Vi sững sờ nhìn hành động của hắn, thân thể của nàng vẫn còn vì dục vọng mà hỗn loạn, nơi riêng tư ẩm ướt khát vọng muốn được lấp đầy.

“Không phải nàng đói bụng sao?” Hạ Hầu Dận cầm đồ ăn lên ăn, con ngươi đen lười biếng nhìn nàng, “Ngoài ra, chẳng phải nàng không muốn ta chạm vào nàng mà?”

Giang Sơ Vi có ngốc cũng biết mình bị chơi khăm, tên hỗn trướng chết tiệt này!

Nàng kẹp chặt hai chân, tức giận đến muốn lấy dao đâm hắn, nhưng nơi riêng tư như bị kiến cắn, làm cho toàn bộ thân thể nàng khó chịu, nàng cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ lên.

“Sao? Nàng không ăn điểm tâm à?” Nhìn chăm chăm hai chân đang kẹp chặt của nàng, Hạ Hầu Dận biết rõ còn có hồi.

Ăn điểm tâm cái gì? Nàng hiện tại đang muốn ăn hân!

Giang Sơ Vi thực muốn khóc, nàng rõ ràng đâu có muốn hân, tại sao mới bị trêu chọc vài cái lại đã không xong? Nàng cọ xát hai chân, liệu mình hít sâu nhưng vẫn không giải được cơn khát.

Đây là cái thân thể kỳ quái gì nha?

A... Tô Tú Dung, ta hận ngươi!

“Muốn thì tự mình đến.” Hạ Hầu Dận bưng lên chén rượu, nhấp một ngụm rượu nhạt ung dung chờ nàng, hân biết nàng sẽ khuất phục.

Hân biết nàng có bao nhiêu nhiệt tình, nàng cũng không phải cái loại nữ nhân sẽ ản ản chịu đựng dục vọng, trong tình dục, nàng rất thẳng thắn.

Đây là điều mà ngày hôm qua hân nhận thức ra được. Nữ nhân gọi là Giang Sơ Vi này có rất nhiều loại diện mạo, mỗi lần đều làm cho hân ngạc nhiên, làm cho hân dù thế nào cũng không chán.

Giang Sơ Vi cắn răng trừng hân, thấy bộ dáng hân khí định thần nhàn, chỉ biết rằng hân sẽ nhất định thắng nàng, đáng giận! Loại cảm giác đành phải thua cơ này thực tệ.

Nhưng... Nàng thực sự muốn hân.

Hơi nhếch môi, do dự một phút, Giang Sơ Vi nắm tay, nhảy xuống giường, “Hạ Hầu Dận, chúng ta làm bạn giường tốt đi.”

Nàng giống một nữ vương cao ngạo đi về phía hân, trong lúc bước đi, nàng thần sắc tự nhiên cởi áo ngủ mỏng manh, cởi bỏ tiết khổ cho rơi xuống, thân thủ cởi nút thắt sau gáy, cái yếm lập tức rơi xuống.

Nàng không chút nào quan tâm việc mình trần trụi ở trước mặt hân, tư hoa dưới thân tràn ra ánh sáng bàng bạc, yêu dịch theo hai chân chảy xuống đùi.

“Bạn giường?” Hạ Hầu Dận nhú mày, nhìn chằm chằm thân thể mềm mại trần trụi của nàng, rõ ràng gầy gò không thấy một tí thịt nào, thân thể cũng không gợi cảm mê người chút nào, nhưng lại làm cho hân miệng khô lưỡi khô, con ngươi đen nhiễm hỏa dục.

Giang Sơ Vi cười lên người hân, bàn tay nhỏ bé lớn mật vuốt đùi quần của hân, phần cứng rắn nóng rực làm tay nàng cũng thấy nóng, nàng liếm môi, cười với hân đến là kiêu kỳ.

“Ý tứ chính là – chỉ cần lão nương cảm thấy ngứa người, người có thể lăn.”

Nàng thô lỗ cởi bỏ đai lưng của hân, kéo hạ quần hân, bàn tay nhỏ bé cầm lấy thiết bồng nóng rực, xoa bóp vài cái rồi liền nâng lên mông tròn, đặt tư hoa ở trên nam tính chậm rãi ngồi xuống, vách hoa mở dần ra thuận theo đầu côn đang từ từ thâm nhập, một tắc rồi lại một tắc lấp đầy nàng.

“Ưm...” Khi hân tiến vào chỗ sâu nhất, nàng yêu kiều thở ra một tiếng thỏa mãn.

Dù biết rõ nàng lớn mật, nhưng khi chính mắt tự thân cảm thụ sự phóng khoáng của nàng, Hạ Hầu Dận vẫn thấy kinh ngạc, nữ nhân này... Nàng đột nhiên di chuyển mông tròn, làm cho hân rên lên, hoa thịt vẩy quanh hân, phân thân thô to càng phình to thật lớn.

“Chỉ cần ngươi không thỏa mãn được ta, ta sẽ bỏ ngươi.” Giang Sơ Vi khê cắn cái cảm hân, cười đến cực kỳ kiêu kỳ, “Lại đi tìm nam nhân khác.”

Hạ Hầu Dận nhú mày, “Nàng cho là hoàng cung này sẽ có nam nhân khác sao?”

Giang Sơ Vi cũng học hân nhú mày, mỉm cười trong suốt, “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ vĩnh viễn ở lại hoàng cung sao?” Nàng sớm hay muộn cũng sẽ rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Hạ Hầu Dận hí mắt, tuyên cáo của nàng không hiểu sao lại làm cho hân khó chịu, giống như muốn nói cho hân biết rằng không ai giữ chân được nàng, cho dù có giữ lấy thân thể này, nhưng nàng vẫn tự do, hân không thể trói buộc được nàng.

Nhận thức này làm cho hân căm tức, hân thô bạo hôn nàng, đưa tay gạt hết điểm tâm, đem nàng đặt ở trên bàn, mở ra hai chân, hung hăng dùng sức xâm chiếm nàng.

“A!” Hắn đi vào quá sâu, mảy ngài khê nhẩn, môi bị hắn cắn đi cắn lại làm nàng cảm thấy đau. Nghe được kháng nghị của nàng, hắn lại càng thêm thô bạo, bàn tay bắt lấy bộ ngực phồng nộn, lưu lại trên người nàng dấu tay thật sâu.

Nàng còn muốn chạy? Không! Hắn sẽ không cho phép!

Không suy nghĩ nhiều đến nguyên nhân sâu xa, hắn nhất định sẽ không cho nàng rời đi, nàng vĩnh viễn cũng đừng mơ tưởng thoát khỏi hoàng cung này!

Chọc được đến lửa giận của hắn, Giang Sơ Vi khê cong khoe môi, biết lời của mình làm hắn tức giận.

Nàng chính là cố ý đó, bộ hắn tưởng rằng hắn có thể nắm nàng trong tay sao? Cho dù thân thể khát khao hắn, nhưng lòng của nàng vẫn là của nàng, hắn vĩnh viễn cũng đừng nghĩ rằng sẽ trói buộc được nàng!

Nàng cắn môi hắn, làm hắn càng mạnh mẽ chiếm hữu, nàng mỉm cười, trong lòng có đắc ý có kiêu ngạo, có thể trêu chọc đến cảm xúc của hắn, bảo nàng sao không khoái chí?

Bản thân là một cô gái hiện đại, nàng sao mà không biết nam nhân kiêu ngạo này đang tức cái gì? Chẳng phải đó chính là lòng tự tôn nam nhân bị vùi dập, nghĩ là hề có được thân thể nàng liền có được nàng sao?

Hừ! Hắn nghĩ hay ghê!

Nàng, Giang Sơ Vi, vĩnh viễn sẽ không thuộc về hắn!

*

Trong ngự thư phòng, hai bên được dạ mình châu soi sáng, khuôn mặt anh tuấn thường rất bình tĩnh của Hạ Hầu Dận giờ lại có vẻ lo lắng nhìn đồng tấu chương trên bàn.

Vĩnh Phúc cầm nến đứng một bên, im lặng không dám hé răng.

Từ sau khi luyện võ lúc buổi chiều xong, sắc mặt Hoàng Thượng rất khó xem, giống như ăn phải vài cân thuốc nổ, buổi chiều đã có vài vị đại thần bị Hoàng Thượng quăng tấu chương răn dạy một chút.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hoàng Thượng tức giận, từ lúc hắn bắt đầu hầu hạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng luôn bình tĩnh trầm ổn, giấu giếm cảm xúc, nhưng hôm nay ngài lại thật khác thường.

Vĩnh Phúc cố gắng nghĩ xem hôm nay trên tràng luyện võ đã phát sinh chuyện gì?

Hắn nhớ rõ Hoàng Thượng vẫn bắn tên như mọi lần, lệnh cho hoàng hậu hầu ở một bên, hoàng hậu lại chui vào trú trong đình nghỉ mát, trên tay cầm quyển sách.

Sau đó Thanh phi cầu kiến, Hoàng Thượng cho phép, Thanh phi ôn nhu đẹp như thiên tiên tiến sát vào lòng Hoàng Thượng, nói nàng nhớ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng nói ngài rất nhớ Thanh phi.

Hắn thấy hai người thật nồng tình mật ý, Hoàng Thượng cũng cười thật sự vui vẻ, hết thấy đều thực bình thường nha. Nhưng chỉ một khắc sau, mặt Hoàng Thượng liền trầm xuống.

Hắn nhớ rõ khi đó... Hoàng Thượng giống như nhìn về phía đình nghỉ mát, mà hoàng hậu lại rất chăm chú xem sách, sau đó sắc mặt Hoàng Thượng trở nên rất khó nhìn.

Nghĩ đến đó, có vẻ như nguyên nhân có liên quan đến hoàng hậu, nhưng hoàng hậu có làm cái gì sao? Nàng cũng không có hành động tranh giành tình nhân cùng Thanh phi để khiến cho Hoàng Thượng phiền lòng – trước kia từng có quý phi tranh chấp trước mặt Hoàng Thượng, chọc Hoàng Thượng giận dữ, ngài tức giận đến nỗi đem hai quý phi giáng xuống làm tỳ tử, từ đó về sau, không có cung phi nào dám khắc khẩu ở trước mặt Hoàng Thượng.

Nghĩ tới nghĩ lui, Vĩnh Phúc vẫn nghĩ không ra nguyên nhân ở đâu.

Bộp!

Hạ Hầu Dận đột nhiên ném mạnh bút lông sồi trong tay, Vĩnh Phúc trong lòng hoảng sợ, run rẩy mở miệng.

“Hoàng...Hoàng Thượng, ngài có khỏe không?”

“Không có việc gì.” Hạ Hầu Dận phiến chán khoát tay áo, chau mày, dựa vào lưng ghế phiến muộn nhắm mắt lại.

Hai mắt vừa nhắm đã nghĩ đến chuyện buổi chiều lúc đang luyện võ, tâm tình của hắn lại càng tồi tệ.

Hắn đem Thanh phi ôm vào trong ngực, dưới sự năn nỉ của nàng, đáp ứng nàng sẽ tới Thanh Linh cung dùng bữa. Nghe hắn nói vậy, Thanh phi cười đến càng ôn nhu, không có nam nhân nào không động tâm vì nụ cười của nàng.

Thanh phi thanh lệ, khí chất thoát tục, cầm kỳ thư họa không gì không biết, cá tính ôn nhu lại hiểu đạo lý, hiển nhiên là được hắn sủng ái; nếu không phải bởi vì Tô Tú Dung, hắn sẽ phong Thanh phi làm Hậu.

Thanh phi là người hắn yêu thích, nữ nhân xinh đẹp như vậy nam nhân nào lại không thích? So với nữ nhân nào đó không biết tốt xấu, Thanh phi đáng yêu cực kỳ, nếu không phải do mệnh lệnh của hắn, nữ nhân kinh khủng kia căn bản không muốn xuất hiện tại nơi luyện võ.

Hắn ngẩng về phía đình, đã thấy nữ nhân chỉ vì mệnh lệnh của hắn mà tâm không cam lòng không muốn đi vào sân luyện võ đang chuyên tâm đọc sách, làm như không thấy việc hắn thân mật cùng Thanh phi, rất nhân hạ uống trà, ăn điểm tâm, đọc sách, Xuân Hỉ đứng ở một bên giúp nàng quạt gió lau mồ hôi, nàng còn có thể mỉm cười với Xuân Hỉ, chỉ riêng không nhìn hắn.

Trong lòng bỗng nảy lên một cảm xúc không biết diễn tả làm sao, Hạ Hầu Dận chỉ cảm thấy trong nháy mắt đó hắn có cảm giác thực khó chịu.

Hắn đi về phía đình nghỉ, nghiêm mặt nói với nàng, buổi tối hắn không cùng nàng dùng bữa, hắn sẽ tới Thanh Linh cung.

“A, được.” Giang Sơ Vi gật đầu, ngay cả liếc hắn một cái cũng không, chỉ nhìn chăm chăm sách trên tay, không có thêm phản ứng gì.

Cứ như vậy mà thôi? Không tranh thủ tình cảm, không sợ hãi, không thất vọng, giống như hắn đối với nàng không có chút giá trị nào...

Nhận thức này làm cho cảm xúc Hạ Hầu Dận toàn bộ trở nên tồi tệ, hơn một tháng qua, hắn chuyên sủng nàng, cho dù nàng khóc lóc om sòm, cho dù nàng treo lên trên đầu hắn, hắn lần đầu tiên nuông chiều một nữ nhân đến như thế.

Nuông chiều nàng là một chuyện rất tự nhiên, nàng rất đặc biệt, không bám dính hắn, cũng không sợ hắn, có lẽ là muốn xác định xem hắn sẽ đối xử với nàng như thế nào, sau vài lần thử, lá gan người nào đó càng lúc càng lớn, làm việc cũng càng lúc càng kiêu ngạo, thậm chí dám nổi cơn hung hăng với hắn, luôn bất tuân lườm hắn, bằng không thì là mở miệng bắt nạt hắn.

Ở trong mắt nàng, hắn không phải Hoàng Thượng mà chỉ là Hạ Hầu Dận, một Hạ Hầu Dận làm cho nàng chán ghét, chỉ có ở trên giường nàng mới có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Hạ Hầu Dận thừa nhận, hắn cảm thấy nàng rất thú vị, nàng làm cho hắn cảm thấy mới mẻ, mà cũng đã qua hơn một tháng rồi nhưng hứng thú của hắn đối với nàng chỉ có tăng chứ không giảm, cùng một chỗ với nàng hắn thực vui vẻ.

Hắn thích nàng, thích điểm đặc biệt của nàng, tựa như nhìn đến một món đồ chơi đáng ngạc nhiên, nhưng có điều là món đồ chơi này lại xem hắn chẳng có gì lạ lắm cả.

Hôm nay trong lúc luyện võ, hắn lại cảm nhận được điểm ấy.

Nàng không thèm để ý chuyện thất sủng, cũng không để ý Thanh phi, lại càng không để ý hắn! Hắn, Hạ Hầu Dận, đối với nàng mà nói không có chút giá trị nào, nàng căn bản không đem hắn đặt ở trong lòng, nàng...không thích hắn.

Khi sáng tỏ điểm ấy, ngực hắn thoáng chốc co rút thật nhanh, tức giận đánh vào tâm hắn, mặc kệ hắn đối xử với nàng tốt như thế nào, nàng vẫn khinh thường chẳng thèm ngoảnh lại nhìn. Cái nữ nhân đáng ghét kia!

Hắn tức giận xoay người đi, mà nàng vẫn không có phản ứng gì.

Chỉ có hấn là để tâm để ý giống hệt như một đứa ngốc, nhưng hấn để ý cái gì đâu chứ? Hấn chỉ là đang cảm thấy Giang Sơ Vi thú vị mà thôi, chờ thích thú qua đi, chán ngấy rồi, thì hấn sẽ bỏ rơi nàng.

Chỉ là một nữ nhân thôi mà, hấn cũng không phải chưa từng có sủng phi, luôn chỉ hứng thú một thời gian, rồi lại lập tức sủng ái một người khác. Đối với Giang Sơ Vi lúc này chẳng phải cũng giống như thế sao? Nhưng vì sao nhìn thấy bộ dáng không thêm để ý của nàng, hấn lại để ý?

Hạ Hầu Dận không hiểu bởi đây là lần đầu hấn tâm tình không yên như thế này, chỉ cảm thấy phiền muộn chết, mà người khởi xướng hết thảy những điều này đều là nữ nhân chết tiệt đó! Hấn bỗng đứng phắt dậy.

“Hoàng Thượng, phải về Phượng Nghi cung sao?”

“Không, thông báo cho Phượng Nghi cung trăm đêm nay không đến, trăm muốn đến Thanh Linh cung.” Nếu nàng không thêm để ý, vậy hấn để ý cái gì?

Vì sao hấn phải để ý nàng? Thanh phi xinh đẹp ôn nhu, so với nữ nhân kia thì tốt hơn không biết bao nhiêu, chỉ tại hấn đầu vầng mắt hoa mới có thể yêu chiều nàng, yêu chiều cái nữ nhân chẳng biết điều chút nào đối với hấn kia.

Nếu nàng không yêu thích, được rồi, hấn lập tức thu hồi sủng ái lại. Hừ! Đến lúc đó nàng cũng đừng có đến khóc lóc với hấn à nha.

Hạ Hầu Dận cao ngạo đứng thẳng, sải bước rời ngự thư phòng, chuẩn bị đi tới Thanh Linh cung, về phần nữ nhân Giang Sơ Vi kia..... Hấn không thêm để ý! (Mèo: Are u sure???)

6. Chương 6

“Ư...” Một tiếng than nhẹ đầy áp lực phát ra từ sau màn che giường, lọt ra ngoài gian phòng mờ tối, Giang Sơ Vi cắn ngón trỏ, mắt nàng lơ mơ, hô hấp đã sớm không còn ổn định, hai chân mở rộng, một thân thể cao lớn quỳ ở dưới thân nàng, đầu vùi giữa hai chân nàng, dùng lưỡi ôn nhu tàn sát nơi riêng tư của nàng.

Nàng thật không hiểu, nam nhân ở dưới thân đêm nay không phải muốn tiếp giá ở Thanh Linh cung sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở trong phòng nàng, thừa dịp nàng đang ngủ liền không một tiếng động leo lên giường của nàng?

Hạ Hầu Dận cũng không hiểu, rõ ràng hấn đang dùng bữa ở Thanh Linh cung, Thanh Phi còn đang hầu hạ hấn, tháo thắt lưng cởi áo nhìn hấn chờ đợi.

Hết thảy đều tốt, nhưng hấn lại cảm thấy không yên lòng.

Thân thể vô cùng xinh đẹp hấp dẫn đang bày ra trước mắt hấn kia đột nhiên không thể khơi gợi dục vọng của hấn một chút nào, đối mặt với sự mê hoặc của Thanh Phi, hấn chỉ cảm thấy lòng yên tĩnh như nước.

Trong đầu hấn luôn hiện lên một gương mặt bình thường, một chút đẹp cũng không có, cặp mắt kiêu ngạo kia cũng không có một chút ôn nhu, đáng người cứng nhắc không quyến rũ, nhưng mà... hấn lại thầm nhớ đến nàng.

Đúng là quý ám! Hạ Hầu Dận cảm thấy phiền muộn, hấn thử hôn vào môi của Thanh Phi, nhưng trong đầu óc lại nghĩ đến nụ hôn của nữ nhân kia, khi thì kịch liệt, khi thì khéo léo đưa đầu lưỡi vào miệng hấn, nhiệt tình hôn hấn, dễ dàng khơi mào của dục vọng của hấn.

Chết tiệt!

Hấn vội vàng rời khỏi đôi môi của Thanh Phi khiến nàng giật mình nhìn hấn, hấn chỉ có thể nói bây giờ mình có việc, rồi nhanh chóng rời khỏi Thanh Linh cung.

Đôi chân hần như có ý thức riêng của chúng đã đưa hần đến Phượng Nghi Cung, vẫy tay cho các cung nữ gác đêm lui đi, hần bước vào tẩm cung, liền thấy nữ nhân làm cho tâm tình của hần không yên đang ngủ một cách ngon lành.

Nàng dường như không hề bị ảnh hưởng giống hần, vẫn ăn ngon ngủ yên, khiến hần có cảm giác mình trở thành một tên ngốc.

Hần cơ hồ thẹn quá hóa giận đề lên người nàng, xé rách quần áo của nàng, nàng bị động tác của hần đánh thức, nhưng câu đầu tiên nói với hần lại là:

“Hạ Hầu Dận, sao ngươi lại ở đây?”

Hần tại sao lại ở đây? Hần cũng không biết, hần chỉ cảm thấy bản thân mình điên mất rồi!

Mà kẻ đầu sỏ gây nên chuyện lại bày ra một vẻ mặt cực kỳ vô tội trước mặt hần, làm cho hần vừa tức lại vừa giận, dựa vào cái gì mà chỉ có hần bị nàng làm cho rối loạn lung tung, còn nàng thì lại vẫn ung dung như thường?

Hạ Hầu Dận vừa tức giận vừa không cam lòng, hần điên cuồng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, không muốn nghe bất cứ lời nói không thuận tai nào của nàng, ngón tay vỗ về cặp mông như muốn chứng minh điều gì, không ngừng khiêu khích dục vọng của nàng.

Hần giang hai chân của nàng ra, đem mặt vùi vào hoa tâm yếu mềm, đầu lưỡi nóng ẩm đẩy hai cánh hoa ra, liếm láp phía dưới đóa hoa.

Thân là đế vương, hần chưa từng đối xử với phi tần nào như thế, cho tới bây giờ toàn là các nàng hầu hạ hần, dùng thân thể để khơi mào dục vọng của hần, cho tới bây giờ hần chưa từng làm những hành động này.

Nhưng Giang Sơ Vi lại không giống với các phi tần khác, hần thích thăm dò cơ thể miễn cảm của nàng, thích trêu chọc nàng, thích thấy nàng dưới tay hần phát ra những tiếng rên rỉ không thể kiềm chế được, đồng thời vận vẹo co duỗi thân thể, làm cho hần có cảm giác chinh phục được khoái cảm của nàng.

Chỉ có lúc này, hần mới có cảm giác thắng được nàng.

Hần hôn lên hai cánh hoa đầy đặn, hoa khẩu ẩm ướt bởi vì hần liếm láp mà càng lúc càng ẩm ướt hơn, mật dịch không ngừng chảy ra, hần ra sức hút, ngay lập tức hần có cảm giác cặp mông của nàng vì hưng phấn mà nâng lên, tiếng rên rỉ của nàng lại phát ra.

Phản ứng của nàng làm hần cảm thấy thỏa mãn, ngón tay đi vào hoa khẩu, hoa thịt bởi có sự ra vào của hần mà co rút một cách nhanh chóng, đem ngón tay dài của hần chôn vào thật sâu bên trong

Hần hôn lên nhụy hoa, cắn nhẹ vào nó, ngón tay chuyển động, tìm đến chỗ hạch thịt đầy đặn mềm mại bên trong mà không ngừng ma sát.

“Đừng mà...” Lưng của Giang Sơ Vi cong lên, hốc mắt đầm nước, nàng cắn ngón tay, yếu ớt chống cự, “Đừng chạm vào nơi đó.....”

Cơ thể miễn cảm này của nàng vốn không thể chịu nổi khiêu khích của hần, hần chắc chắn là đang cố tình cố ý không ngừng công kích chỗ dễ dàng bị kích tình nhất của nàng.

“Nhưng chỗ này của ngươi cắn nuốt ngón tay ta thật nhanh nha.” Hần không ngừng chêu chọc khối thịt đầy đặn kia, môi hần nhếch lên khi cảm thấy người nàng run lên, mật dịch tiết ra ngày càng nhiều. “Rõ ràng ngươi thích... Nhìn xem, ngươi rất hưng phấn.”

Ngón tay dài tiếp tục ra vào, khiến cho nơi riêng tư của nàng ngày càng nhiều mật dịch.

Hần mở miệng đưa đến hoa lộ, ngậm một ngụm, rồi chồm lên trên nàng, dùng môi chạm vào môi của nàng, đem toàn bộ mật dịch trong miệng đổ vào miệng nàng.

Tên biến thái này!

Nàng buồn bực trừng hần, trong miệng đầy mùi vị tình dục nồng đậm, tên háo sắc này luôn sử dụng mảnh khốc ở trên người nàng, lấy việc nàng không khống chế được làm niềm vui của hần.

Ngón tay dài vẫn không ngừng kích thích nơi riêng tư của nàng, ngón cái đè vào nhụy châu, mật dịch tiết ra cơ hồ thấm ướt nệm giường.

Cái miệng nhỏ nhắn bị hấn ngăn chặn, hơi thở của hấn phả vào mặt nàng, răng nanh nhẹ cắn môi nàng, con ngươi đen chìm đắm trong tình dục, giọng nói khàn khàn gian tà nói với nàng, “Vi, hai cái miệng nhỏ nhắn của ngươi đều rất giỏi cắn người.” Nói xong, đầu ngón tay dùng sức triển khai ma thuật trong hoa huyết yếu ớt nhất kia của nàng.

“A...” cơ thể Giang Sơ Vi như muốn co bật thẳng lên, cái miệng nhỏ nhắn phát ra những tiếng rên kiều mị, hoa thịt lập tức co rút gấp gáp kẹp lấy ngón tay dài, nàng trong nháy mắt trở nên thất thần, trải qua cao trào run rẩy nhất.

Hấn thưởng thức trạng thái kiều diễm mê man của nàng, khuôn mặt bình thường vào lúc này lại trở nên xinh đẹp đến mê người khiến hấn nhìn như bị mê muội.

Ngón tay dài rút ra, mắt đi trở ngại, mật dịch liên ào ào chảy ra, đóa hoa hé mở giống như đang thổ lộ tình cảm một cách kiều diễm, hấn nâng đùi phải của nàng đặt trên vai, đem dục vọng đang bùng bùng phần chân đặt vào miệng hoa, miệng rắn chắn dùng lực nhấn mạnh một cái, đâm xuyên vào nàng.

Hoa huyết mê mị đang bị vây trong cao trào đột nhiên được lấp đầy liền trở nên hưng phấn rung động, hoa huyết giống như cắn chặt lấy hấn, thân thể cường tráng vì bị buộc chặt mà trở nên kích động, hấn đưa đẩy, rời khỏi rồi lại mạnh mẽ tiến vào.

Cái miệng nhỏ nhắn vì động tác của hấn mà không ngừng ngâm nga, huyết động dưới thân mở rộng ra vì hấn, vách hoa co rút nhanh chóng hấp thụ hấn thật sâu, hấn nhìn chăm chăm vào mắt của nàng, thấy trong mắt nàng chỉ có hình ảnh của hấn

Giờ này khắc này, thân thể của nàng chỉ có hấn, trong mắt nàng cũng chỉ có hấn.

Hạ Hầu Dận cảm thấy thỏa mãn, hấn kéo nàng lại, làm cho nàng ngồi ở trên người hấn, tư thế này làm cho hấn đi vào càng sâu bên trong nàng, đồng thời làm cho hoa huyết tiết dịch ngày càng nhiều.

“Ư... Hạ Hầu Dận...” Nàng cắn môi, bàn tay nhỏ bé bắt lấy bờ vai của hấn, tay hấn đặt trên thắt lưng của nàng, không ngừng di chuyển thân nàng lên xuống.

Nàng nhanh chóng bị hấn thúc đẩy, cảm thấy vật nóng đi vào ngày càng sâu, con ngươi đen thâm trầm nhìn thẳng vào nàng, giống như muốn nắm giữ linh hồn của nàng.

Trái tim của nàng không khỏi nhảy dựng, không hiểu tại sao hấn lại nhìn nàng như vậy?

Hạ Hầu Dận hôn lên môi nàng, “Vi...” Hấn nhẹ nhàng, tinh tế nắm bắt tên nàng, giống như muốn đem nàng nhập vào cơ thể nóng rực của hấn, giống như muốn cắn nuốt nàng.

Giang Sơ Vi không khỏi kinh hoảng, nàng muốn tìm cách tháo lui, nhưng tay hấn lại chế trụ gáy của nàng, đầu lưỡi thâm thiết quấn chặt lấy lưỡi nàng, như đoạt lấy mọi thứ của nàng.

Nữ nhân này thế mà lại có thể làm cho hấn mất bình tĩnh, mà đáng ra không nên như vậy, nàng chỉ là món đồ chơi mới của hấn, đáng lẽ hấn không nên để ý đến nàng nhiều như vậy.

Nhưng mà... Hấn dường như không thể kiềm chế bản thân của mình.

Có phải do lòng tự tôn của nam nhân bị khiêu khích hay không? Nàng càng không cần, hấn càng muốn nàng. Nàng càng xem hấn không ra gì, hấn càng để nàng ở trong lòng.

Sự tồn tại của nàng ngoài tầm dự kiến của hấn, nàng giữ một vị trí quan trọng trong ý thức của hấn. Nhưng chỉ có hấn như thế còn nàng thì vẫn ung dung tự do, tự do một cách đáng giận, tự do đến nỗi làm cho hấn muốn cắn nuốt nàng, chỉ muốn đem nàng gát gao trói chặt bên mình.

Mặc kệ đó là vì ham muốn chiếm đoạt hay là vì một lý do gì khác, Hạ Hầu Dận chỉ biết là, hấn dường như sẽ không bao giờ buông nàng ra được.

“Vi...” Hấn hôn nàng thật sâu, nhìn nàng vì bị hấn hôn mà ngày càng trầm luân, tư hoa đang gát gao bao chặt lấy hấn càng trở nên ẩm ướt mềm mại hơn bao giờ hết, hấn gợi lên tươi cười.

Đè lên người nàng, đem chân của nàng quặt trụ hông hắn, hắn kích thích, hung tợn chiếm lĩnh nàng, làm cho nàng dưới thân của hắn khóc lóc, phát ra tiếng rên rỉ đầy mật ngọt.

Nếu không thể buông, vậy thì không cần buông!

Mặc kệ nàng muốn hay không, hắn cũng sẽ không buông nàng ra, hắn sẽ khiến nàng vĩnh viễn ở bên hắn, vĩnh viễn không bao giờ rời xa hắn.

“Vi Vi...”

“A...” Hắn càng tiến càng vào sâu, giống như phải đem nàng nuốt vào toàn bộ, vách huyết vì tiếp nhận quá nhiều hưng phấn mà run run, hoa huyết cũng không ngừng run rẩy, Giang Sơ Vi cơ hồ không chịu nổi, nàng khóc nói, “Dừng lại...”

Mọi lời cầu xin tha thứ đều bị hắn nuốt vào, dùng đôi môi nóng chảy giữ lấy môi nàng, Hạ Hầu Dận đem dục vọng tiến thật sâu vào tận cửa cung sâu nhất của nàng, một lần rồi lại một lần mãnh liệt chiếm trọn lấy nàng.

“Vi Vi...”

Nàng là của hắn!

*

Giang Sơ Vi cảm thấy thất lực của mình sắp bị chặt đứt lìa.

Mà không chỉ thất lực, toàn thân nàng từ cơ bắp đến xương cốt đều đau nhức, như là bị chặt ra thành vài đoạn rồi lại bị ghép vào may lại, làm cho nàng không thể nào xuống giường được.

Không biết tối qua tên Hạ Hầu Dận biến thái kia phát điên cái gì, động tác vừa thô lỗ lại vừa mãnh liệt, biến nàng thành búp bê tình ái, đã man ra sức chiếm lấy nàng.

Toàn bộ thân thể nàng đều bị hắn để lại vết cắn, vết hôn, tuy mấy vết hôn không thể nhìn ra trên làn da đen, nhưng mà những vết cắn thì quả thật rất rõ ràng, nhìn vào dấu răng trên cổ tay, Giang Sơ Vi thật sự rất muốn cắn chết hắn.

Ngộ à nha! Nàng không hề trêu chọc hắn, hắn vô duyên vô cớ lấy nàng ra để phát tiết làm cái gì? Hơn nữa không phải tên kia muốn bãi giá ở Thanh Linh cung hay sao? Tại sao nửa đêm lại trèo lên giường của nàng?

Chẳng lẽ Thanh phi không thỏa mãn được hắn? Chẳng lẽ hắn đối với Tô Tú Dung “phẳng lì” này có tình ý gì hay sao?

Điều này làm sao có thể? Nếu nàng là nam nhân cũng sẽ chọn Thanh phi, muốn ngực có ngực, thất lực lại tinh tế, hông lại vừa tròn vừa đẹp, hơn nữa còn là mỹ nữ, người có mắt đều sẽ chọn Thanh phi.

Còn về Tô Tú Dung..... Haiz. Khuôn mặt này chỉ có thể làm đậu cô ve, Giang Sơ Vi đã hoàn toàn “lạnh tâm” với nó.

Chẳng lẽ Thanh phi chọc giận hắn? Kỳ quái, oan có đầu nợ có chủ, Thanh phi khiến hắn tức giận, hắn sao không tìm nàng ta tính sổ, lại tìm nàng là sao? Nàng là người dễ bị khi dễ, dễ bị bắt nạt như vậy sao?

Nghĩ đến Hạ Hầu Dận bắt nạt nàng rất thỏa thích khiến cho Giang Sơ Vi cảm thấy rất khó chịu.

Bệnh thần kinh! Chính hắn là người muốn đến Thanh Linh cung tìm Thanh phi –OK, Giang Sơ Vi thừa nhận, khi nghe Hạ Hầu Dận nói muốn bãi giá ở Thanh Linh cung, nàng nhất thời cũng có cảm thấy chút chút không thoải mái, bất quá chỉ là chút chút thôi nha – nhưng nàng không hề ngăn cản à nha!

Hắn muốn tìm ai, muốn chết trên người phi tần nào, đều là chuyện của hắn, tên háo sắc kia tốt nhất từ nay về sau đừng bao giờ đến tìm nàng nữa, bởi vì chỉ cần gặp hắn, ngày tháng của nàng liền không được bình yên.

Cứ ba bữa nửa tuần còn có các phi tần đến thỉnh an nàng, đây là cách nói dễ nghe, nếu nói trắng ra, căn bản là tới tìm nàng nàng ra oai phủ đầu, đám nữ nhân kia ý thấy Tô Tú Dung tính tình yếu đuối, cần bản

không đem hoàng hậu này để vào trong mắt, ngoài mắt thì cung kính, bên trong toàn là ẩn nhẫn dao găm, chua ngoa đến khiếp!

Giang Sơ Vi bèn trực tiếp xem đám nữ nhân này như những chú khỉ làm trò hề nhảy nhót giúp vui cho nàng, mỉm cười nghe những ngôn ngữ giả tạo, cũng có làm quái gì được nàng đâu. Thân là người có khuyết điểm trong mắt họ, nàng lại rất cao hứng là sao? Là bởi vì, chỉ có kẻ tài trí bình thường mới đổ kỵ với người thấp kém hơn mình, Giang Sơ Vi nàng từ nhỏ đã bị mọi người ganh tị, sớm đã thành thói quen!

Nhưng mà cái đám xiếc khỉ kia suốt ngày lập đi lập lại mà chả có gì mới, đến ngay cả những lời nói nhạt nhẽo chua ngoa kia cũng chỉ có vài câu xào tới xào lui hoài, một chút sáng kiến đều không có, làm nàng lâu ngày cũng cảm thấy buồn chán.

Hơn nữa, tại sao nàng phải vì Hạ Hầu Dận mà bị mấy nàng ghen ghét? Nếu muốn vậy thì nàng đã không để hắn đi nha! Đỡ phải chịu tên háo sắc kia quay lại tìm nàng nổi điên.

Lấy tay mắt xa cánh tay bên kia, cả người Giang Sơ Vi đau nhức đến nỗi không thể cử động, Hạ Hầu Dận tới nay nếu dám chạm vào nàng, nàng nhất định sẽ đá hắn xuống giường.

Không đúng, chờ hắn xuất hiện, nàng trước tiên sẽ hung hăng cắn lấy hắn để tiết hận!

Đều bởi vì hắn hại nàng hiện tại chỉ có thể giống như một phế nhân nằm ở trên giường, Giang Sơ Vi ôm gối – nàng có thói quen ôm gì đó khi ngủ, lúc ngủ cùng Hạ Hầu Dận nàng liền ôm hắn ngủ, khi Hạ Hầu Dận lên triều sớm, sẽ đem gối mềm nhét vào trong lòng nàng, để nàng tiếp tục ôm gối mềm ngủ thật sự an ổn.

Gối mềm là Hạ Hầu Dận cho người làm riêng, bên trong dồn lá trà phơi nắng, cho nên có thể ngửi thấy hương trà tự nhiên, Giang Sơ Vi thực sự rất thích.

Vùi mặt vào gối mềm, nàng chẳng cảm thấy thích chí một chút nào khi được kẻ nào đó sủng ái, mà trong đầu toàn nghĩ làm cách nào để trả thù tên khốn kiếp đáng ghét kia đã ép buộc nàng suốt đêm đến cả người đau nhức thế này.

“Nương nương!” Xuân Hỉ đột nhiên khẩn trương chạy vào.

“Chuyện gì?” Cọ gối mềm, Giang Sơ Vi buồn ngủ nói.

“Chuyện là... Thanh phi nương nương đến đây.”

“Thanh phi?” Giang Sơ Vi thanh tỉnh liền tức khắc, ngẩng đầu nhìn Xuân Hỉ, nàng ấy nói Thanh phi, liệu có phải chính là người mà nàng đang nghĩ đến không?

“Đúng vậy, Thanh phi nói ngài ấy có làm chút điểm tâm, muốn mời nương nương người nhắm nháp thử.” Xuân Hỉ cũng thực khẩn trương, Hạ Hỉ đã đi truyền dọn bữa trưa, chỉ còn một mình nàng hầu hạ chủ tử, ai ngờ Thanh phi lại đột nhiên đến làm cho nàng hoảng sợ. Thời gian này các nương nương khác đều có đến, chỉ có Thanh phi đang được sủng ái thì không có ghé qua bao giờ.

“Điểm tâm?” Lễ phép đến vậy à? Nàng nhớ đến Thanh phi luôn tự mình là cao quý kia cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ ngó đến nàng bằng một con mắt nha! Lần này sao lại tự tay muốn làm điểm tâm cho nàng, chẳng lẽ muốn hạ độc sao?

Thú vị!

Giang Sơ Vi cảm thấy rất vui vẻ, nàng rất muốn biết Thanh phi muốn làm gì, “Xuân Hỉ, giúp ta thay quần áo.” Nàng miễn cưỡng xuống giường, “A! Shit!” Thân thể đau nhức quá thế, Hạ Hầu Dận, người chết chắc rồi!

Giang Sơ Vi tức giận đến nỗi không thèm tốn hơi để mắng chửi, chỉ mặc cho Xuân Hỉ giúp nàng mặc quần áo, tùy tiện đem tóc dài búi lên, rồi đến nằm trên một cái ghế bọc lông chồn trắng tuyết, tiếp nhận trà từ tay Xuân Hỉ bưng tới. Nàng hất cằm, ý bảo Xuân Hỉ có thể kêu cho người vào được rồi.

Chỉ chốc lát sau, Thanh phi một thân nhẹ nhàng quý phái đi vào, y phục màu tím thêu hoa hải đường khiến nàng càng thanh lệ thoát tục, xét từng góc độ, nàng đều làm cho Hoàng Hậu trở nên mờ nhạt, không ánh sáng.

Giang Sơ Vi uống trà, không có đứng dậy – nàng là hoàng hậu, tại sao phải hạ mình nghênh đón? Nhưng Thanh phi này thật... Nàng từ từ nhấc mi mắt.

Thanh phi mỉm cười, một nụ cười dịu dàng khéo léo, Giang Sơ Vi cũng mỉm cười, sau đó hạ mắt tiếp tục uống trà.

Không ngờ Tô Tú Dung lại dùng thái độ này, chứ không phải đứng dậy vâng vâng dạ dạ mà nghênh đón, ánh mắt Thanh phi tối sầm, mặt cũng cứng đờ.

“Thanh phi thỉnh an Hoàng Hậu nương nương.” Nhưng nàng hiểu được thân phận của bản thân, tao nhã hướng về Tô Tú Dung hành lễ, nhưng tư thái vẫn toát lên vẻ kiêu ngạo.

“Đứng lên đi!” Giang Sơ Vi buông bát trà, hai bàn tay lồng vào nhau, lườm biếng xem xét nàng.

Nàng đối với Thanh Phi cao ngạo này chỉ có thái độ khinh mạn, hoàn toàn không để Thanh phi vào mắt, “Nghe nói người tự tay làm điểm tâm.”

Đối mặt với các phi tần khác, thái độ của nàng không có tệ đến như vậy, bất quá chỉ có đối với Thanh phi, nàng chính là muốn ra oai phủ đầu nàng ta một chút – nàng thề chuyện này không hề liên quan gì đến chuyện người nào đó hôm qua đi Thanh Linh cung, nàng chỉ thuần túy cảm thấy Thanh phi không vừa mắt mà thôi.

Thanh phi không khỏi kinh ngạc, đây thật sự là Tô Tú Dung yếu đuối kia sao? Nàng ta không hề tỏ thái độ e sợ nàng, chẳng lẽ bởi vì hiện đang được Hoàng Thượng sủng ái cho nên thái độ mới thay đổi như vậy?

Trong lòng nàng nghi hoặc nhưng trên mặt lại không lộ thanh sắc gì, tiếp nhận một cái khay từ trên tay cung nữ, cười nói Tô Tú Dung: “Đây là bánh hạnh nhân Thanh nhi tự tay làm, muốn mời Hoàng Hậu nếm thử.”

Giang Sơ Vi để cho Xuân Hỉ tiếp nhận bánh hạnh nhân, liếc mắt nhìn những cái bánh hạnh nhân ngon miệng kia, không biết bên trong có tẩm tro bụi hoặc nước miếng hay không, dù sao lòng người vốn hiểm ác, nàng mà dám ăn thứ này thì đúng là có quỷ nha.

Đầu thì nghĩ như vậy, nhưng nàng vẫn cười cười, “Phiền Thanh phi rồi, bản cung tối nay sẽ cùng Hoàng Thượng nhấm nháp thử trù nghệ của người.” Ha ha! Nàng thấy sắc mặt của Thanh phi khê biến.

“Hoàng Thượng gần đây đều bãi giá ở Phụng Nghi cung, có thể được Hoàng Thượng chuyên sủng, hoàng hậu nhất định thực vui vẻ.” Nhịn sự ghen tức trong lòng xuống, Thanh phi vẫn ôn nhu.

“Đúng nha!” Giang Sơ Vi cười đến ngưỡng ngưỡng, lơ đãng vén phần tóc phía sau gáy, làm lộ ra những vết cắn phía bên dưới, “Nhưng có lẽ muối muối các người gần đây cảm thấy rất cô đơn tịch mịch phải không?”

Nàng nhìn Thanh phi một cách cảm thông, không tin là nàng ta vẫn có thể tiếp tục cười được.

Thanh phi trừng mắt nhìn vào gáy của Giang Sơ Vi, lại nghe thấy hàm ý trêu chọc trong lời nói, nét cười trên mặt rốt cuộc cũng không giữ được.

Từ sau khi tiến cung, nàng được Hoàng Thượng yêu thương, quanh nàng không người nào mà không nịnh bợ nịnh hót nàng, cho dù Tô Tú Dung là Hoàng Hậu thì sao? Người Hoàng Thượng thích là nàng.

Cho dù gần đây Hoàng Thượng đối với Tô Tú Dung rất tốt, nhưng nàng tin rằng đó chỉ là tạm thời mà thôi, nhất định là vì trấn an thái hậu nên Hoàng Thượng mới ít khi đến chỗ nàng.

Đêm qua, Hoàng Thượng rốt cuộc cũng đến Thanh Linh cung, nàng vui vẻ chuẩn bị hết thảy, nghĩ rằng nàng sẽ chiếm được sự yêu thích của Hoàng Thượng. Ai ngờ, Hoàng Thượng lại đột nhiên rời đi làm nàng không khỏi kinh ngạc, cuối cùng nàng lại nghe cung nữ nói, Hoàng Thượng buổi sáng nay trực tiếp từ Phụng Nghi cung rời đi vào triều sớm, tin này đã kích nàng rất mạnh.

Nàng không nghĩ tới Hoàng Thượng rời Thanh Linh cung bởi vì Tô Tú Dung, điều này sao có thể xảy ra? Tô Tú Dung làm sao so với nàng được?

Nàng vừa sợ vừa giận, nữ nhân bình thường vẫn bị nàng khinh khi này thế nhưng nay lại thắng nàng, cướp đi sủng ái của Hoàng Thượng đối với nàng, cơn tức này làm sao nàng có thể nuốt trôi cho được?

Chính vì vậy hôm nay nàng mới hạ mình đích thân chủ động đi đến Phượng Nghi cung. Khi bước chân vào Phượng Nghi cung, nàng nhìn thấy trên bàn là bộ dụng cụ trà đạo Thanh Dứu Hoa Từ hiếm có, còn ghế nằm làm bằng lông hồ ly trắng như tuyết là do sứ giả Khương tộc tiến cống chúc mừng sinh nhật của Hoàng Thượng, trên bàn trang điểm lại có rất nhiều trân châu Nam Dương cùng phỉ thúy mã não, ngay cả cây trầm ngọc hình phượng hoàng cài trên tóc của Tô Tú Dung cũng là vật hiếm thấy.

Tô Tú Dung không những được Hoàng Thượng yêu thương sủng ái, mà còn là người duy nhất được cực sủng, ngay cả đối với nàng, Hoàng Thượng cũng không yêu thương nhiều đến như vậy.

Thanh phi nhìn chằm chằm vào gương mặt bình thường trước mặt, một chút tư sắc cũng không có, màu da ngăm đen như than, một chút cũng không thể so bì được với nàng, Hoàng Thượng tại sao lại thích một nữ nhân như thế đến như vậy?

Chỉ mới vài tháng ngắn ngủi, tại sao Hoàng Thượng lại thay đổi nhiều đến như vậy?

Thanh phi không tin nhưng tất cả mọi chuyện trước mắt là sự thật. Nàng không cam lòng, Tô Tú Dung làm sao có thể so với nàng? Nàng nhất định phải đoạt lại ân sủng của Hoàng Thượng.

“Nếu được vậy thì hay quá, nếu Hoàng Hậu có thể vì Hoàng Thượng sinh hạ con nối dòng, chúng ta là muối muối đều cảm thấy vui mừng thay, nhưng mà.....” Thanh phi cắn môi, muốn nói gì đó lại thôi, chỉ thở dài.

Nữ nhân này muốn nói gì? Nàng mà mang thai thì sẽ làm các nàng vui mừng? Lời này có ý tứ gì?

Giang Sơ Vi hoàn toàn nghe không hiểu, biết rõ có quý kế, nàng vẫn cảm thấy rất tò mò, “Chỉ là cái gì?”

Thanh phi khó xử nhìn nàng, do dự một hồi, mới ôn nhu mở miệng: “Chính là Hoàng Thượng những năm gần đây đều không có sinh hạ được đứa con nào, không chỉ đại thần trong triều sốt ruột, thái hậu cùng Hoàng Thượng nhất định cũng rất nóng vội, Thanh phi là muốn thỉnh hoàng hậu có thể khuyên thái hậu thay đổi chủ ý hay không?”

“Chủ ý gì?” Từ đầu cho đến giờ Giang Sơ Vi nghe đều chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Thanh phi nghĩ rằng nàng giả ngu, trong lòng hừ lạnh, trên mặt lại càng ôn nhu, “Chẳng phải Hoàng Thượng đã đáp ứng Thái Hậu trừ khi Hoàng Hậu sinh hạ đứa con đầu lòng, nếu không các cung phi khác không thể có thai hay sao? Nhưng hoàng hậu ngài tới nay vẫn không có tin tức, làm cho chúng thiếp cung phi cho dù muốn vì Hoàng Thượng mà sinh con cũng không thể, bởi vậy Thanh phi mới cả gan thỉnh hoàng hậu cầu thái hậu thu hồi mệnh lệnh này...”

Cái gì?! Giang Sơ Vi ngây người, những lời nói còn lại của Thanh Phi nàng hoàn toàn không nghe thêm được tiếng nào.

Khi nào Tô Tú Dung sinh hạ được hài tử đầu tiên, các cung phi khác mới có thể mang thai? Tin tức này là sao? Tại sao không ai nói cho nàng biết?

Khó trách Hạ Hầu Dận cho đến bây giờ đều không có hài tử, nguyên nhân hoá ra là vì Tô Tú Dung sinh không được...

Không đúng, không phải Tô Tú Dung sinh không được, mà là do nàng lúc trước thất sủng, mà hiện tại, Tô Tú Dung mất, chiếm cứ khối này thân thể này là nàng, như vậy chẳng phải nghĩa là sẽ do nàng sinh sao...

Giang Sơ Vi nhất thời cứng đờ, nàng nghĩ lại chuyện mấy tháng qua nàng cùng Hạ Hầu Dận lẩn lộn, lý trí trong đầu lập tức biến mất.

Đúng là một tên hỗn đản!

Hạ Hầu Dận... Nàng muốn xé xác hắn!

Giang Sơ Vi nổi giận đùng đùng đi tới hướng ngự thư phòng, nàng tức giận đến mất đi lý trí, cũng bất chấp là phải giả bộ mang bộ dáng của Tô Tú Dung.

Xa xa, nàng nhìn thấy Vĩnh Phúc đứng canh ngoài cửa.

Vĩnh Phúc thấy nàng thì khấn trương hẳn lên, “Hoàng hậu ngài...”

“Cút ngay!” Nàng gằm nhẹ, mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của Vĩnh Phúc, nàng một cước đá văng cửa, bước vào. Nàng còn chưa vào cửa thì Hạ Hầu Dận đã nghe thấy thanh âm của Vĩnh Phúc, rồi ngay lập tức nghe tiếng cửa đập mạnh, sau đó Giang Sơ Vi phẫn nộ đi về phía hắc.

“Hạ Hầu Dận!” Giang Sơ Vi tức giận đến đập bàn, đem tấu chương quăng vào hắc. “Tên hỗn đản này dám lừa ta!”

“Vi Vi ngươi làm cái gì?” Hạ Hầu Dận nhú mày gấp tấu chương lại, không hiểu nàng đột nhiên phát điên vì cái gì, hắc có làm gì chọc tới nàng sao?

Nếu nàng giận là vì tối hôm qua hắc quá tay, hừ, đó cũng là do tự nàng tìm, ai bảo nàng làm cho hắc cảm thấy khó chịu!

“Ta làm cái gì?” Giang Sơ Vi giận dữ rống lên, “Câu này là ta mới muốn hỏi ngươi đây nè. Ngươi làm gì đối với ta. Tên chết tiệt nhà ngươi tại sao lại không nói cho ta biết sở dĩ các cung phi khác không mang thai, không phải bởi vì ngươi có vấn đề, mà là bởi vì các nàng được thái y cấp thuốc tránh thai.”

Mà nàng nào biết có chuyện uống chén thuốc tránh thai này nọ, mỗi ngày nàng đều bị Hạ Hầu Dận lật qua lật lại, ngay cả canh thuốc gì đó đều chưa từng uống qua.

“Còn nữa, cái gì mà chỉ có Tô Tú Dung mới có thể sinh hạ tiểu hài tử thứ nhất, tại sao ngươi lại không nói cho ta biết chuyện này?” Nàng tức giận chất vấn.

Hạ Hầu Dận cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân khiến nàng tức giận, đối mặt với lửa giận của nàng, ngược lại vẻ mặt của hắc lại rất bình tĩnh, “Có cần phải nói sao?” Hắc nhú mày hỏi lại.

Giang Sơ Vi trừng lớn mắt, không thể tin được mình vừa nghe được cái gì, “Ngươi nói như vậy là ý gì?” Hắc đang nói quái quỷ gì vậy?

Hạ Hầu Dận bình thản nói: “Ngươi là Hoàng Hậu của ta.”

“Ta không phải!” Giang Sơ Vi đập tay lên bàn, nàng giận dữ trừng mắt nhìn hắc, “Ngươi biết rõ là ta không phải, ta không phải Tô Tú Dung, ta là Giang Sơ Vi!”

“Nhưng thân thể này không phải là của Tô Tú Dung hay sao?” Hắc lại hỏi, đôi môi nhếch lên cười nhưng trong mắt lại không có ý cười, thái độ của nàng đã chọc giận hắc.

Chẳng lẽ nàng không nghĩ rằng nàng sẽ sinh hài tử cho hắc hay sao? Nàng cho nàng chán ghét hắc là có thể thoát khỏi hắc sao?

Không! Hắc sẽ không cho phép! Nếu nàng mơ tưởng cãi lại lời hắc, hắc sẽ không tiếp tục theo đuổi nàng nữa.

“Giang Sơ Vi, mặc kệ ngươi muốn hoặc không muốn, ngươi mơ cũng đừng có mơ, chỉ cần ngươi còn ở trong cơ thể của Tô Tú Dung thì ngươi chính là hoàng hậu của ta.” Nàng vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ sẽ thoát khỏi thân phận này!

“Ngươi!” Giang Sơ Vi tức giận đến toàn thân phát run, nhưng cũng biết những lời hắc nói đều là thật, thân thể này quả thật là của Tô Tú Dung, nàng chỉ là một linh hồn lang bạt đang tá túc mà thôi.

Nhưng chỉ như vậy mà có thể khuất phục nàng, nàng không muốn!

Hắc dựa vào cái gì mà đối đãi với nàng như vậy, dựa vào cái gì?

“Hạ Hầu Dận! Ngươi mơ tưởng nắm được Tô Tú Dung trong tay thì nắm được ta à!” Nàng tức giận cầm lấy nghiến mực ném vào hắc, Hạ Hầu Dận đứng dậy tránh, nhưng long bào trên người vẫn bị mực dính vào.

“Giang Sơ Vi! Ngươi nháo đủ chưa?” Hạ Hầu Dận hoàn toàn phát hỏa, hắc quá sùng ái phóng túng nàng nên nàng mới có thể đi lên đầu của hắc như thế?

“Chưa đủ!” Giang Sơ Vi rống to hơn hắc, hắc nghĩ chỉ cần hắc nổi giận với nàng thì nàng sẽ sợ hắc sao? “Ta nói cho ngươi biết, ta, Giang Sơ Vi, sẽ không sinh tiểu hài tử cho ngươi, ta sẽ làm cho thái hậu thu hồi mệnh lệnh, ngươi tìm nữ nhân khác giúp ngươi sinh con đi!”

Nói xong, nàng chuẩn bị rời đi tìm thái hậu, thì cổ tay đã bị hắn thô bạo giữ lấy.

“Người dám?” Hạ Hầu Dận bắt lấy nàng, dùng tay chế trụ hai cổ tay nàng, không ngờ rằng nàng lại khinh thường hắn như vậy, điều này làm cho hắn hoàn toàn mất đi lý trí.

“Người thử xem ta có dám hay không!” Giang Sơ Vi kiêu ngạo hếch cằm lên, giấy dựa muốn thoát ra khỏi kiềm chế của hắn. “Buông ra! Hạ Hầu Dận, buông!”

“Giang Sơ Vi, người đừng khiêu chiến giới hạn của ta, đừng ép ta đem người ra làm gương.” Hắn dùng lực chế trụ nàng, rõ ràng là đang tức giận đến muốn giết nàng, lại sợ nàng vì muốn giấy dựa mà làm bị thương chính mình.

Đáng chết! Đến như vậy rồi mà còn nghĩ đến việc bảo hộ nàng, Hạ Hầu Dận trở nên căm tức, nữ nhân không tìm không phổi này căn bản là không xứng đáng!

“Người dựa vào cái gì mà đem ta ra làm gương? Buông tay! Hạ Hầu Dận, mau thả ta ra!” Giang Sơ Vi tức giận đến hét lên, giờ khắc này nàng chỉ nghĩ đến việc phản kháng hắn mà không còn nghĩ đến việc gì khác, nàng sẽ không để mặc hắn bỏ bê nàng, nàng không muốn làm Tô Tú Dung, nàng là Giang Sơ Vi, nàng không phải Tô Tú Dung!

“Buông ra! Buông tay!” Nàng há mồm muốn cắn tay hắn, nhưng mọi thứ trước mắt đột nhiên tối đen, cơ thể mềm oặt ra.

“Vi Vi!” Hạ Hầu Dận hoảng sợ, vội vàng ôm lấy nàng, phát hiện cơ thể nàng lạnh ngắt, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán, “Người làm sao vậy, Vi Vi?”

Giang Sơ Vi lắc lắc đầu, muốn đẩy văng choáng váng trong não, ra sức đẩy hắn ra, nhưng đầu óc càng ngày càng choáng váng, làm cho nàng không còn một chút khí lực nào.

“Thả.....” Nàng mở miệng, nhưng chỉ kịp phun ra một chữ liền ngắt đi.

7. Chương 7

“Phượng thể Nương nương vốn gốc hàn, trời sinh thân thể yếu nhược, trong lòng không nên có sầu lo hay kích thích quá lớn, lần này là do khó thở công tâm nên mới ngắt đi, vì thần sẽ kê đơn thuốc điều dưỡng thể chất cho nương nương...”

Khi Giang Sơ Vi tỉnh lại chợt nghe được vài lời này của thái y, nàng không mở mắt ra mà tiếp tục nằm im trên giường, cho dù thái y đã rời đi, nàng vẫn không hé răng.

Nàng biết, hắn vẫn còn trong phòng.

“Bình tĩnh vậy sao?” Hạ Hầu Dận đứng ở bên giường lên tiếng, hắn biết nàng đã tỉnh.

Giang Sơ Vi không nói lời nào, mắt vẫn nhắm lại không thèm nhìn hắn.

Nàng đã bình tĩnh lại, sau cơn náo loạn phát tiết nóng nảy vừa rồi, khí lực toàn thân vẫn còn chưa hồi phục, nhưng như thế không có nghĩa là nàng đã tha thứ cho hắn.

Hành động giấu diếm của hắn, còn có việc tự cho là đúng mà ép buộc nàng, vẫn làm cho nàng phẫn nộ. Nàng không phải là Tô Tú Dung, đương nhiên sẽ không có khả năng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Chuyện giúp hắn sinh một tiểu hài tử nàng chưa bao giờ nghĩ tới, nàng cũng không nghĩ là nàng sẽ vẫn ở lại nơi này, cho dù thân thể này là Tô Tú Dung, nhưng nàng không thể nào cứ giả dạng Tô Tú Dung mà sống suốt đời được.

Hơn nữa, nàng cũng không nghĩ là sẽ sống bám cả đời bên cạnh hắn, sống một cuộc sống phải dựa dẫm vào nam nhân như vậy. Nàng không thể nào tự ép mình biến thành người như thế.

Đối diện với sự coi thường của nàng, sắc mặt Hạ Hầu Dận cũng đang lạnh như băng. Nàng đang nghĩ cái gì chẳng lẽ hắn không biết? Cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ là sẽ ở cạnh bên hắn.

Đối với nàng mà nói, chỗ ngồi này trong hoàng cung chỉ là một nơi dừng làm bước đệm tạm thời, sớm hay muộn gì nàng cũng sẽ rời nơi này mà đi, không có chút gì phải lưu luyến, đương nhiên nàng sẽ càng không vì hắn mà sinh hạ con cái để nối dòng nối dõi.

Nhưng làm sao hắn có thể cho phép nàng làm như vậy? Nàng càng mong muốn rời đi, hắn càng không cho nàng đi, thấy nàng cố sống cố chết dốc toàn lực kháng cự hắn, trong ngực hắn liền dâng lên một nỗi bức mình.

Nàng thực sự chán ghét hắn đến như vậy sao?

Hắn đối với nàng chỗ nào không tốt? Hắn thương yêu nàng, dung túng hành động làm càn của nàng, dễ dàng tha thứ tính tình tùy hứng của nàng, ban những đồ vật tốt nhất cho Phượng Nghi cung... Hắn chưa từng bao giờ sủng một nữ nhân đến như vậy.

Nhưng nàng cũng vẫn giữ thái độ khinh thường như vậy. Hắn là một đế vương luôn được người người nịnh hót, nên hiện giờ hắn đã đạt đến cực hạn rồi, hắn sẽ không dễ dãi tha thứ phóng túng nàng nữa.

“Cho dù ngươi không muốn làm Tô Tú Dung, ngươi cũng không thay đổi được sự thật này.” Cho dù nàng không muốn làm Tô Tú Dung, nàng cũng phải tiếp tục làm!

“Thân thể của ngươi là Tô Tú Dung, hết thảy những vinh hoa phú quý mà ngươi đang được hưởng cũng đều thuộc về nàng a!” Hạ Hầu Dận trào phúng cười nhạt, trong mắt không hề có một tia ôn nhu, “Giang Sơ Vi, ngươi luôn miệng nói ngươi thêm làm Tô Tú Dung, giờ lại hưởng hết thảy thứ thuộc về nàng, ngươi không biết là sự thanh cao chính trực của ngươi thực buồn cười sao?”

Giang Sơ Vi lạnh lùng trợn mắt, những lời hắn nói nàng không thể phản bác được bởi chúng đều là sự thật, nàng ngồi đây, không hề kiếm cớ trốn tránh mà trực diện nghênh chiến, “Ta đây không làm Tô Tú Dung, ngươi có lập tức khẳng định là sẽ thả cho ta rời đi không?”

“Không làm là sao? Chẳng lẽ linh hồn của ngươi có thể rời đi à? Chẳng lẽ Tô Tú Dung còn có thể sống trở lại nữa sao?” Mà hắn, hắn sẽ cho nàng cơ hội này sao?

“Nếu Tô Tú Dung đã có thể chết một lần, vì sao không có khả năng chết lần thứ hai?” Chỉ cần Tô Tú Dung chết đi là nàng có thể rời khỏi hoàng cung này, “Hạ Hầu Dận, hãy để cho ta rời đi.”

Chỉ cần hắn nguyện ý thì chắc chắn sẽ có cách làm cho Tô Tú Dung không còn sống nữa, để cho nàng có thể vụng trộm rời khỏi hoàng cung này.

Yêu cầu lớn mật của nàng làm hắn nở nụ cười, khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ khinh nhờn trào phúng, giống như đang cười cho sự ngu ngốc của nàng, “Giang Sơ Vi, tại sao ngươi có thể nghĩ rằng ta sẽ thả ngươi đi?” Chẳng lẽ là hắn đã quá sủng ái nàng đến nỗi nàng nghĩ rằng chỉ cần mở miệng yêu cầu thì hắn sẽ đáp ứng sao?

“Vì sao không? Ngươi giữ ta lại làm gì?” Giang Sơ Vi không hiểu, vì sao hắn lại không cho nàng rời đi, vì sao hắn phải kiên trì giữ nàng lại?

Chẳng lẽ chỉ bởi vì muốn Tô Tú Dung giúp hắn sinh tiểu hài tử? Nhưng mà trong hậu cung có nhiều phi tần như vậy, mỗi người các nàng đều nguyện ý vì hắn mà sinh đứa nhỏ nha!

Giữ nàng lại làm cái gì? Hạ Hầu Dận cũng không biết hắn muốn giữ lại cái nữ nhân chỉ biết suốt ngày khinh thường hắn này để làm cái gì? Nhưng nếu bảo hắn thả nàng đi, hắn lại rất không cam lòng.

Dựa vào cái gì mà nàng có thể khuấy đảo hoàn toàn suy nghĩ của hắn, xong rồi nghĩ muốn đi là đi? Dựa vào cái gì mà chỉ có hắn bị nàng ảnh hưởng đến rối loạn, mà nàng thì vẫn không thêm quan tâm đến tâm tình của hắn?

Hơn nữa, giờ này khắc này, hắn cũng không thể để cho nàng rời hắn mà đi.

“Ta sẽ không để cho ngươi mang theo tiểu hài tử của ta rời đi.” Nàng mang thai, đã hơn một tháng.

Giang Sơ Vi kinh ngạc tròn to mắt, theo bản năng đưa tay vuốt bụng, “Người... người nói cái gì?” Tiểu hài tử? Nàng...nàng có thai?

Có nghe thế này nàng mới chợt giật mình nhớ ra rằng đã lâu không thấy kinh nguyệt, bởi vì chu kỳ hành kinh của Tô Tú Dung vốn không cố định cho nên nàng cũng không quan tâm lắm, cũng không hề nghĩ là mình đã dính bầu.

“Thái y nói, thân thể ngươi suy yếu, phải điều dưỡng cho tốt, hần sẽ kê thuốc bổ đồng thời an thai cho ngươi, vì đứa nhỏ, ngươi nên...”

“Không cần!” Giang Sơ Vi kinh hoảng lắc đầu, lời của hần nàng hoàn toàn không nghe vào tai được chữ nào bởi trong lòng đang khủng hoảng cực độ, nàng hoảng hốt thốt ra, “Ta không muốn có đứa nhỏ này, ta không muốn!”

Nàng ngẩng đầu nhìn hần hét toáng lên: “Hạ Hầu Dận, ta không muốn sinh hần ra!”

Mặt Hạ Hầu Dận tức thì xanh mét, hần bắt lấy cổ tay nàng, gắt gao bóp chặt, thanh âm như băng giá khiến người khác cảm thấy lạnh đến rùng mình, “Người không muốn sinh hần ra, vậy ngươi muốn đánh rớt à?”

“Xoá sạch...” Giang Sơ Vi thấp giọng, ánh mắt bối rối không thể trấn định nổi. Sắc mặt hần lại càng lúc càng trở nên lạnh như băng, không cho nàng cơ hội mở miệng nói thêm lời nào nữa, “Giang Sơ Vi! Ngươi đừng mơ tưởng!”

Nàng thật sự muốn xoá sạch đứa nhỏ của hần, nữ nhân chết tiết này, nàng thế mà lại thực sự nghĩ như vậy? Bàn tay to càng lúc càng nắm chặt cổ tay nhỏ nhắn, dường như muốn bóp nát nàng.

Giang Sơ Vi cắn môi không dám than vãn, bởi nàng biết mình đã thực sự chọc giận hần, nhưng mà đối mặt với tính tình ngang ngược của hần, nàng cũng không muốn tỏ ra yếu thế.

Hần lấy gì mà dám hung hăng với nàng? Tính nàng thì lại thích mềm chứ không thích cứng, huống chi, chuyện nàng mang thai còn không phải là do hần sai hay sao? Hần biết rõ rằng nàng chưa hề muốn sinh tiểu hài tử.

Ngàn sai vạn sai, đều là do hần sai!

Tất cả mọi nỗi sợ hãi, bối rối, phần nộ đều đang xoắn xuýt trong lòng nàng, làm cho lý trí của nàng trở nên hỗn loạn, nên khi hần tỏ ra ngang ngược bá đạo thì cuối cùng cũng làm cho nàng hoàn toàn bùng nổ.

Nàng cảm tức trùng trùng nhìn hần, miệng gần từng chữ nạt hần, “Cho dù ta muốn thì ngươi làm gì được ta? Hạ Hầu Dận, ngươi không ngăn cản được ta!”

“Phải không?” Thấy nàng còn hợp tình hợp lý mà thốt ra như thế, Hạ Hầu Dận lạnh lùng nở nụ cười, trong mắt không còn chút gì vẻ lo lắng mà hoàn toàn trở nên lạnh như băng làm cho người ta càng thêm run sợ. “Chúng ta thử xem thế nào.”

*

Giang Sơ Vi bị đưa vào lãnh cung.

Chính xác mà nói là bị nhốt tại lãnh cung thì đúng hơn, mà Hạ Hỉ, Xuân Hỉ vốn đang hầu hạ nàng cũng bị thay bằng một mama tùy thân lớn tuổi, bên ngoài còn có thị vệ canh chừng vòng trong vòng ngoài, ngoại trừ phòng ở và sân xung quanh thì nàng không được bước chân đến bất cứ nơi nào.

Giang Sơ Vi đương nhiên nổi giận, tên hỗn đản kia dựa vào cái gì mà đối xử như vậy với nàng?

Nhưng mà có nổi giận hay phát khùng thì nàng cũng không thay đổi được sự thật, sao nàng có thể quên nhĩ, tên kia là hoàng đế nha! Sau khi bị chuyển vào ở trong lãnh cung thì nàng mới giật mình nhớ đến điều này.

Hần là hoàng đế nha!

Một hoàng đế đảm lược nắm quyền sinh sát trong tay đương nhiên có thể ràng buộc được nàng rồi, nàng có là cái đinh gì đâu chứ? Chỉ là một u hồn đã vô tình xâm chiếm cái thân thể mang chức danh hoàng hậu này mà thôi, ah, đã vậy còn hưởng dụng thân phận của Tô Tú Dung một cách đáng xấu hổ nữa chứ, hưởng

thụ một cuộc sống an nhàn sung sướng ở trong hoàng cung, đã không hề biết cảm ơn mà lại còn chọc giận hoàng đế tôn quý. Bởi vậy rốt cuộc phải rơi vào cái thảm trạng này.

Vuốt ve cái bụng lồ lộ đã được năm tháng, Giang Sơ Vi thở dài thườn thượt.

Nàng vào lãnh cung cũng đã hơn bốn tháng, đương nhiên đứa nhỏ không bị lưu rớt. Chỉ vì khi đó nàng bị dọa hoảng sợ, hơn nữa lại đang nổi giận, cho nên mới có thể mở miệng nói muốn xoá sạch tiểu hài tử.

Trên thực tế, nếu thực sự muốn nàng lưu rớt, nàng còn luyến tiếc hơn bất kỳ người nào khác.

Lòng của nàng không có ngoan độc đến như vậy, kỳ thật sau khi tỉnh táo lại, nàng hối hận không thôi vì những lời nói thiếu suy nghĩ của mình, cũng không trách Hạ Hầu Dận bởi nghe thế nên phát điên.

Nhưng, tính tình trời sinh của nàng vốn chính là như vậy, thích mềm chứ không thích cứng, thật ra Hạ Hầu Dận chỉ cần xuống nước dỗ dành nàng một chút thì tất nhiên nàng cũng sẽ không lấy cứng đối cứng với hắn.

Nói trắng ra, dường như nàng đã thực sự được Hạ Hầu Dận nuông chiều riết thành hư.

Hơn nữa, thái độ của nam nhân kia luôn chú ý dựa vào ánh mắt của nàng, điều đó cũng làm cho nàng sợ hãi. Nàng không phải ngu ngốc, đương nhiên cảm giác được rằng quan hệ giữa hai người đã có nhiều biến hóa.

Sau khi xảy ra quan hệ thể xác, bọn họ trở nên vô cùng thân thiết, tuy nói đó chỉ là quan hệ bạn giường đơn giản, nhưng thực ra đó chính là nam nữ hoan ái. Chuyện này mà ở hiện đại thì căn bản là cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng sớm chiều ở chung với nhau, hẳn đối với nàng tốt như thế nào không phải nàng không cảm nhận được, mặc kệ nàng tùy hứng thế nào, cấu kỉnh ra sao, hắn luôn luôn bao dung với nàng.

Có khi, nàng còn cố ý muốn khiêu khích giới hạn của hắn, muốn biết liệu hắn sẽ dung túng nàng đến mực nào, có lẽ, lần khắc khẩu này cũng là do bản năng nàng vô thức cố ý muốn thử xem thế nào.

Cuối cùng, chính là đưa đến một kết quả như vậy.

Dù sao hắn cũng là một đế vương, sao có thể chịu được việc có người nào đó ngỗ ngược cãi lại hắn? Hơn nữa người đó lại là một nữ nhân. Với thân phận của hắn, muốn nữ nhân kiêu gì lại không có? Hậu cung có một đồng tần phi ngày đêm mong chờ được hắn sủng hạnh, lại còn có một Thanh phi tuyệt đẹp ôn nhu như nước, các nàng vì lúc nào cũng bày cuộc tranh đua để giành được sự sủng ái của hoàng đế mà nhiều khi không còn là chính mình, cuộc sống toàn quay chung quanh đế vương, bởi vì nếu bị hoàng đế vắng vẻ cũng có nghĩa là cô đơn cả đời.

Còn nàng, nàng không có khả năng để cho chính mình tuột dốc đến độ phải chịu đựng những ngày tháng kiêu này, cùng chia sẻ một người nam nhân chung với một đám nữ nhân khác. Giả sử nếu như nàng được sinh ra và lớn lên tại triều đại này, nàng chắc chắn sẽ xem đây là một vinh dự cao quý. Nhưng mà nàng không phải.

Nàng sẽ không thể nào tự tha thứ cho chính mình nếu phải chịu kiếp sống chung chồng, thêm nữa, Hạ Hầu Dận là hoàng đế, mỹ nhân nhiều như vậy, sủng ái của hắn có thể duy trì được bao lâu đây?

Hiện tại thì hắn sủng nàng đấy, nhưng chẳng qua là do hắn cảm thấy nàng đặc biệt, bởi trước giờ chưa từng gặp một nữ nhân nào của hắn mà dám phản kháng lại hắn cả, hắn cảm thấy mới lạ nên đâm ra vui thích mà thôi.

Nhưng mà hứng trí thì cuối cùng một ngày nào đó cũng sẽ nhạt đi, có lẽ hiện tại hắn có chút thích nàng, để ý nàng, nhưng thời gian hạn định có hiệu lực sẽ duy trì được bao lâu?

Một tháng? Hai tháng? Một năm? Hai năm? Mà nàng, nàng có muốn đem cả đời mình chôn vùi trong cái nắm mờ của cuộc sống không-xác-định-được-khi-nào-sẽ-bị-vứt-bỏ tại đây sao?

Nếu như vậy thì rõ ràng là rất khốn khổ, cũng quá hèn mọn.

Cá tính của nàng hoàn toàn không phải như thế, cũng sẽ không làm chuyện như vậy, cho nên, cho dù đối với hắn nàng không phải là thực sự không cần, cho dù nàng có thích hắn một chút chút, cho dù có động tâm với hắn, nàng cũng phải thu hồi tất cả tình cảm lại.

Không thương yêu thì có vẻ tốt hơn.

Mà hẳn, sớm hay muộn rồi cũng sẽ mê luyện một người khác, sẽ sủng ái một người khác, sau đó sẽ quên nàng như thể nàng chưa từng tồn tại.

Cho nên, nàng phải rời khỏi nơi này, tuyệt đối là phải rời khỏi thôi, khi nàng còn chưa bị hãm sâu trong tình cảm, khi nàng còn chưa làm cho chính mình trở thành một kẻ đáng thương.

Cái bụng truyền đến một trận đấm đá, Giang Sơ Vi ngẩng ra, rồi sương mù đang đầy tràn trong mắt bỗng như tan biến đi, nàng mỉm cười.

“Cục cưng, mẹ không có việc gì.” Nàng nhẹ nhàng vỗ về cái bụng hơi nhô, tuy rằng đã hơn năm tháng, nhưng bụng của nàng lại chỉ hơi lùm lùm mà thôi, nếu chỉ thoáng nhìn thì cũng không rõ ràng, mà chân tay nàng thì vẫn gầy nhẳng bởi mấy tháng trước hầu như ngày nào nàng cũng nôn nghén, ăn cái gì vào là phun ra cái đó, hơn nữa lại bị cách ly nên tâm tình đâm ra buồn bực, lúc nào cũng giận cũng buồn như điên, mỗi ngày đều rơi lệ.

Đương nhiên, nhất định là phải có khóc có mắng người nào đó rồi, phụ nữ có thai cảm xúc lên xuống pháp phòng rất lớn, mấy tháng này Giang Sơ Vi cảm nhận được điều đó vô cùng sâu sắc.

May mắn là một tháng qua nàng cuối cùng cũng thôi không nôn nữa, rốt cuộc cũng có thể ăn cái gì đó vào bụng, khuôn mặt gầy yếu cũng dần dần mượt mà có da có thịt lên một chút.

“Nương nương.” Mama tùy thân được cử sẵn sóc nàng bưng một bát canh bổ dưỡng lớn lại gần, “Đây là canh long nhãn hầm gà, ngài uống đi cho nóng.” Đặt canh gà lên bàn, bà khom người thi lễ, không nói thêm câu nào nữa mà liền đi ra.

Giang Sơ Vi cũng đã quen với tính kiêu lời của mama này, ngay từ đầu khi nàng cố hỏi bà một chút sự tình, bà cái gì cũng không nói mà chỉ lẳng lặng phụ trách chăm sóc cuộc sống của nàng.

Điều này nhất định là bởi đã được Hạ Hầu Dận căn dặn, để trong lãnh cung này không có người cùng nàng trò chuyện, hẳn là cố ý muốn cô lập nàng, muốn làm cho nàng quỳ gối cầu xin tha thứ.

Có quỷ mới tin là nàng sẽ làm như mong muốn của hẳn nha!

Cuối cùng không có ai nói chuyện thì nàng trực tiếp lằm bằm lằm nhảm với cục cưng trong bụng nàng vậy, có khi cục cưng khuyh tay dứt cù chỗ hay co chân đá bụng nàng, nàng sẽ vui vẻ mỉm cười.

Mỗi một ngày đi qua, cảm thụ được sinh mệnh trong bụng đang lớn dần lên, nàng không khỏi cảm động vô cùng. Đây là đứa con bé nhỏ của nàng! Là thân nhân của nàng ở nơi xa lạ này.

Nhưng... ánh mắt Giang Sơ Vi trở nên ảm đạm, hồi lâu, nàng mới mở miệng, thanh âm nhỏ như muỗi cơ hồ không thể nghe được.

“Cục cưng, thực xin lỗi.....”

Nàng nhắm chặt mắt lại, nghĩ đến nam nhân kia thì trong ngực dâng lên một nỗi chua chát, nàng lập tức áp chế nó xuống, trong lòng đưa ra một quyết định.

Cho dù tâm có đau như bị xé nát, nhưng nàng vẫn phải làm như vậy.

Giang Sơ Vi khẽ cắn môi dưới, nàng nghĩ đến nam nhân kia, tâm tình như có một nỗi đau khó nói thành lời, “Hạ Hầu Dận...”

Hắn sẽ đồng ý đáp ứng chứ?

*

“Nàng thế nào rồi?” Hạ Hầu Dận chấp hai tay sau lưng nhìn ra cửa sổ, ánh mắt dõi về hướng lãnh cung, bóng hình cao ngất lộ một tia suy sụp.

“Gần đây tình trạng của Nương nương tốt hơn, không còn nôn nữa, cũng đã bắt đầu biết thèm ăn ít nhiều, buổi tối giấc ngủ cũng an ổn hơn. Tuy nhiên, nghe mama tùy tùng nói, nương nương vẫn còn rất gầy, bụng không hề to giống như người đã mang thai được năm tháng.”

Hạ Hầu Dận lập tức nhíu mày, “Lại tiếp tục chuẩn bị nhiều nhiều thuốc bổ một chút để đưa qua, làm cách nào đó để ép cho nàng ăn nhiều thêm, kêu mama tùy tùng chăm sóc nàng cẩn thận một chút.”

“Dạ.”

“Trừ lần đó ra, nàng có còn hỏi mama thêm cái gì nữa không?”

Vĩnh Phúc nhìn bóng dáng chủ tử, thật sự khó hiểu, rõ ràng chủ tử rất quan tâm đến hoàng hậu, vì sao lại phải giam lỏng hoàng hậu trong lãnh cung, còn bởi vì chuyện đó mà tranh chấp to tiếng với thái hậu?

Nhưng dù sao thì hắn cũng không dám hỏi nhiều, người sáng suốt đều nhìn ra, gần đây tâm tình Hoàng Thượng chả tốt chút nào.

“Không có, nương nương quả thật rất bình tĩnh, nhưng thật ra người vẫn thường cùng tiểu hài tử trong bụng nói chuyện, lâu lâu người còn tươi cười.”

“Phải không...” Như vậy có nghĩa là nàng sẽ không phản đối việc sinh hạ đứa nhỏ của hắn chứ? Hay là nàng tuy không bài xích đứa nhỏ, nhưng vẫn muốn rời xa hắn?

Nhìn về hướng lãnh cung, Hạ Hầu Dận không khỏi thầm than nhẹ trong lòng.

Hành động đem nàng giam vào lãnh cung đã làm kinh động hậu cung, hơn nữa hoàng hậu còn đang có thai, rõ ràng chuyện này đáng lẽ phải là việc vui, tại sao lại bị đưa vào lãnh cung chứ?

Ngay cả thái hậu cũng chạy tới chất vấn nguyên nhân, bởi bà không hiểu sao tình cảm hai người vốn đang rất tốt, hơn nữa trong bụng Dung nhi còn đang mang tôn nhi mà bà chờ mong đã thật lâu, tại sao đột nhiên lại náo loạn đến độ này cơ chứ?

Nhưng hỏi gì hắn cũng không nói, chỉ nghiêm mặt lạnh lùng nói đây là mệnh lệnh của hắn, cũng không cho phép thái hậu đến lãnh cung thăm nàng, nhốt nàng lại tại khu vực xa xôi kia, hoàn toàn cô lập nàng.

Thái hậu tức giận đến nổi to tiếng mắng hắn, nhưng tất nhiên là vẫn không làm gì được hắn. Hắn là đế vương, quân vô hí ngôn, cho dù hắn rất quý trọng thái hậu, nhưng bà cũng hiểu được cá tính con bà.

Lần này hắn làm thật, cho dù bà là thái hậu cũng không có cách nào thay đổi mảy may quyết định của hắn.

Thái hậu tức giận hồi cung, tuyên bố rằng nếu hoàng hậu không trở về Phượng Nghi cung, hoàng đế cũng đừng đến gặp mẫu hậu.

Về phần bên phía quốc cữu mặc dù cũng có nghi vấn, nhưng dù sao ông cũng là thần tử trung quân, với quyết định của Hoàng Thượng ông không nêu ra bất cứ thắc mắc gì; các đại thần khác mặc dù cũng rất kinh ngạc nghi hoặc, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt của Hoàng Thượng thì cũng biết là không nên đề cập đến việc này, bởi vậy bọn họ cũng không dám vượt rầu hùm.

Mà nàng thì sao, tuy rằng bị nhốt tại lãnh cung nhưng tâm tình dường như vẫn rất tốt. Hắn điều hết thấy những người mà nàng quen thuộc đi chỗ khác, cũng ra lệnh cấm mama tùy tùng đang chăm sóc nàng không được nói chuyện với nàng, hắn không đến thăm hỏi nàng, làm cho cuộc sống của nàng trở nên đơn độc lạnh lùng chiếu bóng. Hắn chờ nàng hối hận mà đến cầu xin sự tha thứ của hắn.

Nhưng nàng không làm!

Hạ Hầu Dận phát hiện hoá ra điều này lại tuyệt đối không hề làm hắn bất ngờ, nếu nàng chịu nhận thua, nàng sẽ không còn là Giang Sơ Vi, cũng không phải là sư tử cái đầu ngẩng cao kiêu ngạo kia.

Cho dù ở lãnh cung, nàng vẫn làm cho cuộc sống hàng ngày của chính mình rất khá, trong lúc nôn nghén mà nàng còn có khí lực để mắng hắn. Khi nghe được Vĩnh Phúc bẩm báo lại như vậy, Hạ Hầu Dận vừa bực mình vừa buồn cười.

Cái nữ nhân kia nha, sao ngay cả lúc đang ở tại một nơi người người nghe đến đều sợ hãi mà nàng lại còn có thể có tinh thần phấn chấn như vậy chứ?

Mà hắn thiếu vắng những trò nghịch ngợm cư xử tùy hứng của nàng lại cảm thấy cô đơn tịch mịch.

Hạ Hầu Dận, chẳng lẽ ngươi trúng tà rồi sao?

Nữ nhân đó không hề xinh đẹp, cũng chẳng ôn nhu, tính tình nóng nảy ngang ngạnh còn lớn hơn so với người, đã vậy còn chán ghét người, thậm chí muốn rời người mà đi, ngay cả hài tử của người nàng cũng không muốn sinh! Một nữ nhân như vậy sao người còn yêu thương nhưng nhớ?

Sự mới lạ ban đầu đã dần dần thay đổi chất, hắn bắt đầu muốn bắt lấy tâm nàng, muốn giữ nàng ở bên người hắn, không muốn để cho nàng rời đi. Thậm chí, đã nghĩ dùng đứa nhỏ để trói chặt nàng mãi mãi.

Nhưng mà, trói buộc được nàng sao?

Dùng cách như vậy để buộc nàng ở lại trong hoàng cung, làm cho nàng trở nên hận hắn, làm cho nàng dần dần mất đi vui vẻ khoái hoạt, làm cho nàng ngày ngày thống khổ, đây có thật là những điều mà hắn muốn hay không?

Cái hắn thích, chẳng phải là dáng vẻ tự tin đến chói mắt của nàng hay sao?

Nhưng, thực sự nếu phải thả cho nàng đi, hắn lại không cam lòng nguyện ý tí nào. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn nên đem nàng đóng cửa nhốt ở một chỗ, cho dù nàng khóc nàng nháo nàng hận, hắn cũng không thấy ảnh hưởng gì.

Nhưng, nếu thực sự mọi việc không sao cả, chắc hẳn tại hắn cũng sẽ không phiền não đến như vậy rồi.

Hạ Hầu Dận hé ra một chút cười khổ, không hiểu cái gì đẩy đưa để mình lại rơi vào hoàn cảnh như vậy? Rõ ràng hắn là người có quyền thế nắm giữ thiên hạ, thế mà lại không biết nên cư xử đối phó cách nào với một nữ nhân.

Giang Sơ Vi có là cái gì đâu cơ chứ? Nàng chỉ là một nữ nhân nhan sắc bình thường, hắn muốn nữ nhân như thế nào mà chẳng có? Hậu cung tần phi hắn có thể mặc tình chọn lựa, mỗi một người đều xinh đẹp hơn nàng, ôn nhu hơn nàng, coi trọng hắn hơn nàng, nhưng mà... hắn lại thậm chí muốn nàng.

Thật là đường quang không đi lại muốn đâm quàng vào bụi rậm! Hạ Hầu Dận thở dài.

Vi...

Đối với nàng, hắn thực sự không biết nên làm sao cho đúng bây giờ.

8. Chương 8

Nửa đêm, Giang Sơ Vi đang ngủ đột nhiên tỉnh dậy.

Ánh mắt vẫn còn mơ màng nhìn thấy một bóng người màu trắng mờ hồ đứng ở ngoài giường nhìn vào, nàng thất kinh, cơn buồn ngủ liền biến mất trong nháy mắt.

Nàng im lặng nhìn bóng người, lẳng lặng cắn móng tay, tay phải khấn trương ôm vòng lấy bụng.

Một lúc sau, nàng dường như nghe được tiếng than nhẹ bất đắc dĩ, sau đó lại nghe thấy có tiếng bước chân đang tới gần.

Hoảng hốt... Trái tim nàng đột nhiên đập nhanh hơn.

Màn giường bị vén lên, nàng nhìn thấy hắn, không biết vì sao sáng mũi đột nhiên cay xè làm nàng có cảm giác muốn khóc.

Ahh! Nàng ghét mang thai, bởi mang thai làm cho nàng trở nên yếu ớt.

Cố gắng ép nước mắt trở lại, nàng chăm chú nhìn hắn, vẫn không nói lời nào, mà hắn cũng không hề rằng, hai người chẳng ai nhúc nhích, cứ như vậy trầm ngâm nhìn nhau trong căn phòng mờ tối.

Một lát sau, một bàn tay ấm áp ôn nhu đặt lên vòng bụng đang được nàng bảo vệ, nàng run lên nhanh chóng rút tay về, nhưng tay hắn vẫn không rời đi, kéo y phục mỏng manh duy nhất của nàng lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lên cái bụng mướt mà.

Khẩn trương..... tiếng trái tim nàng đập trong không gian im ắng càng trở nên rõ ràng hơn, nàng tin chắc hẳn cũng nghe được, bảo bối trong bụng nàng dường như cũng có cảm giác khẩn trương giống nàng nên giật mình đá một cái.

Bàn tay đang vỗ về bụng nàng bỗng tạm dừng, cẩn thận cảm nhận chuyển động kỳ lạ kia, đó là con của hẳn, Hạ Hầu Dận trong lòng dâng lên một cảm giác kích động khó tả.

Mà nữ nhân hoài thai đứa nhỏ của hẳn cũng làm hẳn không rời đi được, lại không thể đeo mang.

Hắn cúi đầu thâm thở dài trong lòng, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn nàng. Nàng rõ ràng đã tỉnh, nhưng lại không mở miệng nói gì với hẳn, bởi vì nàng giận hẳn đem nàng nhốt lại sao?

Hay là vẫn giận hẳn không chịu buông tay?

Lại thở dài một cái, hẳn ngẩng đầu, khuôn mặt anh tuấn chậm rãi tiến tới gần nàng.

Giang Sơ Vi lập tức nín thở, mắt nhắm lại, một đôi môi mềm mại nhẹ nhàng chạm vào nàng, đầu lưỡi ẩm áp nhẹ nhàng liếm môi nàng, rồi nhanh chóng tiến vào cái miệng nhỏ nhắn.

Hắn hôn thật khẽ, nhẹ nhàng tạo nên những vết cắn, làm cho lòng của nàng xôn xao.

Thân hình quen thuộc kề lên người nàng, nhưng vẫn cẩn thận để không đè lên nàng, bàn tay kéo áo ra, khéo léo xoa lấy bầu ngực.

Nàng không mặc áo yếm, mang thai không chỉ làm cho bộ ngực vốn nhỏ thành lớn, còn làm cho nhũ hoa trở nên mẫn cảm, khi ngủ, nàng luôn chỉ mặc một bộ y phục đơn bạc.

Đôi môi ẩm ướt mút lấy nhũ hoa, đầu lưỡi liếm vòng xung quanh nhụy hoa, nhưng chỉ trong chốc lát đã nhanh chóng quay lại ngậm nụ hoa đứng thẳng.

Hắn hết lần này lại đến lần nữa liếm hai bầu ngực đầy đặn, răng cửa bén nhọn nhẹ nhàng cắn nhũ hoa, trong bóng đêm, nàng có thể cảm nhận được tiếng rên dâm đãng phát ra từ miệng mình.

Giang Sơ Vi cắn môi dưới, cố gắng không phát ra tiếng rên rỉ, tay hẳn lại thâm nhập cái miệng nhỏ nhắn của nàng, không cho nàng ép bản thân không rên rỉ. “Ồi...ư...”. Tiếng rên kiều mị lập tức được phát ra, trong lòng nổi lên một trận xôn xao, nàng cảm thấy có cái gì đó ướt át theo cơ thể chảy ra.

Miệng hẳn rời khỏi nhũ tiem đã được liếm láp đến bóng ướt, từ từ di chuyển xuống phía dưới, đầu lưỡi liếm lên cái bụng mịn màng, hẳn tháo bỏ tiết khô trắng, nâng chân nàng lên đặt ở trên vai, khuôn mặt anh tuấn của hẳn vùi vào giữa hai chân của nàng.

Đầu lưỡi ẩm áp đặt lên đóa hoa của nàng, động tác của hẳn nhẹ nhàng, giống đang ra sức che chở chiều chuộng nụ hoa, cái lưỡi ẩm ướt của hẳn lướt qua làm hai cánh hoa khẽ run lên, tinh tế liếm láp khiến hai cánh hoa hồng nhạt mở ra, hoa hạch xinh đẹp cương lên.

Hai cánh hoa bị tách ra, ngón tay của hẳn từ từ thâm nhập hoa đạo, vách hoa của nàng nhanh chóng bắt lấy ngón tay của hẳn, gắt gao ôm chặt, không để hẳn rời đi.

Đầu lưỡi nóng hổi vẫn không ngừng liếm đóa hoa, ngón tay trong vách hoa vẫn không ngừng cử động đâm vào rút ra, cửa huyết hé mở, đầu lưỡi hơi hơi tiến vào, nhẹ nhàng va chạm.

“A.....” Giang Sơ Vi cong lưng lên, hai chân vì hưng phấn mà cong gập lại, mang thai làm cho thân thể nàng càng trở nên mẫn cảm dễ dàng bị kích thích hơn, chỉ chốc lát sau, yêu dịch theo ngón tay trào ra, hòa trộn với nước bọt của hẳn, nơi sâu kín của nàng ngày càng ẩm ướt kích thích đến không chịu nổi.

Hắn nuốt hết ngụm này đến ngụm khác, miệng vẫn tiếp tục nhẹ nhàng liếm láp, ngón tay cử động nhanh hơn, đầu lưỡi cũng theo vào thâm nhập nhụy hoa, âu yếm liếm sâu vào vách hoa đang co rút.

“A...Đừng...” Nàng cố gắng giãy dụa, mông nhanh chóng bị giữ lại, ngón tay bên trong nhanh chóng tăng tốc đẩy vào rút ra, đụng chạm vào hai bên vách mịn vài cái, ngay lập tức nàng được đẩy lên cao trào mất hồn.

Hạ Hầu Dận rút tay ra, yêu dịch ngọt ngào nhanh chóng trào ra, nước mật đào từ trong nụ hoa đang co rút không ngừng tiết ra, tản ra hương vị ngọt ngào.

Giang Sơ Vi nhẹ thở gấp, hai chân buông xuống, nàng nghe thấy có tiếng quần áo cởi ra.

Hắn nhẹ nhàng kéo nàng, để nàng ở phía trước hắn, vật thô cứng của hắn để trước hai cánh môi của nàng, hắn không ép nàng mở miệng mà ngón tay nhẹ vỗ về má của nàng.

Hắn chờ.

Chờ không lâu sau, cái miệng ấm áp của nàng nhẹ nhàng ngậm lấy đỉnh, lòng bàn tay mềm mại cầm vật thô dài, ngón tay vỗ nhẹ vào hai hòn ngọc.

Cái lưỡi ấm áp mềm mại khẽ liếm vật lớn thô nóng, cái miệng nhỏ nhắn mút lấy rồi di chuyển ra vào, hắn phát ra âm thanh khàn khàn gợi cảm, nàng đem vật nóng nuốt vào càng sâu trong miệng

Bàn tay nhỏ bé âu yếm vuốt ve phần yếu ớt của thân thể hắn, lực đạo vừa phải nhẹ nhàng ôn nhu, phản ứng của hắn làm cho nàng biết rằng hắn đang rất thích thú, nàng có cảm giác có thể điều khiển cảm giác cao trào nhất của hắn.

Nàng dùng sức ngậm lấy đầu vật to lớn, nàng mỉm cười đắc ý khi cảm thấy hắn run rẩy, đem đầu lưỡi liếm ướt vật nam tính của hắn, dính đầy tinh lượng.

Bị nàng khiêu khích khiến cho ngọn lửa dục vọng của nam nhân trước mặt bùng cháy, hoa huyết của nàng cũng xôn xao ướt đầm nước, dấy lên khát vọng muốn được lấp đầy một cách mạnh mẽ.

Nàng ngẩng đầu lên, ngồi lên người của hắn, bàn tay nhỏ bé giữ lấy vật nam tính, nàng mở hai chân ra, để đỉnh vật nam tính ngay miệng hoa huyết, nhẹ nhàng ngồi xuống, hoa huyết đang đóng chặt từ từ được đẩy mở ra, cẩn thận tương hợp với cơn thịnh.

“Ahh...” Nàng khẽ rên, toàn bộ vật cực lớn tiến vào người nàng, chôn vào chỗ sâu nhất của hoa tâm.

Hạ Hầu Dận để nàng tùy ý thực hiện động tác, con người đen nhánh ngập lửa nhìn chăm chăm vào nàng, vật cực lớn rất nhanh tiến vào hoa đạo, vì hưng phấn mà nhanh chóng trưởng to gấp đôi.

Nàng khẽ cắn môi dưới của hắn, cánh tay ngẫu nhiên trụ trên người của hắn, nàng nhích người lên, nâng hông lên, di chuyển lên xuống, tìm kiếm quy luật vận động có thể đẩy bản thân lên đạt tới cao trào.

Dưới động tác ra vào của hoa huyết, yêu dịch cao trào cũng đã trào ra làm ướt đầm thân dưới của nam nhân, nàng kim mộng, nhẹ nhàng hoạt động, chìm đắm trong dư vị cao trào của hạ thân rồi sau đó toàn thân không còn chút sức lực nào buông thả nằm trên người hắn, mặt dán cổ hắn, cánh môi phát ra những tiếng thở hổn hển.

Tay hắn khẽ vuốt ve thất lưng tinh tế của nàng, dục vọng vẫn chưa tiết ra mà vẫn chôn chặt ở trong hoa huyết, hưởng thụ cảm giác được da thịt co thắt.

“Đủ chưa?” Nàng mặt nàng lên, hắn hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn, đôi hông rắn chắc dùng sức đẩy lên trên một cái, liền nhận được một tiếng ưm đầy kiều mị.

Hắn không ngừng đẩy lên, phân thân lửa nóng không ngừng dâng cao lên phía trên, va chạm vào hoa tâm, đầu lưỡi quấy đảo trong cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, từng giọt nước bọt trào ra từ khe môi của hai người, phát ra những âm thanh ái muội.

Hắn đè lên nàng, nhưng vẫn bảo vệ bụng của nàng, hắn ngồi chồm hổm ở phía sau nàng, đem hai chân của nàng nâng lên tạo thành hình gấp khúc, vật lớn to nóng rời khỏi rồi lại đột nhiên tiến vào.

Cánh hoa vì bị hắn công kích mà ra sức gắt gao ôm chặt, đem vật nam tính chôn vào càng sâu, mà hắn liên tục lần này đến lần khác va chạm một cách mãnh liệt, vật nóng ra sức ma sát với hai cánh hoa, yêu dịch theo đó mà trào ra, thúc đẩy đụng chạm ở giữa hoa huyết càng kích thích ngọn lửa tình dục của hai người.

“Ưm... Ừm...” Cao trào lại một lần nữa đánh úp lên nàng, nàng bật khóc vì không chịu nổi hành động quá sức mãnh liệt của hắn.

Nàng ôm chặt bụng, sợ hắn quá kịch liệt mà làm đứa nhỏ bị thương tổn, cánh hoa thật lại bởi vì cảm nhận khẩn trương của nàng mà càng co rút lại, làm cho thân nàng ngày càng mất cảm, càng cảm nhận nhiệt độ nóng rực từ hắn.

Hắn vẫn không giảm tốc độ, thậm chí đi vào ngày càng sâu, ngày càng mãnh liệt, giống như muốn hung hăng cắn nuốt nàng không muốn buông tha.

Tại sao hắn cảm thấy dù có muốn nàng bao nhiêu cũng không đủ. Nàng càng khóc, càng sợ hãi, hắn tiến lên đoạt lấy càng cuồng dã, muốn nàng mất hồn đến buông thả ở dưới thân hắn.

Chỉ có như thế hắn mới có cảm giác nàng thuộc về một mình hắn.

Hắn ôm lấy nàng, ngăn chặn tiếng khóc phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi ra sức đoạt lấy hô hấp của nàng, lửa nóng ở thân dưới vẫn không ngừng ra vào hoa tâm, giống như muốn nàng trở nên mê mỵ hoàn toàn.

Tốt nhất nàng nên bị hắn mê mỵ đi, bị hắn ép đến tham luyện muốn điên đi, có như vậy, nàng mới không muốn rời khỏi hắn dù bất cứ điều gì xảy ra...

“Ừm...” Giang Sơ Vi bị hôn đến nổi thở không ra hơi, sung sướng mê hoặc xâm nhập toàn thân nàng, thân thể nàng ngày càng căng cứng như có cảm giác bị rơi vào vòng ảo giác.

Ngay khi nàng không thể hô hấp được nữa thì hắn mới buông cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra, nàng thở dốc một cách kịch liệt, nhưng hắn vẫn xâm nhập thật sâu trong cơ thể nàng, trước mắt nàng xuất hiện một màn đen, cảm nhận được hắn mãnh liệt bắn tinh dịch vào cơ thể nàng, nàng run rẩy không nhận được rồi ngất đi.

Hắn vẫn ôm nàng, kéo nàng áp lưng vào khuôn ngực ẩm ướt của hắn, bàn tay cầm lấy tay nàng đang ôm bảo vệ bụng, nắm ngón tay của hắn cùng nàng đan xen vào nhau.

Giang Sơ Vi từ từ tỉnh lại, nàng chỉ hôn mê chừng một phút, cảm giác được hắn vẫn còn ở trong cơ thể của nàng, nàng đưa lưng về phía hắn, tiếng tim của hắn cách lớp da thịt của nàng mà đập mạnh.

Nàng khép mi, nhìn thấy mười ngón tay của hai người đang đan xen vào nhau, đặt trên bụng của nàng giống như đang cùng nhau bảo hộ đứa nhỏ của bọn họ.

Trong nháy mắt, nàng mong, sẽ cùng hắn nắm tay như vậy mà dắt nhau đi hết cuộc đời...

Suy nghĩ kia chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng rồi ngay lập tức lý trí phục hồi, nàng chưa quên quyết định lúc trước của mình, nàng cắn môi, nhắm mắt lại.

“Sau khi sinh hạ đứa nhỏ, hãy để cho ta ra đi.” Nàng biết nàng không thể mang đứa nhỏ đi, thế thì coi như làm một giao dịch đi! Nàng lấy đứa nhỏ đổi lấy tự do của nàng.

Nàng không chắc hắn có đáp ứng nàng hay không, hắn có thể đem nàng giam cầm cả đời, nếu hắn muốn làm nàng hận hắn suốt kiếp thì hắn có thể làm thế.

Hai mắt từ từ nhắm lại, Giang Sơ Vi không khấn nguyện, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Một lúc sau, nàng nghe được lời đáp của hắn, khàn khàn, thô ráp, nhưng kiên định.

“Được, ta đáp ứng ngươi.”

*

Mấy tháng cuối, vòng bụng nàng giống như một quả khinh khí cầu bị thổi phồng tướng lên, càng ngày càng to, giống như muốn đè dẹp tất cả chi vốn đã gây còm.

Giang Sơ Vi cũng phát sợ chính mình, mấy tháng nay nàng ăn rất nhiều, sức ăn ngày càng tốt, rõ ràng một khắc trước mới ăn no, một canh giờ sau nàng liền có cảm giác đói bụng.

Hơn nữa, nàng càng ngày càng thích ăn thịt, mỗi bữa cơm đều nhất định phải có thịt, mặc kệ là gà ướp tỏi nướng, hay là nước hầm xương gà táo đỏ nấu thịt, nàng đều rất thích, nàng còn muốn mama đem thịt gà tẩm bột mì, chiên vàng, một miếng cắn xuống, cảm giác thật là thỏa mãn.

Ngoại trừ những món thịt, nàng còn thích ăn những món điểm tâm ngọt ngào, mặc kệ là bánh hoa quế, cao phù dung, kẹo hương tử hay là canh đậu hũ nấu bạch quả, nàng đều thích.

Tóm lại, cái miệng của nàng ăn không ngừng, nàng muốn ăn cái gì, mama đều giúp nàng chuẩn bị, đến buổi tối, người nào đó nếu muốn đến phòng nàng, thì nhất định trên tay phải mang theo một món điểm tâm nhỏ.

Nàng vẫn ở lại lãnh cung, nhưng mà bây giờ thì vải trải giường đã được đổi thành lụa tơ tằm, hiện tại da thịt nàng nhạy cảm không chịu nổi ma sát của các loại vải may mặc, quần áo cũ đều bị vứt bỏ, thay vào đó là những bộ y phục nhẹ nhàng đơn giản lại mềm mại, nàng cũng không biết vải dệt của quần áo này được làm từ chất liệu gì, tóm lại mặc vào cảm thấy thực thoải mái.

Buổi tối vào thời điểm người nào đó tới cũng là thời điểm nàng cảm thấy đói bụng, hẳn lại tự tay dứt nàng ăn, chờ nàng ăn uống no đủ rồi mới đem nàng ăn luôn.

Hoan ái của hắn vẫn kịch liệt, lần nào cũng khiến nàng khóc lóc cầu xin hắn buông tha, nhưng là lần nào cũng cùng nhau hưởng thụ khoái hoạt sung sướng.

Về sau, bụng nàng càng ngày càng lớn, không thể chịu đựng nổi việc vận động trên giường như vậy nữa, cũng không cho hắn đụng vào nàng, bất quá khi thấy hắn thực sự rất muốn, nàng đành phải mềm lòng, dùng tay hoặc dùng miệng để thỏa mãn hắn.

Được rồi, nàng thừa nhận, kỳ thật nhìn hắn chịu thần phục dưới những khiêu khích của nàng, nàng cũng thỏa mãn khoái hoạt, có thể nắm trong tay yếu ớt của nam nhân kiêu ngạo này, nàng cảm thấy rất thỏa mãn.

Cảm xúc của nàng vẫn thường tùy hứng, gần đây nàng hay nổi giận với hắn, thậm chí trở nên thích khóc, nhưng nàng cũng không muốn như vậy bởi rất giống một nhóc con không biết điều.

Đối mặt với cảm xúc thất thường của nàng, Hạ Hầu Dận lại luôn ôn nhu, luôn nhẫn nại dỗ nàng, bị nàng cắn, bị nàng đá, hắn cũng không phản kháng.

Có khi huyền não quá mức rồi dẫn đến phát hỏa, hắn nhanh chóng hôn nàng, trực tiếp làm cho nàng hòa tan trong lòng hắn.

Ánh mắt của hắn đối với nàng rất thâm tình, làm cho tim nàng đập nhanh hơn, tầm mắt lại trốn tránh ánh mắt hắn, có một vài chuyện được họ cùng ngầm hiểu nên đều né tránh không nhắc tới.

Có những khi đón nhận sự yêu thương vô cùng của hắn, nàng không phải không nghĩ tới chuyện sẽ ở lại nơi này mà không đi nữa, nhưng ý nghĩ ấy chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, nàng quyết tâm không để nó lưu lại trong đầu.

Ngay từ đầu nàng đã quyết định sẽ không sống mãi tại hoàng cung này, nàng sẽ không khiến bản thân mình biến thành một nữ nhân đáng thương chỉ biết chờ đợi thỉnh thoảng được ơn mưa móc.

Cho dù hiện tại hắn chiều chuộng thương yêu nàng, nhưng nàng không thể tin vào tình yêu của một hoàng đế, bất cứ mỹ nữ nào cũng sẽ có ngày già đi, huống chi nàng biết thân thể hiện tại của mình không hề đẹp.

Nàng không phải không tự tin vào bản thân, nàng chỉ là...nhìn là hiểu ngay.

Cho dù nhất thời thuận theo tình cảm bản thân mà ở lại, sớm hay muộn sẽ có một ngày nàng hối hận. Nếu khi đó lại mất đi tình yêu của hắn, nàng không biết bản thân mình sẽ biến thành dạng gì?

Theo cá tính của nàng, có khi làm ra hành động ngọc đá đều tan cũng không biết chừng.

Thật đáng sợ, nàng không muốn để cho chính mình xuống dốc đến như vậy. Dù làm như vậy rất nhát gan nhưng nàng vẫn quyết định tránh né.

Đỡ lấy thất lưng của mình, nàng vỗ nhẹ vào cái bụng tròn vo, chậm rãi bước từng bước một, nam nhân bên cạnh giúp nàng ôm thất lưng, đi tản bộ cùng nàng.

Hôm nay nàng cảm thấy bụng rất khó chịu, làm thế nào cũng không nằm yên được nên bèn lôi kéo hắn, muốn hắn đi cùng nàng ra toà viên đi bộ một chút.

Hắn bắt nàng mặc áo lông cừu, sau khi chắc chắn là nàng đã được bao phủ không còn một kẽ hở nào để không một tia lạnh nào xâm nhập được thì lúc đó hắn mới chịu ôm nàng ra khỏi phòng, bước chậm chậm phối hợp theo nhịp bước của nàng.

“Có khỏe không?” Vuốt những sợi tóc vương trên mặt nàng, Hạ Hầu Dận cúi đầu hỏi, da mặt nàng ngày càng trở nên mịn màng, mấy tháng qua quả thật nàng ăn rất nhiều, ngay cả tứ chi đều mập lên, tuy rằng thoát nhìn vẫn tinh tế nhưng chẳng qua là do bụng của nàng quá lớn, lớn đến nỗi khiến hấn kinh hãi.

Rõ ràng mấy tháng đầu còn nhỏ đến nỗi nhìn vào không thấy, sao lại to lên nhanh chóng như vậy, hấn sợ nàng sẽ gặp chuyện khi lâm bồn.

Giang Sơ Vi lắc đầu, nàng cảm thấy bụng rất khó chịu, hơn nữa... có chút đau đau, chẳng lẽ muốn sinh rồi sao? Trong lòng nàng không khỏi khẩn trương đến nhảy dựng lên.

“Có muốn trở về phòng hay không?” Thấy sắc mặt nàng có vẻ khó coi, Hạ Hầu Dận chuẩn bị ôm nàng trở về phòng, ai ngờ nàng lại đột nhiên la lên.

“Sao vậy...” Hấn trợn mắt nhìn thân dưới của nàng chảy ra những giọt nước, chỗ đất dưới chân đã ướt một khoảng.

Giang Sơ Vi nhanh chóng cầm lấy tay hấn, nàng sợ đến bủn rủn cả chân, kinh hoàng hét lên, “Mau! Nhanh chút!” Cục cứng muốn sinh ra!

Hạ Hầu Dận nhanh chóng hoàn hồn, lập tức ôm lấy nàng hướng ra ngoài rống to: “Vĩnh Phúc! Mau! Hoàng hậu muốn sinh!”

*

“A —” Đau quá! Đau thấy ông bà ông vải luôn!

Giang Sơ Vi rối loạn la lên, đau đến nỗi mặt mày trắng bệch, hai chân giống con ếch giang lớn, máu tươi từ hạ thân không ngừng trào ra.

“Nương nương, rặn mạnh đi.” Mama hằng ngày chăm sóc nàng cũng chính là bà mụ, cầm khăn nóng lau mặt cho nàng, rồi bà sợ nàng toàn dùng sức để la hét liền kêu nàng cắn lấy khăn trắng.

Giang Sơ Vi há mồm cắn, nhắm mắt lại, liều mình rặn mạnh.

Tuy nhiên đứa bé vẫn chưa chịu chui ra, cửa mình chịu không nổi đau đến nỗi nàng muốn phát cuồng.

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Người không thể đi vào!”

Không biết qua bao lâu, nàng đau đến nỗi hỗn loạn chẳng còn biết trời trăng mây đất gì, cơ hồ đánh mất toàn bộ sức lực.

Khăn trong miệng đột nhiên bị lấy ra, Giang Sơ Vi mở mắt, nhìn thấy Hạ Hầu Dận ngồi bên cạnh nàng, để nàng gối lên đùi của hấn, đưa cánh tay đến trước miệng của nàng.

“Chẳng phải nàng vẫn rất muốn cắn ta sao?” Hấn vỗ về khuôn mặt đầm đìa mồ hôi của nàng, ngữ khí bình thản.

Giang Sơ Vi kinh ngạc nhìn hấn, dưới thân lại truyền đến một trận quặn đau, đau đến nỗi nàng bắt lấy tay hấn, há mồm dùng sức cắn.

Hạ Hầu Dận mặt không đổi sắc, răng của nàng cắm sâu vào da thịt hấn, đầu ngón tay cũng gắt gao đâm vào, hấn vẫn không rút cánh tay về.

“Ngoan, dùng sức rặn lần nữa.” Hấn ôn nhu dỗ nàng.

“Ưư!” Nàng đem toàn bộ đau đớn cắn vào da thịt của hấn, bụng cũng không ngừng dùng sức rặn, cảm thấy tiểu hài tử đang từ từ đi ra.

“Tốt! Tốt! Nhìn thấy đầu rồi.” Mama vui vẻ hô to. “Nương nương, lại dùng sức một lần nữa, ngay lập tức.”

Giang Sơ Vi nước mắt chảy ra, tất cả đều tại nam nhân chết tiệt này. Nếu không phải tại hấn, nàng cũng sẽ không đau đến như vậy, cứ như vậy mà sinh tiểu hài tử...

Không có bác sĩ, không có y tá, không có thiết bị chữa bệnh cao cấp, chỉ có mama giúp nàng đỡ đỡ. Chỉ dựa vào như vậy mà nàng bình an sinh hạ thì thật đúng là kỳ tích.

Phần nộ làm cho nàng càng dùng nhiều sức hơn, cảm giác khối thịt dưới thân nàng đã toàn toàn đi ra. Tay nàng bấu hấn đến trắng bệch, đau đến nỗi nàng gần như rơi vào tình trạng hôn mê, nhưng nàng vẫn nghe được tiếng khóc của tiểu hài tử.

“Sinh rồi! Sinh rồi! Chúc mừng Hoàng Thượng, là một hoàng tử!”

Hoàng tử..... Là trai.....

Nàng mệt mỏi nhả hàm răng, không thấy rằng cánh tay của hấn đã bị nàng vừa cắn vừa cào đến nỗi đã chảy máu.

Nàng cố nhướn mắt nhìn mama cầm vải bố cuốn tiểu hài tử vừa được lau sạch lại, nước mắt không ngừng chảy xuống. Con.....đó là con của nàng.

Nàng muốn nhìn con.

“Cho ta nhìn...”

“Ôm đứa nhỏ đi ra ngoài.” Hạ Hầu Dận đột nhiên ra lệnh.

Giang Sơ Vi sửng sốt, bất mãn bản năng bật thốt. “Vì sao không...” Nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của hấn, nàng thôi không dám lên tiếng nữa.

Nàng nhớ đến giao dịch của bọn họ, nàng lấy đứa nhỏ để đổi lấy tự do của nàng.

Nhưng... Nàng thấy mama chuẩn bị ôm đứa trẻ đi ra ngoài, không khỏi trở nên kích động: “Không được đi ra ngoài! Cho ta nhìn mặt hấn một cái, Hạ Hầu Dận, chỉ nhìn một cái thôi mà.” Nàng vẫn luyến tiếc, muốn nhìn đứa nhỏ một chút.

Mama chần chờ dừng bước, nhìn về phía Hoàng Thượng.

“Đi ra ngoài.” Hạ Hầu Dận vẫn lãnh đạm.

Mama không dám tiếp tục chần chờ, vội vàng ôm đứa nhỏ đem đi.

“Không!” Giang Sơ Vi kích động muốn bỏ dậy nhưng nàng không thể động dậy, nàng gấp đến độ phát khóc: “Để cho ta liếc mắt nhìn một cái, cho ta...”

Lời nói vẫn chưa kịp xong, cơ thể nàng vì mới sinh vốn rất yếu lại thêm kích động làm ọi thứ trước mắt nàng trở thành một màu đen, nàng mềm oặt ngã xuống.

Nước mắt theo hai má chảy xuống vẫn chưa khô, Hạ Hầu Dận lấy tay lau đi nước mắt của nàng, con người đen sâu không thấy đáy chăm chú nhìn nàng.

Nàng muốn rời đi, hấn sẽ để nàng đi...

Hấn cúi người xuống, khê hôn lên làn môi khô nứt của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng chậm rãi liếm loạn trên cánh môi, rồi lại nhẹ nhàng mút chặt, hấn hôn thật sâu, tràn ngập quyến luyến, như thể đây là lần cuối cùng hấn hôn nàng.

Một lúc sau, hấn rời môi nàng, khê vuốt cặp mắt vẫn đang chảy lệ của nàng, dùng giọng nam trầm thấp ôn nhu nói với nàng: “Vi Vi, người tự do.”

9. Chương 9

Edit: hathai

“Sơ Vi à, người muốn đi giặt quần áo ở dòng suối nhỏ ngoài thôn hả? Giữa trưa ăn gì chưa?” Một đại thẩm đáng người béo ục ịch cười híp mắt nhìn Giang Sơ Vi chào hỏi.

“Phúc thẩm, ta có ăn cái bánh bao.” Giang Sơ Vi ôm thùng giặt gỗ, bên trong có vài món quần áo và một bóng (= cây gỗ để đập quần áo khi giặt), đôi cánh tay gầy yếu làm cho người ta cảm thấy thùng gỗ trên tay có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Chỉ ăn cái bánh bao như vậy sao đủ? Nhìn người gầy thế này, đây nè, cầm hai cái bánh bao thịt này ăn đi.” Phúc thăm nhiệt tâm lấy ra hai cái bánh bao thịt nóng hằm hập trong lồng hấp.

“Phúc thăm, không cần!” Giang Sơ Vi ngượng ngùng, Phúc thăm thỉnh thoảng cứ hết đưa cho nàng bánh bao lại đưa chút rau dưa cùng thịt gà cho nàng, làm cho nàng rất lấy làm ngượng ngùng.

“Có gì đâu, đừng khách khí.” Phúc thăm gọn gàng lấy giấy dầu gói bánh lại, mặc kệ Giang Sơ Vi đang cố từ chối, thấy bánh bao vào trong thùng gỗ, “Người vất vả dạy tiểu hài tử trong trấn học bài đến vậy mà, thằng Cầu con nhà chúng ta phải phiền người chiếu cố đó.”

Thấy Phúc thăm kiên trì, Giang Sơ Vi cũng không cự tuyệt nữa, “Cậu Cầu nhà thăm rất thông minh, có nhiều bài chỉ cần dạy một lần là nhớ ngay, tốc độ học tập của cậu ấy mau hơn nhiều so với những tiểu hài tử cùng tuổi khác đó!”

“A, đó là do Sơ Vi người dạy tốt thôi!” Nghe đứa nhỏ nhà mình được khen, Phúc thăm cười đến híp tịt cả mắt lại.

“Đúng vậy đúng vậy, là do Giang phu tử dạy tốt!” Vinh thúc bên cạnh bán thịt cũng nói xen vào. “Người không biết đó thôi, A Bảo nhà ta thích người nhiều lắm, mỗi ngày về nhà đều ngoan ngoãn ngồi vào học bài, chắc chắn là do muốn được Giang phu tử khen ngợi trên học đường nha.”

“Đại đầu nhà ta cũng thế.” Lí đại nương quán đối diện cũng chen vào nói. “Bây giờ về đến nhà mở miệng ngâm miệng đều là Giang phu tử như thế nào như thế nào, làm cho ta làm nương mà nghe hoài cũng phát ghen tị nha.”

Giang Sơ Vi cười nghe bọn họ đối thoại, không có một tia không kiên nhẫn.

Nơi đây là một vùng nông thôn nhỏ ven biển, người trong trấn rất chất phác nhiệt tâm, nửa năm trước nàng tới nơi này liền muốn ở lại đây hẳn.

Khi vừa tới nơi này, nàng đã đói bụng nên mua bánh bao thịt của Phúc thăm, Phúc thăm thấy nàng từ bên ngoài đến, lại chỉ đi một mình, bèn hỏi nàng có phải đang tìm người thân hay không. Nàng nói mình là quả phụ, một thân một mình không nơi nương tựa, muốn tìm phòng ở lại nơi này định cư.

Nghe nàng nói như vậy, thương nàng đơn lẻ, Phúc thăm tốt bụng dắt nàng đi tìm trưởng thôn. Trưởng thôn cho nàng thuê phòng ở tiện nghi ở phía đông, rồi khi biết nàng biết chữ, hỏi nàng có nguyện ý đến hỗ trợ tại học đường hay không, học đường chỉ có một vị phu tử theo việc dạy học, nhưng đệ tử lại quá nhiều nên vị phu tử đó lo muốn không xuể, nếu nàng có thể hỗ trợ dạy học, không chỉ là giúp một đại ân mà bản thân nàng cũng có thể kiếm chút ngân lượng để sống.

Giang Sơ Vi đương nhiên nguyện ý, cứ như vậy định cư tại thôn nhỏ này, còn về phần những ngày tháng trước kia... Nàng buộc mình không suy nghĩ đến.

Cho dù, khi đêm khuya thanh vắng, hoặc khi nàng cô đơn, trong đầu sẽ luôn không tự chủ được mà nhớ tới những điều không nên tưởng nhớ.

Đứa nhỏ nàng mang thai 10 tháng nhưng nàng chưa bao giờ được nhìn thấy hẳn, cũng không được ôm hẳn một lần, bởi khi nàng tỉnh lại thì nàng đã được an bài ở một toà nhà lớn ngoài cung.

Trong nhà có một mama già cùng hạ nhân giúp nàng làm những việc trong thời gian ở cũ, ở trong tòa nhà đó nàng có thể không cần lo lắng về chuyện cơm áo gạo tiền.

Nàng biết chuyện này là do hẳn an bài, là do hẳn đã đáp ứng nàng rằng chỉ cần nàng sinh đứa nhỏ ra thì nàng có thể rời khỏi hoàng cung.

Nàng cũng biết hẳn tuyên bố rộng rãi rằng hoàng hậu đã chết vì khó sinh, từ nay về sau sẽ không còn Tô Tú Dung nữa mà chỉ có Giang Sơ Vi.

Hắn không cho nàng cơ hội lưu luyến bất cứ thứ gì, ngay cả liếc mắt nhìn đứa con một cái cũng không, đôi khi Giang Sơ Vi cũng trách hẳn độc ác, nhưng rồi rốt cuộc thì lý trí của nàng cũng biết đây là phương pháp tốt nhất.

Bởi vì chính nàng đã lấy đứa bé để giao dịch, chính nàng nói không cần đứa bé, nếu đã không cần như vậy, vậy thì nhìn làm gì, ôm làm gì?

Nhưng dù sao thì đứa bé cũng là do nàng mang nặng đẻ đau, những lúc ngực căng cứng sữa, nàng rất đau, nổi đau đó giống như nhắc nhở nàng nhớ rằng mình đã từ bỏ cái gì.

Nhưng nàng không thể hối hận, bởi vì đây là lựa chọn của nàng.

Nàng biết mọi người phục vụ trong nhà này đều là người của hãn, điều đó cũng nghĩa là nàng vẫn còn đang nằm trong sự giám thị của hãn, bởi vậy sau khi ở cử một tháng, nàng thừa dịp không có người chú ý liền len lén rời khỏi kinh thành.

Nơi đó có khoảng cách quá gần với hãn, mà sự gần gũi này làm cho nàng sợ hãi.

Nàng sợ hãi mình sẽ không đè nén nổi, sợ hãi mình sẽ khống chế không được mà sinh ra tưởng niệm, sợ hãi mình sẽ muốn chạy tới hoàng cung, sẽ muốn gặp đứa bé và...hãn.

Nhưng nàng không thể, nàng đã không còn là Tô Tú Dung, đây là do nàng lựa chọn. Nếu đã do chính mình lựa chọn, vậy nàng càng không thể thay đổi con đường sống đã được vạch ra.

Cho nên nàng rời đi, đi xa thật xa, chỉ cần không nhìn thấy hoàng cung thì nàng có thể không suy nghĩ, ít nhất thì cũng có thể ép mình không được suy nghĩ nữa.

Dọc đường nàng đi, chỉ cần nhìn thấy có một chiếc xe ngựa nào thì nàng liền xin bọn họ cho nàng đi nhờ một đoạn đường, đến khi họ đến điểm mà họ cần tới thì nàng lại một mình rời đi.

Nàng không biết mình muốn đi đâu, chỉ là lên đường không mục đích không điểm dừng mà thôi. Cuối cùng, nàng đến thôn nhỏ này.

Nơi này cách kinh thành rất xa, người dân trong thôn lại tốt bụng, nàng có phòng ở, có việc làm, mà quan trọng là không còn nhìn thấy tòa hoàng thành to lớn lộng lẫy kia.

Như vậy thật tốt, tốt lắm...

“Đúng rồi, Sơ Vi à,” Phúc thẩm đột nhiên kéo Giang Sơ Vi sang một bên, nghiêng đầu thì thầm vào tai nàng: “Chuyện kia... chuyện Ngô phu tử người nghĩ như thế nào?”

Tuy bà cố ý nhỏ giọng, nhưng do bản tính ăn to nói lớn trời sinh nên mọi người ở bốn phía xung quanh vẫn nghe được bà đang hỏi gì.

“Đúng vậy, Sơ Vi, nhân phẩm Ngô phu tử rất tốt, lại rất thật lòng với người, người nên chấp nhận hãn đi thôi!” Lí đại nương cũng với giọng khuyên.

Lại nữa rồi! Giang Sơ Vi cười khổ.

Chẳng biết tại sao, sau một thời gian dạy chung trên học đường với Ngô phu tử thì hãn nhờ Phúc thẩm tới hỏi ý tứ nàng, nói rằng muốn cưới nàng vào cửa, khi nàng nghe được chuyện này thì trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Ngô phu tử kia đáng vẻ cũng được, vừa nhìn thì cũng thấy là người trung hậu thành thật, còn độc thân chưa cưới vợ, trong thôn cũng có nhiều cô nương thích hãn, nhưng chẳng biết hãn nhìn ngang ngó dọc thế nào mà lại coi trọng nàng như vậy?

Rõ ràng khuôn mặt này của nàng thực bình thường đến không thể bình thường hơn à nha! Tuy rằng sau khi sinh con thì thân thể của nàng có đầy đà ra một chút, trước ngực cũng miễn cưỡng gọi là có đôi lum khum, nhưng nhìn kiểu gì thì cũng vẫn là một cục than đen thui thui lúi à nha!

Còn nữa, nàng lại tự xưng mình là quả phụ, trong thôn có nhiều cô nương điều kiện tốt hơn nhiều so với nàng sao hãn không cần, mà còn cố tình nói muốn cưới nàng làm vợ, Giang Sơ Vi thực nghi ngờ không biết mắt của Ngô phu tử có bị mù hay không?

Nàng đã cự tuyệt ngay từ đầu, nhưng Ngô phu tử vẫn chưa từ bỏ ý định, nói cái gì linh tinh nào là không phải nàng thì không cưới, nào là hãn cưới vợ là thú hiền trọng đức (= cưới vợ hiền, trọng người có đức độ), lại còn nói hãn cảm thấy nàng sẽ là thê tử tốt, cho dù nàng là quả phụ, hãn cũng không để ý.

Hắn không ngại, nhưng nàng để ý nha!

Nàng hoàn toàn chả có tình cảm gì với Ngô phu tử hết! Nhưng tin tức Ngô phu tử kiên quyết muốn kết hôn với nàng lập tức được truyền khắp thôn trên xóm dưới, kết quả là nàng đi đâu cũng có người kéo nàng lại để khuyên bảo.

Nói nào là điều kiện của Ngô phu tử tốt lắm nha, dù sao nàng cũng vẫn còn trẻ, hơn nữa lại đã là quả phụ, khó có được một phu quân tốt thế này, sao lại còn không biết nắm cho chắc?

Nói cứ như là nàng chiếm được tiện nghi còn Ngô phu tử phải chịu thiệt ăn lớn vậy.

“Phúc thẩm, trước mắt ta chưa nghĩ đến việc lập gia đình, mà hơn nữa, ta cảm thấy ở một mình cũng có sao đâu, rất tốt nữa là khác.” Nàng cười cho có lệ, thấy Phúc thẩm còn muốn nói tiếp, nàng vội vàng ngăn cản. “A, nhìn sắc trời xuống lắm rồi, quần áo này nếu không giặt kịp sợ trời tối đến nơi. Ta đi trước nha, Phúc thẩm, cảm ơn bánh bao của thẩm.” Nàng phất phất tay, không lè mề ở chỗ này để tiếp tục bị pháo kích nữa, nhanh chân chạy thoát thân.

Ngô phu tử kia thật sự là đem tới cho người ta phiền toái, bởi vì hắn, dạo gần đây hầu như ngày nào nàng cũng phát phiền phát mệt.

Thật là kỳ quái, rõ ràng khuôn mặt này bình thường như vậy, đáng người cũng không mê người, sao gặp họa đàn ông nhiều vậy trời, trước là Hạ Hầu...

Bước chân nàng đột nhiên dừng lại, sau đó lại dồn bước nhanh hơn.

Giặt quần áo giặt quần áo, không nghĩ cái gì hết!

Cúi đầu, Giang Sơ Vi đi đến dòng suối nhỏ ngoài thôn, đã qua giữa trưa, bên dòng suối cũng không có người, nàng tìm một nơi râm mát ngồi xuống, lấy thùng gỗ múc thật đầy nước rồi cầm lấy quần áo bẩn cùng một bóng, bắt đầu vùi đầu chăm chú giặt quần áo.

Không nghĩ không nghĩ, nàng không nghĩ không mơ cái gì hết.

Mặt thì bình tĩnh, đôi môi nhếch lên, hai tay dùng sức chà xát tẩy giặt góc áo cứ như là có thâm cừu đại hận gì nên đặc biệt ra tay với đám quần áo vậy.

Dòng nước từ phía trên nguồn róc rách chảy xuống, dòng nước trong suốt qua tay, rào rào rào rào, Giang Sơ Vi đột nhiên trợn mắt, nhanh chóng lùi tay về, nhảy dựng lên.

Ánh mắt của nàng nhìn thẳng chăm chú vào dòng nước, nước trong suốt nhưng lại lộ ra màu đỏ, hơn nữa càng lúc càng đỏ loang ra...Đây là cái gì? Máu à? Đang nghĩ tới đó, một thi thể xuất hiện trước mắt nàng.

Thật tổn thọ! Giang Sơ Vi sợ tới mức lui về phía sau mấy bước, mà thi thể lại bị tảng đá giữ lại, cứ như vậy dừng ở ngay trước mắt nàng, chuyện gì vậy trời?

Trong lòng nàng thật hoảng loạn, liêm liêm môi, thân thể cứng ngắc đứng đờ như phỗng mắt vài phút, sau một hồi lâu giây giũa đấu tranh tư tưởng, nàng cố lấy dũng khí cầm lấy một bóng bước vào trong nước, từng bước một dè dặt tới gần.

“Nè! Người còn sống không?” Giang Sơ Vi đứng cách một khoảng cầm một bóng chọc chọc vào thi thể.

Bất động nha! Thực sự là đã chết rồi sao?

Trời ơi, giặt quần áo mà cũng có thể gặp xác người, sao nơi này không có xô xô để nàng mua?

“Nè!” Nàng lại dùng sức chọc chọc.

“Ừm...” Thi thể động đây.

“Oa!” Nàng sợ tới mức lui lại mấy bước. Chưa chết nha! Biết người còn sống, Giang Sơ Vi thở phào, “Nè, người tỉnh lại đi.”

Lại đi tới vài bước, lại chọc...

“Ừ...” Thi thể quay đầu, mặt đối diện nàng.

Giang Sơ Vi tròng lớn đôi mắt, cái miệng nhỏ nhắn khiếp sợ mở lớn ra, mộc bồng trên tay bùm một tiếng, rớt tùm xuống nước.

Sao...sao có thể vậy được?!

*

“Gần đây Ngô tiên sinh dạy ở học đường nhờ người mai mối, nói muốn cưới nương nương làm vợ. Tuy rằng đã bị nương nương cự tuyệt, nhưng vị kia tiên sinh vẫn không buông tay, còn lập lời thề cưới vợ đầu tiên là cưới đức độ, nếu không phải nương nương hần sẽ không cưới ai.”

Vĩnh Phúc cúi đầu bấm bấm, lặng lẽ giương mắt trộm dò xét, không chút nào bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của chủ tử trầm xuống, thoát nhìn rất dọa người. Điều này làm cho hần do dự không biết có nên tiếp tục nói chuyện kia hay không.

“Rồi sao nữa?” Hạ Hầu Dận hạ mắt xuống, giọng nói lại cực kỳ lạnh lẽo.

Trán Vĩnh Phúc bắt đầu đổ mồ hôi, nuốt nuốt nước miếng, cố gắng cất lực để làm cho âm thanh mình phát ra không bị run rẩy. “Trong phòng Nương nương đột nhiên xuất hiện một nam nhân.”

“Rắc!” Bút lông trên tay Hạ Hầu Dận bị bẻ làm hai.

“Nam nhân?” Hần âm lãnh ngược mắt. “Từ lúc nào?”

“Ba...ba ngày trước.” Vĩnh Phúc cũng cảm thấy lưng mình ầm ụt. “Nam nhân kia giống như bị thương, là do được nương nương cứu, nhưng nương nương lại giữ hần trong phòng, tự tay chăm sóc.”

“Nam nhân kia là ai?” Có thể được nàng tự tay chiếu cố?

“Dạ chưa biết, trước mắt còn chưa điều tra ra được thân phận của hần.” Sau một lúc chần chờ, Vĩnh Phúc cuối cùng vẫn quyết định nói tất tần tật. “Hơn nữa nghe nói bộ dạng nam nhân kia khá tốt, nương nương còn cùng hần nói nói cười cười, mọi người trong thôn còn đồn rằng có lẽ nương nương thích...”

“Đủ!” Hạ Hầu Dận đập bàn, không muốn nghe tiếp phần sau, “Lui ra!”

“Dạ.” Vĩnh Phúc ba chân bốn cẳng lui ra.

Hạ Hầu Dận nhắm mắt lại, cố gắng đè nén nỗi kích động muốn đập nát án thượng trước mặt, bắt buộc mình phải tỉnh táo lại, nhưng... bảo hần làm thế nào có thể bình tĩnh đây?

Vừa mới nghe có nam nhân cầu thân với nàng, câu tiếp sau lại nghe thêm có nam nhân ở trong phòng nàng, nàng còn đối xử với nam nhân kia tốt lắm, nam nhân kia rốt cuộc là ai? Hần thật muốn giết tên đó chết tươi!

Hần tuyệt đối không cho phép bên cạnh nàng có người khác, cho dù nàng dứt áo rời khỏi hần, cho dù ngay cả đứa bé mà nàng cũng không cần, cho dù nàng vô tâm vô phế(= không tim không phổi) làm cho người ta thật sự thống hận, nhưng mà... hần lại có chết vẫn không quên được nàng.

Nàng muốn rời khỏi hoàng cung, hần để cho nàng rời đi, hần xếp đặt để ọi người tưởng là Tô Tú Dung vì khó sinh mà chết, làm ấu hậ và quốc cữu vì thế mà thương tâm không dứt, mà hần, mỗi ngày đều thương nhớ nàng.

Hần biết nàng nhất định sẽ rời khỏi tòa nhà, cứ theo cá tính của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho chính mình nếu vẫn cứ ở cách hần gần như vậy.

Quả nhiên, thừa dịp đêm khuya, nàng vụng trộm rời đi.

Thế nhưng nàng lại không biết rằng hần đã sớm bố trí người đi theo nàng, hần cho người giả dạng thành người đi đường, thương nhân buôn bán xa nhà, để cho nàng đi nhờ xe, để cho nàng rời xa hần.

Nàng ở tại thôn nhỏ sống an ổn qua ngày, nàng đã quên hần, cũng đã quên đứa con chung của bọn họ, cuộc sống của nàng bây giờ thật sự khoái hoạt.

Nghe thám tử hồi báo, biết nàng sống rất tốt, thế nhưng hần không có một tia vui mừng nào mà chỉ có thống hận.

Lòng của nàng thực tuyệt tình làm sao! Chỉ có hấn là không dứt nàng ra khỏi lòng được, chỉ có hấn...

Các đại thần muốn hấn lại lập một hoàng hậu khác, ngay cả mẫu hậu cũng tới khuyên hấn, không thể để một nước không có một người lãnh đạo hậu cung phía sau, nhưng hấn không muốn, hoàng hậu của hấn chỉ có nàng.

Ngay cả tần phi trong cung hấn cũng không truyền triệu, hấn suốt ngày chỉ chuyên tâm xử lý quốc sự, đầu óc không lúc nào mà không nghĩ đến nàng, nghĩ nhiều đến muốn phát điên.

Mà nàng thì sao chứ? Đã có người cầu thân, lại còn có nam nhân ở lại trong phòng nàng?!

Rõ ràng dáng vẻ nàng bình thường như vậy, chẳng đẹp mắt chút nào, đáng người cũng không mê người, nhưng lại có thể trêu hoa ghẹo nguyệt đến như vậy, lúc này lúc khác còn có ruồi bọ đeo dính bên người nữa chứ.

Bộ nàng tưởng là nàng có thể cùng người khác có đôi có cặp như hình với bóng hay sao? Mơ cũng đừng có mơ đi! Chỉ cần hấn còn sống, nàng chỉ là của một mình hấn!

Hạ Hầu Dận đứng dậy, đi đến cái nôi được đặt bên cạnh, đưa bé trong nôi đã tỉnh dậy này giờ nhưng không khóc cũng không nháo, chỉ yên lặng nằm đó cắn ngón tay, nhìn thấy gương mặt phụ hoàng bên cạnh nôi, hấn gơ hai tay lên cao, miệng chớp cha chớp chớp, muốn được ôm lên khỏi nôi.

Khuôn mặt lạnh như băng của Hạ Hầu Dận lập tức thay đổi, vươn tay xuống ôm lấy con đem ra ngoài nôi, rồi không hề ngại bẩn mà trực tiếp dùng ngón cái lau đi nước miếng đang tứa trên miệng hấn.

Đưa con bé bỏng của bọn họ, hấn không cần sai đưa con ột quý phi nào nuôi nấng cả mà tự mình chăm sóc hấn, cũng phải vài mama thiếp thân đến hầu hạ.

“Lân nhi, con nhớ mẫu hậu không?” Ngón trở mơn trớn hai má tròn phúng phính của con, Hạ Hầu Dận nhẹ giọng hỏi.

Hạ Hầu Lâm bắt lấy ngón tay phụ hoàng, y y a a, đôi tròn vo đen láy rất giống nàng... Toàn thân từ trên xuống dưới của con đều giống hấn, chỉ có đôi mắt này là đặc biệt giống nàng.

Hạ Hầu Dận nở nụ cười, hấn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của con, ôn nhu nói: “Phụ hoàng cũng giống như con nè, chúng ta đi tìm mẫu hậu được không?”

Hạ Hầu Lâm lập tức cười khanh khách.

Thấy con cười như đồng ý, khoe miệng Hạ Hầu Dận nhếch lên, trong mắt tràn đầy ý định kiên quyết.

Hấn dung túng nàng như thế là đủ rồi, nàng muốn tự do, hấn đã cho nàng tự do; Nàng không muốn làm Tô Tú Dung nữa, hấn cũng cho phép nàng. Nhưng mà nếu nàng muốn thông đồng với một nam nhân khác, hấn sẽ đem nam nhân kia đi giết, rồi đem nàng về ở suốt đời trong hoàng cung, nàng vĩnh viễn đừng có tơ tưởng chuyện rời xa hấn lần nữa, cho dù nàng hận hấn, tức giận với hấn cũng không sao cả.

Hấn đã thả cho nàng bay tự do bên ngoài nửa năm rồi, đã quá đủ. Sự tha thứ dung túng của hấn đã đến cực hạn, hấn sẽ không cho phép nàng tiếp tục tùy hứng nữa... Không bao giờ nữa!

“Vi Vi...” Hạ Hầu Dận cúi đầu nói nhỏ, trong thanh âm nồng đậm sự tưởng niệm nhưng nhớ yêu thương, hấn sẽ mang nàng trở về, nhất định sẽ như vậy...

*

Mặt trái xoan, đôi mắt có thể được xem là to một chút, cái mũi cũng thẳng, khuôn miệng hình như cũng không tệ lắm, bất quá về tổng thể mà nói chỉ có ba chữ – thực bình thường. Ánh mắt hạ xuống phía dưới một chút nữa, không ngực cũng không hông, một chút đáng người cũng không có, hơn nữa, chẳng khác người da đen là mấy, oa... Rất kinh điển!

“Đỗ Diệu Phù, cậu nhìn ngó đủ chưa?” Huyết thái dương của Giang Sơ Vi giật giật run rẩy, nàng rất muốn hất chén thuốc trong tay lên khuôn mặt trước mắt kia.

Đỗ Diệu Phù tán thưởng lắc đầu, ánh mắt vẫn bám chặt không rời một chút. Đã vài ngày trôi qua rồi mà nàng nhìn vẫn chưa thấy ngấy chút nào.

“Vi, tớ vốn tưởng tớ xuyên qua mà diện mạo vẫn còn truy đuổi đến cùng, giống xưa như đúc là đã xem như thăm vô cùng rồi, không ngờ là không ngờ là...” Nhìn thấy Giang Sơ Vi, nàng cảm thấy được an ủi vô cùng.

Một đại mỹ nữ vô cùng xinh đẹp ngày trước bây giờ lại hoá thành một khối than đen, ha ha, còn có điều gì so với chuyện này có thể làm cho người ta vui vẻ hơn sao? Nếu không có thương tích trên người, nàng chắc là đã mừng đến nổi lăn qua lộn lại trên giường rồi.

Giang Sơ Vi không muốn tiếp tục xem trò hề này liền thô lỗ quăng bát thuốc cho nàng, “Tự uống đi.” Sau đó xoay người đi đổ nước. Nếu không thấy tên bạn nữ xấu tính kia đang bị thương thì nàng đã sớm triển khai quyền cước đấm đá rồi nha!

Đỗ Diệu Phù căn bản không sợ nàng, thổi phù phù chén thuốc, cũng không sợ khổ không sợ đắng, uống từng ngụm một. “Chẳng qua không ngờ là ngay cả cậu cũng được xuyên qua đến nơi này thôi, thật sự là rất thần kỳ.” Tĩnh lại chợt nghe một kẻ đen như than kêu tên mình, nàng đã nghĩ rằng mình bị ảo giác.

Giang Sơ Vi cũng đồng ý rằng chuyện này thật thần kỳ. Khi đó nhìn thấy mặt Đỗ Diệu Phù ở bên dòng suối, nàng bị dọa đến sợ ngây người, sau khi miễn cưỡng hoàn hồn lại cảm thấy không đúng, người này có vẻ như cao hơn so với Đỗ Diệu Phù, hơn nữa trên người còn mặc nam trang, chẳng lẽ chỉ là người giống người mà thôi?

Do dự một chút, nàng liền trực tiếp tiến lên vạch áo người kia ra xem xét, sau đó thì thấy phần ngực được quần vải vòng bằng vải trắng, tuy rằng nhìn không rõ lắm nhưng vẫn khẳng định được đó là bộ ngực của con gái.

Là nữ, hình dạng lại giống như Đỗ Diệu Phù, nàng vừa mừng vừa sợ lại vô cùng hoài nghi, sau đó quyết định trước tiên là cứu cô ấy đem về nhà đã, chờ tĩnh lại rồi từ từ hỏi thăm.

Không ngờ rằng cô ấy đúng là Đỗ Diệu Phù thật, cô ấy không chết trên biển mà cũng xuyên qua đến cái nơi quỷ quái này giống nàng, vậy thì cái tên em trai ngu ngốc nhà nàng kia đang ở đâu lúc này?

“Diệu Diệu, cậu nói xem A Hạo có thể cũng giống chúng ta hay không?” Trái tim Giang Sơ Vi đập dồn dập, có hưng phấn và cũng có chờ mong.

Đỗ Diệu Phù nhú nhú mày, vô cùng hiểu tâm tình của cô bạn thân, chẳng qua là nàng không dám ôm kỳ vọng quá lớn mà thôi, “Chuyện này rất khó nói, nhưng nói chung là ít có khả năng trùng hợp đến như vậy chứ? Đây đâu phải là trong tiểu thuyết mà xuyên cả ba người qua cùng một lúc, vậy chẳng lẽ tất cả mọi người trong cái máy bay kia cũng đồng thời xuyên luôn à?” Cho dù bây giờ ở hiện đại truyện viết về xuyên qua cũng rất phổ biến, nhưng mà sự thật với tiểu thuyết không thể giống nhau như vậy nha!

Giang Sơ Vi cũng hiểu được ý tứ của bạn, nàng cắn môi, cúi đầu, trong lòng cảm thấy mát mát, nhưng không nói cái gì nữa.

Đỗ Diệu Phù gãi gãi đầu, cũng biết trong lời nói mình không mang lại niềm vui cho bạn, tuy rằng Sơ Vi thường thường la rầy đánh mắng A Hạo, nhưng Sơ Vi luôn coi trọng thân nhân duy nhất của mình hơn bất kỳ người nào khác.

Không đành lòng nhìn thấy Giang Sơ Vi uể oải, nàng mở miệng an ủi. “Vi nha, cậu đừng nghĩ nhiều như vậy! Trên đời biết đâu thực sự có kỳ tích cũng không chừng đó nha! Cậu xem, chúng ta không phải lại được gặp nhau hay sao, không chừng ngày nào đó chúng ta cũng sẽ gặp A Hạo, không biết A Hạo biến thành như thế nào nữa ha, không chừng trong ba người chúng ta hẳn lại biến thành kẻ tâm phào nhất đó nha, trở thành một tuyệt thế giai nhân nhu nhu nhược nhược chẳng hạn.”

Nghĩ đến cậu em trai ngu ngốc lưng hùm vai gấu nhà mình, vốn mang diện mạo tính cách vô cùng tục tũn giờ lại biến thành một mỹ nam tử nhu nhược, Giang Sơ Vi cũng phải bật cười.

Thấy bạn thân nở nụ cười, Đỗ Diệu Phù cũng hì hì cười, “Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều chi cho nhức đầu, chẳng phải ông bà ta đã đúc kết một câu ‘đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời’ sao?”

“Hạnh phúc cuối đời ư?” Giang Sơ Vi thì không nghĩ vậy. Nhìn miệng vết thương ở bụng cô bạn, nàng hỏi, “Đúng rồi, cậu còn chưa nói cho tớ biết tại sao mà cậu bị thương?”

Mỗi lần nàng hỏi đến vấn đề này, cô bạn thân đều cố tránh phải né trái không trả lời vào đề tài. “Còn nữa, sao cậu lại mặc nam trang?”

“Ách, cái này...” Đỗ Diệu Phù quanh co vòng vèo, tươi cười trên mặt lập tức biến mất, nàng mở to mắt nhưng không dám nhìn về phía Giang Sơ Vi. Đùa à! Sao đột nhiên lại chuyển qua hỏi cái này, “Không có gì!”

Đỗ Diệu Phù phẩy phẩy tay, rất muốn trốn tránh không trả lời câu hỏi. Nhưng nàng không muốn trả lời mà Giang Sơ Vi lại cứ muốn đuổi theo tra cứu, nàng muốn biết là kẻ hỗn đản chết tiệt nào dám đánh trọng thương bạn thân của nàng, nàng tuyệt đối muốn trả thù hắn!

“Đỗ Diệu Phù, cậu đừng tưởng nói có lẽ là xong với tớ. Nói mau!” Giang Sơ Vi chuẩn bị ép cung hỏi cho tới nơi tới chốn.

Biết cá tính của nàng ấy, Đỗ Diệu Phù đang muốn mở miệng xin khoan dung thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa gấp gáp, thật đúng lúc cứu nàng thoát nạn bị truy hỏi, Đỗ Diệu Phù lập tức thở phào một hơi.

“Cậu đừng nghĩ là đã tránh được một kiếp đau nha.” Giang Sơ Vi hừ lạnh, làm gì có chuyện nàng sẽ cứ như vậy mà buông tha đâu. Trùng mắt liếc Đỗ Diệu Phù một cái, nàng đi ra phía cửa gỗ.

“Ai..... Ách!” Cửa vừa mở ra, Giang Sơ Vi lập tức núp lại sau cửa.

“Vĩnh...Vĩnh Phúc?” Sao hắn lại ở đây? Vậy...Nàng lập tức nhóng nhìn về phía sau Vĩnh Phúc, lại chỉ thấy một chiếc xe ngựa đứng ở ngoài phòng, ngực của nàng nhất thời thít chặt lại.

“Vĩnh Phúc khẩu kiến chủ tử.” Vĩnh Phúc cung kính khom người. “Gia cho tiểu nhân tới đón ngài.”

Hắn dừng một chút. “Gia cùng với tiểu thiếu gia đang ở tửu lâu của Lâm trấn chờ ngài.”

“Tiểu thiếu gia...” Đứa con bé nhỏ của nàng...cũng đến đây? Cẩn môi, tay Giang Sơ Vi không khỏi run run, nàng mau chóng nắm chặt tay lại.

Bên tai giống như vang lên tiếng khóc của trẻ mới sinh, mắt nàng không khỏi như tràn ngập sương mù; tim ẩn ẩn đau đớn.

Nàng nhìn Vĩnh Phúc, lại nhìn về phía xe ngựa, hai chân như đang bị buộc vào một khối đá thật nặng.

Gặp, hay là không gặp?

10. Chương 10: End

Người nhỏ xíu mềm mềm, đôi mắt tròn vo, bàn tay bé tí bắt lấy đầu ngón tay của nàng, cái miệng nhỏ nhắn hồng mọng phì phì phun nước miếng ròn ròn.

Nhìn bé con trái tim của Giang Sơ Vi nhanh chóng hòa tan, thấy tiểu bảo bối bắt lấy ngọn tóc của nàng rồi nhét vào miệng nhỏ nhắn, “Không được nha...” Nàng nhanh chóng giật lại ngọn tóc khỏi miệng bé.

“Y a?” Không còn cái gì có thể cắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng nhăn như bị, bàn tay bé nhỏ chưa chịu từ bỏ ý định liền nắm thành quyền quơ lung tung, hai má không ngừng phồng lên phun nước miếng đến ướt đầm.

Oa, thật đáng yêu.

Lúc này thấy Vĩnh Phúc đứng yên chờ đợi, Giang Sơ Vi do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn ngồi lên xe ngựa đi vào Lâm trấn. Vĩnh Phúc dẫn nàng đi vào rồi dừng chân trước một sương phòng, nàng không khỏi thở phào khi không thấy Hạ Hầu Dận trong phòng, sau đó quay qua liền nhìn thấy một chiếc nôi đặt ở trên giường.

Lòng của nàng trở nên hồi hộp khẩn trương, nàng chậm rãi đến gần nôi, ổn định hô hấp, rồi nhìn đứa bé của nàng.

Bé vừa mới tỉnh, không khóc không nháo, một mình nằm trong chiếc nôi đá đá hai chân nhỏ xíu béo tròn, nhìn thấy nàng, bé mở to mắt, không hề tỏ ra sợ hãi khi thấy người lạ.

Nàng nở nụ cười, vươn tay cẩn thận sờ nhẹ mặt của bé.

Ai ngờ bàn tay nhỏ bé liền thuận theo bắt lấy ngón tay của nàng, nắm riết thật chặt một ngón tay phải, nàng rút ngón tay về, hấn không từ bỏ cố gắng vươn tay theo để bắt lại.

Ngay cả hai cái chân nhỏ bé béo tròn cũng kích động đá dựng lên, hai tay giơ thẳng tắp không ngừng quơ loạn xạ, giống như đang đòi nàng ôm bé.

Nàng vươn tay ôm lấy hấn, ngửi được mùi sữa nồng đậm trên người bé, bé tựa sát vào trong lòng nàng, miệng thì phun xèo xèo, đôi mắt to chớp chớp cứ nhìn thẳng vào nàng mà xem xét.

Giang Sơ Vi lòng ê ẩm, luyến tiếc không muốn đặt bé xuống.

“Cục cưng, ta là mẹ nè!” Nàng ngồi vào trên giường, ôm lấy bảo bối nhẹ nhàng đung đưa, trong mắt hiện lên tia ấm áp. Cho đến lúc này khi nàng ôm đứa trẻ vào lòng, nàng mới sâu sắc cảm nhận mình đã vứt bỏ cái gì.

Hối hận ư? Đương nhiên hối hận.

Nàng hối hận sao lúc trước mình lại không ôm theo bé cùng nhau rời đi, tại sao lại để bé ở lại. Rõ ràng là khi bé còn trong bụng nàng, ngày nào nàng cũng nói chuyện với bé, bé là bảo bối của nàng mà, thế mà nàng lại lấy bé ra làm giao dịch, nàng thật quá đáng.

“Cục cưng, thực xin lỗi.” Giang Sơ Vi nhẹ nhàng cọ vào mặt của bé, nước mắt cuối cùng không nhịn được mà rơi xuống. Nàng rất nhớ bé! Rất nhớ rất nhớ.

“Về sau mẹ không bao giờ rời xa con nữa.” Bảo bối này, nàng sẽ mãi mãi ôm chặt, không bao giờ buông tay nữa.

“Còn ta để ở đâu?” Không biết Hạ Hầu Dận đã đi vào phòng từ khi nào, đứng ở phía trước nghe nàng nói chuyện với tiểu hài tử.

Giang Sơ Vi hoảng sợ, nhanh chóng lau đi nước mắt, ngược lên nhìn.

Nửa năm không gặp, hấn vẫn không thay đổi, vẫn nhìn rất đẹp mắt như vậy, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào nàng vẫn làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, nàng không khỏi cup mắt lại trốn tránh.

“Sao người lại đến đây?” Nàng không hỏi hấn tại sao biết nàng đang ở nơi này, nếu hấn có thể tìm được nàng thì sợ là hành tung trước giờ của nàng vẫn bị hấn giám sát, chỉ là hấn không xuất hiện mà thôi.

Hạ Hầu Dận không thềm để ý đến sự trốn tránh của nàng, hấn chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm vào nàng, luyến tiếc không muốn dời mắt một chút nào.

Nàng vẫn gầy giống như trước đây, tuy mặt có hơi đầy đặn mượt mà thêm một chút, nhưng khuôn mặt vẫn bình thường không thay đổi, dáng người vẫn bằng phẳng không có chút lực hấp dẫn nào.

Nhưng thật kỳ lạ, hấn phát hiện bản thân mình tham lam muốn nhìn nàng nhiều hơn chút nữa.

Nhìn thấy nàng, hấn liền hối hận.

Hối hận vì sao chính mình lại phải để nàng đi? Kết quả thì sao? Nàng sống rất tốt, chỉ có hấn là chịu đủ mọi tra tấn tinh thần. Thật không công bằng!

“Ta nhớ nàng.” Nên đến đây.

Trái tim trong ngực Giang Sơ Vi nhảy dựng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng cúi thấp xuống, “Tên của cục cưng là gì?” Nàng làm bộ như không nghe thấy lời mà hấn vừa nói, lẩn tránh nói sang chuyện khác.

“Hạ Hầu Lân, chữ Lân trong chữ Kỳ Lân.” Hấn từng bước một tiến tới nàng.

“À!” Cảm thấy hấn đang tới gần, tim Giang Sơ Vi đập nhanh hơn, nàng ôm chặt cục cưng, nhích thân thể về phía sau.

“VẬY... HẠ HẦU DẶN...”

“Hử?” Hấn đã đứng trước nàng, thậm chí cúi người mình xuống gần sát nàng.

Giang Sơ Vi nhắm mắt lại, “Có thể để cục cưng ở lại được hay không?”

Hấn dừng động tác, con người đen nguy hiểm nheo lại. “Có ý gì?”

“Ý là vậy đó. Dù sao Tô Tú Dung cũng đã chết rồi, các phi tần khác có thể giúp người sinh tiểu hài tử. VẬY...như vậy thì đem tiểu hài tử của ta trả lại cho ta đi...” Cảm nhận được lửa giận của hấn, Giang Sơ Vi giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Hạ Hầu Dận trừng mắt nhìn nàng, nữ nhân này muốn chọc hấn tức chết hay sao? Yêu cầu kiểu này mà nàng cũng dám mở miệng nói ra, có phải hấn thả nàng tự do nửa năm thì lá gan của nàng càng lúc càng trở nên lớn hơn sao? Nàng cho rằng hấn sẽ tiếp tục dung túng nàng?

Nữ nhân vô tâm vô phế này thật đáng giận, nàng chỉ quan tâm đứa con, vậy còn hấn thì sao? Nàng không hề nhớ, không hề quan tâm hấn sao?

Lần đầu tiên Hạ Hầu Dận cảm thấy ghen tỵ với chính đứa con mình, hấn vươn tay ra đoạt lấy bảo bối đang nằm trong lòng nàng.

“A! Người làm gì vậy?” Giang Sơ Vi sợ nhảy dựng lên, vội vàng muốn giật con lại.

Nhưng hấn lại xoay người tránh né nàng, đem con thả lại trong nôi, rồi xoay người ôm lấy nàng, thô lỗ đem nàng áp đến bên bàn, hai tay chống hai bên trên mặt bàn, phủ người xuống áp lên người nàng.

“Hạ Hầu Dận! Người làm gì vậy?” Giang Sơ Vi vươn tay ra trước mặt để chặn hấn lại, thấy hấn đến gần, nàng sợ tới mức ngửa người nhích lùi ra sau, ánh mắt nhìn lung tung nhưng không dám nhìn hấn.

“Nhìn ta!” Hấn quyết không để nàng trốn tránh, “Nàng muốn ép ta đem con ra để ngay trước mặt nàng sao?”

“Đừng!” Nàng cắn môi, rốt cuộc cũng buộc được mắt mình nhìn thẳng vào hấn, thấy lửa giận bùng bùng hiện rõ trong đôi mắt hấn, tim nàng khẩn trương đập nhanh như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

“Nói!” Khuôn mặt anh tuấn ghé sát vào mặt nàng, con người đen nhánh nhìn chằm chằm vào mặt nàng, giống như muốn nuốt nàng vào bụng, không cho nàng có bất cứ một tia ý định bỏ trốn nào, “Nàng có nhớ ta không?”

“Ta...” Nàng muốn nói không nhớ, nhưng hai từ “Không nhớ” này lại không thể nói ra được, kỳ thật vừa mới nhìn thấy hấn là nàng đã rất muốn chạy đến ôm chầm lấy hấn thật chặt.

Nếu không có lý trí, nếu không cảm thấy mất mặt, nàng thực sự nghĩ rằng mình sẽ xông lên.

Nhưng làm vậy thì quá là mất mặt đi chứ, bởi lúc trước chính miệng nàng nói nàng không cần hấn, là nàng chủ động nói muốn rời đi, là nàng đã vứt bỏ mọi thứ trước.

Bây giờ, nàng dám mở miệng nói nhớ con, cần con, nhưng lại không dám mở miệng nói nhớ hấn, chỉ cần đối mặt với hấn thì nàng liền trở nên nhất gan.

Thấy nàng cắn môi do dự, hai tay túm lấy phía trước áo hấn như muốn đẩy ra, nhưng ánh mắt lại loe loe như đang giãy giụa đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Hạ Hầu Dận không khỏi than nhẹ, nữ nhân này thiệt là, hấn nên làm thế nào với nàng bây giờ?

“Vi, nói nàng nhớ ta.” Hấn dụ dỗ nàng, cảm thấy tự khinh bỉ bản thân sao dễ dàng mềm lòng như vậy, nhưng hấn lại không đành lòng làm nàng khó xử.

Giang Sơ Vi ngược mắt lên nhìn hấn, con người đen nhánh ôn nhu của hấn làm trái tim nàng như muốn bị hòa tan. Nam nhân này...vì sao lại cứng chiu nàng như vậy?

Ngực dâng lên một nỗi cảm động run rẩy, nàng nhin không được nở nụ cười, thuận theo hấn, ngượng ngùng mở miệng, “Ta nhớ chàng.” Rất nhớ, rất nhớ.

Nghe được lời muốn nghe, lại thấy nàng tươi cười, ánh mắt của Hạ Hầu Dận càng ôn nhu, “Nói lại lần nữa.”

“Hạ Hầu Dận, ta nhớ chàng, rất nhớ...” những lời còn lại đã bị Hạ Hầu Dận dùng môi nuốt lấy.

“Ừm... Đừng...” Giang Sơ Vi che miệng, cực lực ngăn không cho lời rên rỉ kích tình phát ra.

Đại lưng màu xanh biển nhanh chóng bị tháo ra, từng lớp quần áo bị cởi ra, trên người chỉ còn lại cái yếm, tiết khố sớm bị vút lên mặt đất, đóa hoa bị hai ngón tay xâm nhập di chuyển ra vào, yêu dịch nhanh chóng trào ra, đôi môi ẩm nóng để lên hai cánh hoa, đầu lưỡi mở miệng hoa ra sức liếm.

Chân của nàng để trên vai của hắn, hông nhấc cao vì khoái cảm, trong mắt phủ một tầng nước mắt.

“Đừng...” Nàng cố gắng ngăn cản, ánh mắt nhanh chóng liếc nhìn qua chiếc nôi, tên biến thái này, đứa nhỏ vẫn còn ở trong phòng, thế mà lại...

“Thả tay ra, ta muốn nghe tiếng của nàng.” Hạ Hầu Dận không để ý, ngón tay nằm trong nhụy hoa tiếp tục chuyển động, đâm vào vách thịt mềm mại.

“Đừng...” Nàng lắc lắc đầu khẩn cầu, giọng cơ hồ muốn khóc. “Con còn ở...”

Hắn không thèm để ý nhưng nàng để ý nha!

“Y y...” Nàng nghe được âm thanh của cục cứng liên cảm thấy xấu hổ, tên háo sắc này, không chịu để ý nơi này là nơi nào! Nàng vừa giận vừa xấu hổ, tính ngang bướng nổi lên, nàng giơ chân đá hắn rồi nhảy xuống khỏi bàn muốn chạy trốn.

“A!” Ai ngờ hắn lại nhanh tay hơn ôm lấy nàng, không để ý giây dựa của nàng, quăng nàng lên giường rồi cũng lập tức trèo lên theo, buông màn giường xuống.

“Vĩnh Phúc!” Hạ Hầu Dận kêu vọng ra ngoài.

Vĩnh Phúc liền lập tức vào cửa.

“Đem thái tử ra ngoài.”

“Dạ.” Vĩnh Phúc tỉnh rụi đến mắt cũng không chớp, hoàn toàn không dám nhìn về hướng của cái giường mà cúi đầu nhanh chóng ôm đứa nhỏ đi, cho dù nghe được tiếng kêu của nương nương hắn cũng làm như không nghe thấy, nhanh chóng bước ra khỏi sương phòng.

“Ấn a.....” Giang Sơ Vi nằm trên giường, ngửa đầu lên, lưng cũng ưỡn cong lên, tư hoa sớm đã bị vật thô to lớn nhập vào, tay hắn ôm lấy cặp mông, dùng sức thúc mạnh chạm vào sâu bên trong.

Vì đã lâu không hoan ái nên nhụy hoa thắt rất chặt, mà vật nam tính của hắn thì lại rất lớn, cho dù có yêu dịch bôi trơn nhưng Giang Sơ Vi vẫn cảm thấy đau.

Nhưng trong nỗi đau đớn vẫn kèm theo một nỗi khoái hoạt ma mị lòng người.

Hạ Hầu Dận nắm chặt đôi mông của thiên hạ dưới thân, thịt vách hoa co rút vội vã hung hăng cắn nuốt vật thô to của hắn, hắn biết nàng vẫn chưa thích ứng được với sự xâm nhập của hắn, nhưng hắn vẫn không chút lưu tình đâm thật sâu vào hoa huyệt của nàng.

Dù sao, sớm hay muộn thì nàng cũng sẽ thích ứng, hắn hiểu rất rõ thân thể mềm mại của nàng mẫn cảm như thế nào, cùng với tính tình nhiệt tình hưởng ứng của nàng nữa. Nhìn đi, không phải chính nàng chủ động xoay mông, yêu cầu hắn lại dùng lực một chút hay sao?

Cái lưng mềm mại của nàng chạm nhẹ vào cái lưng cường tráng của hắn, hắn vươn tay đặt lên phía trước ngực nàng, hai bàn tay khéo léo ôm lấy bầu ngực tròn, “Nơi này của nàng trở nên lớn hơn.” Hắn gian tà nói ra những câu tình tứ ở trên vành tai của nàng.

“A! Chàng là đồ háo sắc...” Nàng muốn trừng hắn, nhưng vật thô to lại đột nhiên thâm nhập vào thật sâu bên trong nàng, chạm vào nơi mềm mại yếu ớt nhất của nàng.

Nàng không chịu nổi liền hạ thân mình xuống, xuân triều nháy mắt trào ra, đầu óc của nàng nhất thời trở nên trống rỗng.

“Thật nhanh.” Không biết đã bao nhiêu lần rồi, nơi mềm mại vô cùng mẫn cảm của nàng vẫn làm cho hắn cảm thấy miệng khô lưỡi khát vì thèm muốn. Đương nhiên, cũng làm cho hắn có một loại thỏa mãn không nên lời, bởi vì chỉ có hắn mới có thể đưa nàng đến cảnh phiêu cực này.

Nàng chỉ thuộc về hắn!

Con người đen nhánh không che giấu ngọn lửa dục vọng, hắn ôm lấy nàng, đặt nàng ngồi quay lưng lại trên người hắn, bàn tay nắm nhũ hoa mềm mại, cơn bồng trướng lên đến cực đại chôn sâu trong nhụy hoa tiếp tục đẩy lên đâm vào hoa tâm.

“Nam nhân ở trong phòng nàng là ai?” Hắn vẫn không quên trong nhà nàng có giấu một nam nhân.

“Hả, cái gì?” Bị nhấn chìm trong bể dục vọng, suy nghĩ của nàng giờ chỉ là một mảng mờ ảo, căn bản không thể tự nhớ được gì, chỉ có thể cảm thụ được lửa nóng trong cơ thể, cùng với nỗi khoái cảm đến tê dại.

“Nam nhân trong phòng nàng, nàng thích hắn sao?” Một tay hắn rời khỏi nhũ tiêm, lần tìm xuống dưới hai cánh hoa, ngón tay kẹp lấy hoa hạch đã sớm đỏ tươi căng cứng.

“Thích...” Ai? “A!”

Ai ngờ hắn nghe được nàng nói thích, ngón tay lập tức kẹp thật chặt vào hoa hạch, cùng lúc đó cơn bồng trướng cũng kích thích thật sâu.

“Dừng lại... Ô...” Nàng vừa khóc vừa lắc đầu, tay hắn không ngừng va chạm vào điểm yếu ớt của nàng, cơn bồng trướng lớn càng dùng sức càng đi sâu vào bên trong, thân thể của nàng cơ hồ mềm nhũn cả ra.

“Nàng dám thích nam nhân kia!” Hạ Hầu Dận tức giận cắn vai của nàng, lưu lại một dấu răng thật sâu.

“Ô... Không có...” Bả vai bị đau kích thích khiến cho hoa thịt co rút lại càng nhanh, vật nóng to lớn thiếu chút nữa đã bị nàng bắt chặt quá mà buông khí giới đầu hàng.

“Đáng chết! Sao nàng có thể lại nhanh như vậy!” Hạ Hầu Dận tức giận rút phân thân dài của hắn ra, yêu dịch trào ra, hắn đẩy nàng ngã xuống, đẩy cao đùi phải của nàng, cuồng nhiệt mạnh mẽ đẩy mạnh vào.

Nàng bị hắn làm cho không ngừng rên rỉ, hai bên ngực mềm theo nhịp rung lắc của thân thể mà đong đưa mạnh mẽ, hắn mở miệng cắn lấy nhũ tiêm, uy hiếp nói: “Nói! Nàng thực sự thích nam nhân kia?”

“Không... Không có...” Nàng sợ hãi, vội vàng khóc phủ nhận.

“Không có? Vậy nàng thích ai? Chẳng lẽ thích tên thầy đồ kia?” Hắn tức giận dùng sức cắn nhũ tiêm.

“A!” Đau quá! Giang Sơ Vi ủy khuất cắn môi. “Không có...Ta không có a...”

Hắn đột nhiên di chuyển nhanh hơn, thân thể không ngừng kịch liệt va chạm, ngón chân của nàng không nhịn được co lại, vách hoa thịt không ngừng co rút buộc chặt, cơ hồ như sắp không chịu được nữa.

“Vậy nàng thích ai? Nói!” Hắn vẫn ép nàng, nâng hạ thân của nàng lên, toàn bộ cặp mông rời khỏi giường, vật thô to lớn đi vào càng sâu, giống như muốn nuốt chửng nàng.

“Chàng!” Giang Sơ Vi chịu không nổi vừa khóc vừa la, “Ta thích chàng!”

Hạ Hầu Dận ngừng động tác lại, đôi mắt đỏ trừng lên nhìn vào mắt của nàng, thấy đôi mắt nàng tràn đầy nước mắt vẻ rất ủy khuất, làm cho người khác nhìn vào chỉ muốn ăn nàng.

Yêu nữ này!

Hắn hung tợn hôn lấy môi nàng, hút hết toàn bộ nước mắt của nàng, hắn muốn ăn nàng, hết lần này đến lần khác, ăn nàng đến tận xương cốt cũng không thừa!

Kích tình qua đi, Giang Sơ Vi mệt mỏi nằm trên người Hạ Hầu Dận, cái đầu bé nhỏ áp trên ngực hắn, bên tai nghe được tiếng tim của hắn đập trầm ổn.

Chân của nàng gác lên người hắn, bàn tay hắn ôn nhu vuốt về mái tóc dài ẩm ướt mềm mại của nàng, hai người yên tĩnh thụ tình cảm gắn bó thân thiết sau hoan ái.

“Nàng cắt tóc ngắn.” Mái tóc vốn dài tới hông giờ chỉ còn ngang lưng.

“Ừm, tóc quá dài thật phiền toái.” Nàng lẩm bẩm, hoan ái làm cho nàng kiệt sức và buồn ngủ, thanh âm khàn khàn mang đậm vị tình dục.

Tập tục nữ tử không được cắt tóc vốn đã bị nàng quăng qua một bên. Hạ Hầu Dận chẳng thấy ngạc nhiên, bởi hắn không bao giờ nghĩ rằng những quy củ truyền thống có thể trói buộc được nàng.

Hắn không nói gì, ngón tay vuốt ve sóng lưng của nàng, ngay lúc nàng sắp ngủ hắn mới mở miệng.

“Ta đã giải tán hậu cung.”

A? Giang Sơ Vi liền bừng tỉnh, ngồi bật dậy trên người hắn, đôi mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hắn. “Chàng...chàng nói cái gì?”

Hắn nở nụ cười, kéo nàng xuống, để nàng tiếp tục nằm trên, ngón tay khẽ vuốt ve dọc theo mái tóc của nàng, giống như đang vuốt ve lông của một sủng vật.

“Hạ Hầu Dận...” Nàng định ngẩng đầu, hắn liền chặn gáy nàng lại.

“Ngoại trừ những người muốn ở lại, còn lại ta đều đã an bài các nàng rời khỏi cung, cấp các nàng vàng bạc đủ để các nàng sống cả cuộc sống mà không phải lo lắng về phần cơm áo.”

Dĩ nhiên, khi hắn tuyên bố quyết định này liền khiến cho toàn bộ hậu cung kinh hoàng, đại thần khiếp sợ ngăn cản, tất cả cùng hợp nhau lại dâng tấu muốn hắn cân nhắc lại.

“Còn nữa, ta đã tuyên bố với toàn thể thiên hạ, đời này, ta sẽ chỉ có một hoàng hậu. Ta chỉ sủng ái riêng một mình nàng, để nàng nắm giữ vị trí cao nhất và duy nhất trong hậu cung.” Hắn nhìn xuống nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Vi, nàng có nguyện ý trở về hoàng cung làm hoàng hậu của ta hay không?” Cảm giác thân thể mềm mại của nàng trở cứng đờ, hắn cũng không ép buộc.

“Như vậy, nếu nàng không trở về hoàng cung, ít nhất cũng sống gần ta một chút, ngay đầu thành được không? Nàng sẽ ngụ ở ngoài cung, vẫn được tự do, sau đó, để cho ta được đến gặp nàng, được không?”

Hắn nói vô cùng hèn mọn, rõ ràng là một đế vương lại hạ mình khẩn cầu nàng.

Hốc mắt của Giang Sơ Vi nóng lên, nam nhân này nguyện ý từ bỏ kiêu ngạo của bản thân, từ bỏ uy nghiêm của một quân vương, nhượng bộ nàng đến như thế này. “Vì sao...” Vì sao phải làm như vậy? Nàng đáng giá đến vậy sao?

“Không biết.” Hắn cũng đã hỏi qua bản thân mình vì sao lại vì một nữ nhân mà ngay cả tự tôn của bản thân cũng không cần. “Ta rất nhớ người, rất nhớ rất nhớ.”

Hắn không phải chưa từng thử quên nàng, không phải chưa từng thử sủng ái phi tần khác, nhưng đầu óc lại luôn nghĩ đến nàng.

Hắn giống như đã trúng bùa của nàng nên không thể thoát ra được.

Nàng không nói gì, chỉ im lặng vùi đầu vào ngực của hắn.

Hắn cũng không ép nàng, ngón tay lướt qua mái tóc đen mềm mại, chờ câu trả lời của nàng.

Không biết qua bao lâu, con mèo nhỏ trong lòng rầu rĩ mở miệng. “Chỉ cần ta còn ở đó thì chàng không được đụng vào nữ nhân khác.”

“Được.”

“Nếu một ngày nào đó, chàng thương yêu người khác thì phải nói cho ta biết. Sau đó, nếu ta muốn rời đi, những gì thuộc về ta phải để ta mang theo, bao gồm tài sản của ta, và cả tiểu hài tử của ta.”

“Được.”

“Chàng phải rất yêu rất yêu thương ta, cho dù ta hung dữ với chàng, chửi chàng, đánh chàng, cắn chàng, chàng cũng không được cãi lời ta, mà phải dễ dàng cho ta vui vẻ.”

“Được.”

Nàng lặng lẽ nhếch môi, đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực hần. “Vây ta hồi cung, làm hoàng hậu của chàng.”

Hần khẽ cười, vẫn là câu trả lời nhẹ nhàng, ngăn ngừn –

“Được.”

Kết thúc.

Hoàng Thượng đột nhiên mang về một vị dân nữ, còn nói muốn lập nàng làm hậu. Chuyện này khiến mọi người đều khiếp sợ, ngay cả Thái Hậu cũng xuất cung, muốn nhìn thử xem người đó quốc sắc thiên hương như thế nào lại có thể khiến cho HggHGoàng Đế làm ra một quyết định điên cuồng đến như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy Giang Sơ Vi, bà choáng váng, nước mắt rơi xuống.

Bà không ngờ rằng nữ tử mà Hoàng Thượng muốn lập làm hoàng hậu lại có khuôn mặt giống y hệt Dung Nhi, ý định ngăn cản của bà nhất thời tiêu tan. Bà nghĩ rằng con bà nhất định là do không thể quên được Dung Nhi nên mới có thể mang nàng về.

Mà các đại thần khi nhìn thấy nữ tử mà Hoàng Đế muốn lập hậu có dáng vẻ giống hệt Hoàng Hậu trước liền cảm động, quân vương của họ thật sự là một quốc quân thâm tình đến như thế nha!

Toàn bộ những tiếng phản đối đều hoàn toàn biến mất sau khi nhìn thấy Giang Sơ Vi. Nàng được cưới tiến cung theo nghi lễ hoàng gia, trở thành hoàng hậu, cũng là chánh chủ duy nhất của hậu cung.

Nàng cũng không ở Phượng Nghi cung, ngược lại ở trong tẩm cung Hoàng Thượng, cùng Hoàng Thượng sớm chiều ở chung, chung giường chung chăn, phi thường ân ái.

Mà nô tì hầu hạ nàng vẫn là Hạ Hỉ cùng Xuân Hỉ.

Hết thấy đều thực hoàn mỹ, ngoại trừ –

Giang Sơ Vi trừng mắt nhìn thái y, thanh âm như rít qua răng mà bật ra. “Người nói lại lần nữa xem.”

“Ách.....” Thái y hơi sợ sệt, nhưng vẫn lớn gan mở miệng. “Chúc mừng nương nương, ngài đã có thai, theo như thần xem có lẽ đã hơn ba tháng.”

Hơn ba tháng? Nàng hồi cung bất quá cũng mới hơn ba tháng thế mà lại có thai cũng hơn ba tháng?

Như vậy không phải hoài thai ngay lần đó? Đáng chết! Thế giới này sao lại không có bao cao su?

Giang Sơ Vi tức giận đến muốn giết người, nàng trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ gây nên chuyện.

Hạ Hầu Dận đương nhiên cảm nhận được, hần vẫy tay bảo mọi người lui ra, rồi sau đó trưng bộ mặt tươi cười lấy lòng tiến tới gần. “Vi Vi.”

“Tránh ra!” Giang Sơ Vi tức giận lấy cái gối đầu ném hần. “Hạ Hầu Dận! Chàng là tên hỗn đản! Nếu không phải tại chàng, ta sẽ không mang thai!”

Hạ Hầu Dận tránh cái gối rồi ôm lấy nàng. “Chẳng phải chính nàng còn rất hưởng thụ hay sao? Hèn chi gần đây phản ứng của nàng trở nên đặc biệt tốt nha, cao trào rất nhanh, làm cho ta chỉ muốn được giam trong cơ thể nàng cả đời, không rời ra.”

Mặt của Giang Sơ Vi đỏ toàn bộ, hần dám nói, nhưng nàng không dám nghe. “Chàng thật biến thái!”

Những câu ghê ớn như thế này mà hần còn dám nói ra miệng? Tùy tiện quăng ra là dọa được người nha!

Hạ Hầu Dận tuy rằng không biết biến thái là cái gì, bất quá cũng có thể đoán được ý đại khái, “Ừ, ta chỉ biến thái đối với nàng.” Hần cười càng lúc càng gian tà, ngón tay sờ lên bộ ngực sữa. Chả trách hần cảm thấy nơi này của nàng ngày càng lớn, thì ra là có liên quan đến chuyện mang thai.

“Xem ra mấy tháng này có thể vui vẻ hoạt động.” Hần cũng không quên lần mang thai trước nàng làm cho hần hưởng thụ đến khoái hoạt.

Giang Sơ Vi trừng mắt nhìn hần, tức giận đến nỗi không biết nói cái gì, da mặt của người này sao lại dày đến nỗi đạn bắn cũng không thủng thế.

“Háo sắc! Tránh ra!” Nàng chụp lấy tay hắn đẩy ra, không cho hắn sờ.

“Không tránh.” Hắn không đi mà lại giống như kẹo cao su quần quýt lấy nàng, không để ý đến sự tránh né của nàng, hắn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn.

“Ừ ư! Không...”

“Vi, lần này sinh con gái đi!” Hắn muốn có một đứa con gái giống nàng, chắc chắn hắn sẽ sủng ái nữ nhi đến tận trời, làm cho bé đã man tùy hứng giống như mẹ của bé, rồi sau đó làm cho nam nhân khác đau đầu giống như hắn.

Giang Sơ Vi thúc vào hắn, nhưng vẫn không trốn thoát được nụ hôn của hắn, chỉ trong chốc lát liền nằm nhũn dựa vào lòng hắn, mặc cho hắn hôn nàng, khiêu khích cơ thể của nàng.

Nàng thở hổn hển, đôi mắt long lanh mở to nhìn hắn chăm chú, bàn tay nhỏ bé đột nhiên bắt lấy cánh tay của hắn, há mồm ra sức cắn một phát.

Hắn không hé răng rên rỉ gì, để mặc nàng cắn.

Nàng buông ra, khẽ liếm dấu răng trên cánh tay của hắn, giống như con mèo nhỏ đang ra sức làm nũng với hắn.

“Lần này vẫn phải để ta cắn chàng như lần trước nha!” Ai bảo hắn muốn nàng mang thai.

“Được.”

“Ta muốn nhìn đứa nhỏ cũng không được mang đi.” Nàng vẫn nhớ lần trước sinh xong nàng không được thấy đứa nhỏ.

“Được.”

“Có nữ nhi nhưng vẫn phải thương yêu ta!” Điểm này là điểm quan trọng nhất.

Hắn nở nụ cười, hôn nàng đầy yêu thương. “Được.”

Hắn sẽ yêu nàng cả đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-den-hoang-hau>